

УЧИТЕЛЯ

съборни
БЕСЪДИ,
ОБЯСНЕНИЯ
И УПЪЖТВАНИЯ

Търново, 1919 г.

УЧИТЕЛЯ

съборни
БЕСЪДИ,
ОБЯСНЕНИЯ
И УПЪЖТВАНЯ

Към съдържанието на книгата „Беседи, обяснения и упътвания от Учителя“, издадени по стенографски бележки от събора в Търново, състоял се през лятото на 1919 г., са добавени и публичните беседи, държани по това време, издадени в отделна книга през 1921 г. от изд. „Слово“, като са запазени максимално тогавашният правопис и правоговор.

УЧИТЕЛЯ

съборни
БЕСЪДИ,
ОБЯСНЕНИЯ
И УПЖТВАНІЯ

Търново, 1919 г.

Съставители:

Мария Чалъкова, Биляна Мусева, Наталия Първанова

Предпечат:

Огнян Георгиев, Николай Първанов

Издателство

“Ирин-Пирин“, Благоевград

ISBN 978-954-8505-46-8

I.

ОБЯСНЕНИЯ ВЪРХУ ОБСТАНОВКАТА НА ЗАЛАТА ЗА СЪБРАНИЯ

дадени при първото въвеждане въ нея на 6/19 августъ 1919 г.—

Прѣображение, 7 ч. сутриньта

Задръжете въ паметьта си обстановката на стаята, тъй както си е. Това сж нѣща наредени по извѣстенъ законъ. Всѣко нѣщо тукъ има своя смисълъ, нищо не е излишно.

Виолетовата краска надъ вратата показва, че трѣбва да бждете силни; зелената иска отъ васъ да се развиете въ Божи-ята добродѣтелъ; розовата — сърцето ви да е изпълнено съ любовъ; синята — умътъ ви съ вѣра; портокалената означава проявление на физическия животъ.

Тази картина съ концентрични кръгове показва пѣтя на развитие на човѣшката душа, първоначалния произходъ на човѣка — какъ той е започналъ живота си. Другата картина — пентаграмата — показва човѣка въ сегашното му състояние — пѣтя, по който е миналъ. Образътъ на Христа, който виждате тукъ, прѣдставя сегашното стремление на човѣка да се приближи къмъ Христа. Човѣкъ е тръгналъ отъ добродѣтелиѣ нагорѣ, влѣзълъ е въ рая: дървото, което виждате, е райското дърво; послѣ съгрѣшилъ, миналъ прѣзъ мъдростъта, която се добива чрѣзъ изпитание; а най-после миналъ чрѣзъ любовъта и влѣзълъ въ спасението. Слѣдъ това ще се възкачи прѣзъ пѣтя на правдата, послѣ ще слѣзе въ пѣтя на истината, и тогава вечъ ще се съедини съ Бога. Добротата, мъдростъта, любовъта, правдата и истината — това е пѣтятъ, прѣзъ който човѣкъ се възкачва. Надписътъ на пентаграмата е: въ изпълнение волята на Бога чрѣзъ любовъта е силата на човѣшката душа; въ изпълнение волята на Бога чрѣзъ мъдростъта е силата на човѣшката душа; въ изпълнение волята на Бога чрѣзъ правдата е силата на човѣшката душа; въ изпълнение волята на Бога чрѣзъ

добродѣтелята е силата на човѣшката душа; въ изпълнение волята на Бога чрѣзъ истината е силата на човѣшката душа.

Вашата задача прѣзъ годината ще бѣде: да схващате Бога като любовъ и мъдростъ, и чрѣзъ тѣхъ да всаждате въ вашата душа всички други добродѣтели. Само по този начинъ може да се развиете и подигнете. За да бѣде човѣкъ силенъ въ свѣта, трѣбва първо да започне съ любовта. Добродѣтелята прѣдставя самия човѣкъ, миналъ прѣзъ любовта. Чрѣзъ мъдростта човѣкъ е научилъ Божиитѣ изявления къмъ него.

Сега, ще ви дамъ мотото: въ изпълнение волята на Бога чрѣзъ любовта е силата на човѣшката душа, защото Богъ е любовъ. Не можемъ да изпълнимъ волята Божия, ако не Го обичаме, ако не Го любимъ. Волята Божия е да бѣдемъ всички добродѣтелни. Да бѣдемъ добродѣтелни — това сж отношения на хората едни къмъ други. Трѣбва да сме добродѣтелни не само къмъ своите ближни, но и къмъ всички създания — подъ „ближни“ разбирамъ и всички млѣкопитающи, които ни обслужватъ, и дори малкитѣ животинки, тѣ сж сжщо наши близки въ широкъ смисълъ на думата.

Първото правило, за да придобиемъ любовта, е непрѣмѣнно да имаме смирение. Любовта е качество, което познаватъ само смиренитѣ, слабитѣ; тя е тѣхенъ даръ. Силнитѣ хора, които упоаватъ на себе си, не знаятъ какво нѣщо е любовъ. Ние страдаме не отъ любовъ, а отъ многознание, отъ много сила. Въ свѣта има двѣ сили: сила безъ любовъ и сила съ любовъ. Първата — силата безъ любовъ — е физическа сила, която руши, а втората — силата съ любовъ — е божествена, която твори. И тѣй, когато кажемъ, че трѣбва да сме силни, разбирамъ, че трѣбва да имаме силата на божествената любовъ.

Вънъ отъ това, което казахъ дотукъ за вашата задача прѣзъ годината, ще ви дамъ, като лозинка, „Добрата молитва“ — да размишлявате върху дълбокия смисълъ, който тя съдържа. Четете прѣзъ деня по едно изречение отъ нея, и принципитѣ, които сж легнали тамъ, да се одухотворятъ въ васъ чрѣзъ закона на любовта.

II.

МИРОВАТА ЛЮБОВЪ

Прѣдметътъ на моята бесѣда ще бѣде Мировата любовъ. Азъ употрѣбявамъ тази дума въ малко по-обширенъ смисълъ, отколкото обикновено се разбира. Може да запитате: „Мировата любовъ какво общо има съ насъ лично?“. Отговарямъ: „Същността на живота — това е Мировата любовъ“. Любовта е която носи условията за животъ, тя е главниятъ стимулъ на земята, т. е. идеалъ, къмъ който всички се стремимъ — да живѣемъ. А самиятъ пъкъ животъ, за да се изрази въ пълнота, подразбира свобода на дѣйствиа. Той се развива въ четири посоки: въ обществена, политическа, културна и духовна. Това са области на една и съща реалностъ. Подъ думата „любовъ-азъ не разбирамъ онази обикновена любовъ, която изгасва като вжгленъ въ вода; то не е любовъ: истинската любовъ е вжгленъ, който никога не изгасва. И който разбира смисъла на този живъ вжгленъ, той е разбралъ смисъла на земния животъ. Затова именно и древнитѣ мъдреци и старитѣ алхимици сж се стремили да изучатъ и сж схванали същината на този живъ вжгленъ. Ония, които не сж запознати съ свойствата му, казватъ, че любовта изгаряла човѣка. Да, има прѣдмети, които изгарятъ, но има пъкъ и такива, които не изгарятъ, както има метали, които се окисляватъ — окисляването е горение — и други, които не се окисляватъ, т. е. горятъ безъ да изгарятъ, и затова ги наричатъ „благородни метали“.

Вие може да ми зададете другъ въпросъ: „Какво ни интересува насъ идеалъ нѣкакъвъ си, когато се намираме въ такива лоши условия на животъ?“. Но азъ пъкъ ще ви попитамъ: можете ли да докажете, че дѣйствително условията на живота сж лоши? То е само прѣдположение. Въ живота има толкова лошевини, колкото и добрини, толкова падания, колкото и ставания, толкова загуби, колкото и печалби; еднитѣ и

другитѣ условия въ края на краищата се уравнивяватъ. Туй, което наричаме „лоши условия въ живота“, то е наше субективно схващане — човѣшко умуване. Хората казватъ, че човѣчеството днесъ болѣдува, но азъ възразявамъ, че болеститѣ сж анахронизъмъ, нещо прѣходно, зависяще отъ самия човѣкъ, тъй като послѣдниятъ има толкова възможностъ да бжде здравъ, колкото и боленъ. Болеститѣ не сж нищо друго, освѣнъ едно упжтване за изправление, защото човѣкъ започва да се развива само тогава, когато му се положатъ противодѣйствиия на неговата воля. Туй може да се провѣри винаги въ живота. Всички велики хора сж страдали и страданията именно сж били стимулъ за тѣхното повдигане. Ония, обаче, които не сж имали никакви спънки, а напротивъ сж имали удобства, останали сж назадъ. Съврѣменнитѣ хора искатъ да бждатъ богати; но трѣбва да направятъ изборъ, защото има два вида богатство: богатство, съ което може да ги вържатъ за врата и да ги спуснатъ въ дъното на морето, и богатство, което ги въздига. Ако се намѣрите на нѣкой океански параходъ като „Титаникъ“, носите върху си раница съ 40 кгр. злато и параходътъ почне да потъва, а до васъ стои другъ, който нѣма такава тежестъ, кой отъ двамата има възможностъ да се спаси — вие ли, които носите раницата съ злато, или онзи, който е безъ такава? Сами си отговорете. Думата „злато“ азъ разбирамъ въ много по-обширенъ смисълъ, отколкото обикновено хората му даватъ: за менъ златото е емблема на знание — да разбирашъ ония закони, чрѣзъ които може да работишъ въ свѣта, да владѣешъ природните сили, да ги направлявашъ така, че да бждатъ полезни на тебъ и на другитѣ. Ще рече, знанията, които имашъ, да не се окисляватъ, изгарятъ, а да се запазятъ и използватъ за добро. Ще ви прѣдставя единъ окултенъ разказъ.

Нѣкога въ едно царство всички граждани и гражданки живѣли щастливо; живѣли братски, и били щастливи, понеже тѣхниятъ царъ не билъ жененъ; обаче гражданитѣ се заинтересували: „Какъ тъй, нашиятъ царъ да стои самъ — да му намѣримъ нѣкоя красива мома, да го оженимъ, за да имаме наслѣдникъ

въ бѣдѣ, защото другояче нашата държава ще пропадне“. Избрали най-красивата мома и вѣнчали младия царъ за нея; тя родила двѣ дѣщери, едната толкова красива, че привличала всички съ хубостѣта си, а другата толкова грозна, че всички я отбѣгвали. Но нещастieto седѣло въ следующето: че красивата, когото отъ подданицитѣ поглеждала, заболѣвали го очитѣ, когото пипвала осакатявалѣ, когото срѣщала изъ пѣтя при разходка, здравъ не се връщалъ дома, и така изпоосакатѣли всички подданици. Излиза грозната сестра и кѣдѣто влиза, когото погледва оздравява, на когото полага рѣка излѣкува се. Вие ще речете, че това е само разказъ, че не е дѣйствителностъ. Не е разказъ, а самата дѣйствителностъ — сегашниятъ животъ. Вашиятъ синъ, цѣломѣдренъ, честенъ, погледне нѣкоя красива мома, веднага неговиятъ характеръ се измѣня — умѣтъ му потъмнѣва, сърцето му се извращава, защото красотата стимулира само външната проява на човѣшкия животъ, т. е. чисто физическата му страна. Искате да бѣдете красиви, да бѣдете богати, да бѣдете силни и т. н.; но азъ ви питамъ: кой красивъ, кой богатъ, кой силенъ човѣкъ досега не е умрѣлъ?

Нѣкои ще възразятъ: „Съ Вашитѣ идеи хората гладни ще умратъ“. Ами вие съ вашитѣ нѣма ли да умрете? Бихъ желатѣ да видя нѣкой, който да не умира въ едно или друго направление, дали вѣрва въ това или не. Не само умиратъ, но нѣкои и погиватъ. Другъ иска да стане добъръ, за да не страда. Не, колкото си по-добъръ, толкова повече ще страдашъ. „Въ какво се състои, тогава, разрѣшението на въпроса?“, ще попита другъ. Само въ това, че добриятъ, като живѣе, страда и умира, знае защо живѣе, страда и умира, а лошиятъ не знае това. Тази е разликата. Не мислете, че смъртѣта е нѣщо естествено, въ реда на самата природа; било е врѣме, когато човѣкъ е билъ безсмъртенъ. И ние можемъ да не умираме. Но знаете ли въ какъвъ смисълъ употрѣбявамъ думата „неумиране“? Въ смисълъ да не грѣшимъ: човѣкъ, който грѣши, всѣкога умира. Умираме, защото нашитѣ дѣди, прадѣди и ние постоянно грѣшимъ—защото носимъ резултатитѣ на своитѣ минали прѣгрѣ-

шения, което източнитѣ народи наричатъ „карма“ или законъ за причинитѣ и послѣдствията. И тия причини засѣгатъ не само индивидуално отдѣлния човѣкъ, общѣствено, културно и духовно, но и цѣлото човечѣство въ неговата съвокупность. Като ви говоря това, азъ имамъ прѣдъ видъ една велика истина, която може да провѣрите всички. Не говоря за теория, а за опитъ; учението, което проповѣдвамъ, мога да го подложа на живъ опитъ.

Днесъ хората се запитватъ: „Ти вѣрвашъ ли или не вѣрвашъ?“. Въ свѣта всички хора вѣрватъ; не сѣмъ сръщналъ човѣкъ да не вѣрва; само че има разлика въ вѣрванията — въ какво се вѣрва. Въ онова царство, за което ви говорихъ, че хората сж страдали отъ красивата царска дъщеря, явилъ се единъ великъ мѣдрецъ, който носѣлъ една ябълчна сѣмка и имъ казалъ: „Азъ ви нося лѣкъ противъ вашитѣ нещастия; отъ тази сѣмка израства дърво 10 метра високо, дава сочни плодове, които тежатъ по половинъ килограмъ, и всѣки, който яде отъ тѣхъ, нѣма да бжде заразенъ отъ погледа на царската дъщеря; това е дървото на живота“. Хората не посѣли сѣмката и не дочакали плодъ, но взели сѣмката и единъ на други я прѣдавали и казвали: „Чувате ли, тази сѣмка, ако се посади, израства такова и такова голѣмо дърво и дава сладки плодове по половинъ килограмъ, които лѣкуватъ болни“; всички почнали да говорятъ за сѣмката и сѣ вѣрвали въ цѣлебнитѣ свойства на нейнитѣ плодове; най-послѣ изгубватъ сѣмката и почватъ да казватъ, че това, което се говори за нея, е невѣрно и глупаво: може ли да сжществува толкова голѣмо дърво и да дава такива плодове — лъжа е, и започнали назадъ въ невѣрието. Когато нѣкой отъ сегашнитѣ хора каже, че не вѣрва, казвамъ: „Приятелю, изгубилъ си сѣмката“. Ти можешъ да бждешъ ученъ, сериозенъ човѣкъ, но нѣмашъ ли въ себе си тази сѣмка — любовта, ще бждешъ подложенъ на хиляди страдания. Нѣма да се спирамъ да обяснявамъ, какво нѣщо е религия; това вие сами ще си го разрѣшите, защото сега ви говоря за любовта. Питамъ: „Имаме ли ние тази сѣмка? Кой отъ великитѣ учени

въ миналия и сегашния вѣкъ е донесълъ тази сѣмка?“. Нѣкои ще отговорятъ: „Христосъ я донесълъ“. Кждѣ е, приятелю, я да я видимъ? Исусъ Христосъ страдалъ, възкрѣсналъ, но я да видимъ плода на това страдание и възкресение. Изгубена е сѣмката!

Ще продължа разказа. Този сѣщи мѣдрецъ се явява втори пѣтъ въ онова царство и казва: „Понеже първия пѣтъ вие изгубихте сѣмката, сега нѣма да ви я дамъ, да я прѣдавате отъ рѣка на рѣка, но, като намѣря най-достойния гражданинъ, ще му река: „Приятелю, ти имашъ хубава градина, азъ ще посадя сѣмката, а ти ще я поливашъ и наглеждашъ и слѣдъ 5—10 години ще имашъ плодове, цѣръ за всички“. Вие трѣбва да посадите тази сѣмка и да се ползвате отъ нейнитѣ плодове. А първиятъ плодъ на тази сѣмка е любовта, която трѣбва да цари между всички хора, безразлично отъ какво вѣрую и отъ каква народностъ сѣ. Тѣ трѣбва да се издигнатъ по-високо отъ дома, обществото и народа си; любовта трѣбва да обземе цѣлото човѣчество, понеже всички сме негови членове; то съставлява общъ организъмъ, и когато бжде добръ нему, ще бжде добръ и на народа, и на обществото, и на дома, и на отдѣлния индивидъ, и обратното. Не искамъ да засѣгамъ никакъ вашитѣ възгледи — говоря принципиално. Моето намѣрение не е и затова не искамъ да се бъркамъ въ неджитѣ обществени, политически, културни и духовни; то не е моята задача, па то не разрешава и въпроса. Когато влѣза въ единъ домъ, въ който хората страдатъ отъ гладъ, не трѣбва да имъ проповѣдамъ, че Господъ ще промисли за тѣхъ, и да ги оставя съ тази мисълъ; нѣма да имъ кажа: „Вѣрвайте въ Бога, имайте упование въ Него“; азъ поддържамъ тоя принципъ: да нося на гърба си винаги пълна торба съ хлѣбъ, та, когато отида въ нѣкой домъ, кждѣто хората сѣ гладни, и видя, че се каратъ, да имъ кажа: „Сложете трапеза и елате да ядемъ“. Тогава ще се възстанови миръ и спокойствие въ дома. Съврѣменнитѣ хора иматъ прѣвратно схващане за живота; тѣ казватъ: „Да оправимъ обществото, свѣта“. Идеални работи, но какъ да възпитате обществото, своитѣ синове

и дъщери, политическият мъже, учителите, свещениците, проповедниците? Азъ съвѣтвамъ всинца ви, да идете и проучите живота на пчелите — тѣ ще ви научатъ, какъ трѣбва да възпитавате. Когато искатъ да си създадатъ царица, тѣ приготвятъ за нея особена храна, за работниците пчели друга храна, за търтеите друга. Пчелите умѣятъ да уредятъ своя животъ много по-добре отъ хората, които само мѣдруватъ. Това не е упрекъ, но указание, че ние трѣбва да проучимъ по-нашироко природата, която стои прѣдъ насъ и въ която сѣ вложени всички закони и образци за прѣуспѣване. Въ мировата любовъ ние ще добиемъ повишение на нашето съзнание. Да чувствувашъ вибрациите или да слушашъ гласа на всички страждущи хора и да имъ помагашъ, то значи да помагашъ на себе си и на народа си и на човѣчеството едновременно. Онзи, у когото се е пробудило и дѣйствува това чувство, който се е освободилъ отъ всички материялни прѣчки, може да се проектира навсѣкѣде въ пространството и да помага на всѣкиго. Ще кажете: „Какъ е възможно да помогнешъ нѣкому, безъ да го барнешъ?“. На този въпросъ азъ задавамъ другъ: „Слънцето, което е далечъ отъ насъ 93 милиона мили, пипа ли ни съ своите рѣцѣ?“. Не. Само като погледне отъ толкова далечно разстояние, всичко затрептява въ природата и започва да расте и да дава плодъ. Нѣкои казватъ: „Да вдигнемъ рѣка и да благословимъ.“ Хубаво, ама, като вдигнете рѣка, трѣбва да дадете нѣщо, така, както слънцето всѣки денъ вдига рѣцѣ надъ насъ и изпуска енергия, сила, върху болни и здрави същества. Ще рече нѣкой: „Какво ще се занимаваме съ слънцето!“. Не ви казвамъ да се занимавате съ него, но да го използвате. Ако нѣкой е неразположенъ духомъ, да се припече на слънце; ако е изгубилъ своята енергия, да се изложи на него; ако е разочарованъ въ своя идеалъ, ако не му стига умътъ какъ да работи, нека излѣзе на слънце да го понагрѣе. Ще се възрази: „Господъ е, който ще помогне.“ Като говорите за Господъ, азъ ви питамъ: „Какъвъ е вашиятъ Господъ?“. Господъ е вѣтрѣ въ насъ: когато Го почувствуваме, когато заговори въ насъ, ние заобикваме всички хора безразлично и сме готови

да се пожертвуваме за тѣхъ. Христосъ, като е казалъ: „Нѣма по-голѣма любовъ, отъ тази, да положи нѣкой душата си за приятеля си“, иска да рече: да даде необходимитѣ условия на своя приятелъ да живѣе. Нашата любовъ къмъ ближния да не бѣде такава, че да го считаме като грѣшникъ, и да го спасяваме, но да го считаме като братъ, приятелъ и да му дадемъ всички условия да живѣе и да се развива. Не мислете, че вие ще начертаете новъ пътъ на живота, не; пътътъ на живота на всѣкиго едного е начертанъ и е строго математически опрѣделенъ: на всѣкиго е опрѣделено какво ще стане отъ него, какъ ще живѣе и какъ ще се развие животътъ му. Това е законътъ на постояннитѣ причини и послѣдствия. Въ Божествения законъ на любовта нѣма дисхармония. И когато разберемъ любовта като една такава сила, тя ще се всели въ насъ; и тогава ще бѣдемъ силни да изправимъ всички обществени недѣзи, и да ги изправимъ не по начинъ механически, но чрѣзъ любовъ. Когато обществото насочи така любовта си къмъ когото и да било, ще измѣни ума му и ще даде направление на живота му. Ето защо, когато казваме, че Богъ е всесиленъ, подразбираме съвокупността на цѣлото битие, на всички сѣщества, на които мисълта е насочена къмъ насъ, като творческа сила. Всичко, което у насъ е лошо, то не е Божествено, то е наше; ние сме създали съврѣмения лошъ животъ и строй. Ако ме попитате, защо Богъ е създалъ така свѣта, ще ви отговоря, че знамъ, че свѣтътъ е създаденъ другояче, а така, както го виждамъ, намирамъ го разваленъ отъ хората.

Всички тукъ, които ме слушате, имате разни възгледи за живота; азъ оправдавамъ тия възгледи, защото такава е схващането ви за живота. Не само вие имате свои възгледи, такива иматъ и млѣкопитающигѣ, птицитѣ, мравкитѣ, растенията — всички живѣятъ споредъ свое разбиране. Но това още не е самиятъ смисълъ на живота; той е по-богатъ, по-обширенъ. Въ човѣшката душа се криятъ способности и сили, които могатъ да се пробудятъ при особени условия. Всѣки отъ васъ може да направи малкъ опитъ по това. Въ какво седи този опитъ? Въ

слѣдното: най-първо мислете, че въ васъ сж вложени всички условия да станете истински човѣци; ако не можете да използвате тѣзи условия, това не показва, че въ васъ нѣма тѣзи възможности, то показва, че не сте намѣрили и приложили методѣ. И съврѣменнитѣ учени хора, и философитѣ отъ хиляди години се стрѣмятъ да намѣрятъ тъкмо тѣзи методи, за да се повдигне човѣчеството.

Ние нѣмаме и религия, която да внася безсмъртие у човѣка; азъ казвамъ, че дѣйствително православна религия още не сжществува въ свѣта. Като казвамъ това, нѣкои може да ме попитатъ, къмъ коя религия принадлежа; отговарямъ: къмъ никоя съврѣменна кула, безъ съдържание, религия. Азъ ще ви кажа къмъ коя принадлежа и ще ви опрѣдѣля какво нѣщо е религия — най-кратко опрѣдѣление. Религията е връзка между любовта и мъдростта. По-добро опрѣдѣление на религията отъ това нѣма. Онзи, който е намѣрилъ тази връзка — любовта да дѣйствува въ душата му и мъдростта въ ума му — той има религия, той разбира закона и самото безсмъртие. Тази религия ни прави подобни на Бога. Какъ може да бжде човѣкъ подобенъ на Бога? Да не умира, защото Богъ е безсмъртенъ. Па и Христосъ казва: „Бждете съвършени, както е Отецъ вашъ съвършенъ“, а не може да бжде човѣкъ безсмъртенъ, ако не е съвършенъ. Ще попита нѣкой: „Ами защо светиитѣ умрѣха?“. Защото понесоха грѣховетѣ на хората. Когато се освободимъ отъ грѣхове, ние не ще умираме, а ще дойдемъ въ онова положение, което е сжщията на туй учение - живѣене въ любовъ и мъдростъ. Човѣкъ, който нѣма тази мирова любовъ, не може да бжде религиозенъ и безсмъртенъ. Споредъ туй опрѣдѣление схващайте ме добръ — да не умирашъ значи да си господарь на всички положения въ живота: да ти е еднакво радостно и когато страдашъ, и когато се радвашъ, да ти е еднакво когато губишъ, и когато печелишъ. Кого ние похваляме днесъ въ живота? Нали всички ония герои, които сж страдали и умрѣли? На кого издигаме паметници и полагаме вѣнци? На крадцитѣ ли, които сж грабили чуждото, на богатитѣ ли, които сж натрупали милиони, на философитѣ

ли, които сж се отличавали съ знания? Не, а на ония, които сж страдали и се самопожертвували за човѣчеството — на тѣхъ послѣдното отдава почитъ и данъ.

Съврѣменнитѣ хора често обичатъ да се надхитрюватъ съ софизми по отношение съществуването на Бога и питатъ: „Има ли Господъ?“. Азъ философски не разрѣшавамъ въпроса, а казвамъ просто, че Господъ съществува тѣй, както слънцето грѣе. Прѣдставете си, че сте будни сѣ нощно врѣме, а денемъ, кога слънцето грѣе, спите, че васъ ви събуждатъ винаги кога слънцето залѣзва, вие изучвате свѣта сѣ нощно време и следъ 20 години казвате: „Нѣма слънце“. Азъ възразявамъ: „Измѣнене начина на живота си, спете нощно врѣме и бждете будни деня, когато слънцето грѣе, и ще го видите“. Същото е и съ богаташитѣ, които сж потѣнали въ тежеститѣ си — не ги осждамъ, но посочвамъ тѣхното нещастие — тѣ се намиратъ въ дъното на океана, и затова слънчевитѣ лѣчи не могатъ да проникнатъ до тѣхъ. Какъ могатъ да се спасятъ? Като оставятъ златото въ дъното на океана. „Ама има ли горѣ животъ?“. Много по-прѣкрасенъ. Тези милиони могатъ да бждатъ мислитѣ ви: да спечелите богатства или да заемете високо положение или да завладѣете свѣта; освободете се отъ тѣзи мисли. Я кажете, кой министъръ оправи България, кой оправи Англия; къде е Стара Гърция, къде е Римъ, съ своята слава? Не оспорвамъ, че човѣкъ трѣбва да има стремежи, но казвамъ, че ние вървимъ въ крива посока, криво разбираме живота и че на това криво разбиране вече трѣбва да поставимъ кръсть. Двама гръцки скулптори искали да покажатъ своето изкуство, кой по-добрѣ го разбира; единиятъ отъ тѣхъ изваялъ гроздъ толкова естественъ, че привлѣкълъ и самитѣ птици, а другиятъ изработилъ богиня толкова красива и метналъ отгорѣ ѣ вуалъ толкова деликатно, че другиятъ му рекълъ: „Я вдигни вуала, да я видя по-хубаво.“ Този примѣръ показва, че оня, който е изваялъ богинята, е билъ по-изкусенъ. Но питамъ ви: и тѣзи двама художници не умрѣха ли? Умрѣха. Вие може да разбирате много добрѣ всѣки законъ, може да сте философъ, държав-

никъ и т. н., то е само изкуството на двамата художници, сѣнка на нѣщата, не е сжщността на живота; сжщността на живота е да влѣземъ въ хармония съ него. А ние още не сме влѣзли въ тази хармония. Азъ оспорвамъ на съврѣменнитѣ хора, че тѣ живѣятъ истински животъ; тѣ не живѣятъ такъвъ, а страдатъ и се мжчатъ. Споредъ менъ, има мжчение, трудъ и работа; ние сме още въ мжчението, а животътъ започва съ работата, а работата е съзнателниятъ животъ — да разбирашъ какъ да си господаръ на себе си, на ума и на сърцето си и никой да не може да те подкупи; да имашъ онази велика любовъ, що въодушевява, и не само да те въодушевява, но и да бжде постояненъ стимулъ, както сж топлината и свѣтлината за растителния животъ. Съврѣменнитѣ хора азъ ги уподобявамъ — ще ме извините за сравнението — на слѣдното: единъ ученъ умоповрѣденъ билъ поставенъ въ една голѣма зала на лудница, въ която прѣкарвали врѣмето си около 50 умопобъркани; той се занимавалъ съ събиране на сламки и отъ тѣхъ правѣлъ купчинки, които прѣзъ деня прѣнасялъ отъ едно кюше на друго и на другия день пакъ повтарялъ сжщото. Хората мязатъ на този човѣкъ и питатъ защо сж нещастни; защото трупатъ сламки. Трѣбва да дойде онзи благодатенъ вѣтъръ, който да помете всички сламки и съ тѣхъ нещастията. Ние трѣбва да постжпваме спрѣмо своитѣ ближни като онзи свѣтецъ, който, като отивалъ да се разговаря съ Бога и минавалъ покрай единъ богатъ човѣкъ, казалъ му послѣдниятъ: „Речи на Господа, че ми дотегна това богатство, да го отнеме, за да живѣя като хората“. — „Много добръ, казалъ мждрецътъ, ще кажа на Бога“. Повървѣлъ по-нататъкъ и видѣлъ единъ бѣднякъ, който пѣкъ му казалъ: „Кажи на Бога, че ми дотегна този животъ, стига съмъ ходилъ голъ и босъ, да ми даде дрехи, изобщо да измѣни условията на живота ми“. — „И твоята молба ще прѣдставя, рекълъ мждрецътъ“. Отива при Господа и му разправя за двамата; Господъ му рекълъ: „Кажи на богатия да стане недоволенъ и да започне да роптае противъ менъ и азъ ще му отнема всичкото богатство, а на онзи бѣднякъ кажи да бжде доволенъ отъ живота и всичко ще му

се даде“. Връща се мъдрецът и казва на богатия каквото му поръчалъ Господъ, но богатиятъ възразилъ: „Какъ мога да направя това?“ — „Тогава, богатството ти ще остане“. Минава край бѣдняка и му казва поръчаното отъ Господа, но и той му възразилъ: „Какъ мога да бъда доволенъ при такива лоши условия?“ — Тогава казва му мъдрецътъ: „Ще ходишъ голъ и голъ ще бъдешъ погребанъ“. Казвате, че починалитъ били при Бога, а отивате на гробищата да имъ четете молитви и да ги поливате. Могатъ ли тѣ да бждатъ **едновременно и на гробищата и при Бога?** Онзи, който е горѣ, трѣбва да каже на онѣзи, които сж долу: „Вие, които мислите, че сте мъртви, почнете да благодарите и ще възкръснете“. Това, което ви казвамъ, не го вземайте за упрекъ, че имамъ намѣрение да укорявамъ когото и да е за неговитѣ вѣрвания; излагамъ само ония лъжливи схващания за живота, които сж вмъкнати въ насъ и които ни тикатъ въ кривъ пѣтъ, да сме въ дисхармония съ самия животъ. Ние искаме да живѣемъ, а при това приготвяваме се за смъртъ. Онзи, който е намѣрилъ закона на мировата любовъ, на туй козмическо съзнание, той вече не умира. Може да му забиете гвоздеи на рѣцѣтъ и краката, може да го разпънете на кръстъ, може да го положите въ гроба, той е въ състояние да оживѣе пакъ. Онзи, който не е научилъ този великъ законъ на любовта, неговиятъ камъкъ никога не ще бжде отваленъ отъ гроба. Днесъ хората сѣ това говорятъ:

“Ние сме грѣшници, грѣшници!“. Не искамъ вече да чувамъ такова нѣщо. Туй, което азъ зная, е, че хората по естество, въ душата сж добри, а по заблуждения и воля сж лоши. Тѣ търсятъ щастие и мислятъ, че по този пѣтъ, по който вървятъ, ще го намѣрятъ. Нѣма да го намѣрятъ; защото и тѣхнитѣ бащи и дѣди сж го търсили сѣ по сѣщия пѣтъ и не сж го намѣрили. Христосъ е казалъ: „Онѣзи, които чуятъ гласа на Сина чловѣческаго, ще оживѣятъ“, а що значи Сина чловѣческаго? Синътъ на мъдростта и любовта. Онзи, който е съединилъ мъдростта съ любовта, той е оживѣлъ, и вие, когато чуете, този гласъ, ще оживѣете, ще възкръснете. Туй именно

е училъ Христосъ. Ако посадите сѣмката, за която азъ ви говорихъ, а не само да я приемате и предаватъ на хората отъ ръка на ръка, ако я посадите въ сърцата си, ще дойде ставането, оживѣването и възкресението, което толкова очаквате. Тогава животътъ ще влѣзе въ своя естественъ, божественъ пѣтъ. На всички майки, които ме слушате, мога да дамъ правило, какъ да имате синове и дъщери, каквито вие искате. Онѣзи дѣвици и момци, които ме слушате, мога да ви кажа смисълътъ на вашия животъ въ какво седи. Вие ще се ожените — женитбата е благословено дѣло — но има три вида женитби: едната наричаме търговско съдружие, другата женитба на господарь съ слугиня, т. е. мжжътъ господарь, а жената слугиня, и обратното, и третата е съчетание, когато мжжътъ и жената живѣятъ въ любовъ и мѣдрость, когато живѣятъ единъ за другъ, когато жената не само никога нѣма да каже на своя възлюбленъ горчива дума, но даже нѣма да отправи гнѣвенъ погледъ къмъ него, и при най-голѣми негови погрѣшки ще излива любовъ къмъ своя другарь. Само при такава женидба въ свѣта могатъ да се родятъ добри дѣца, мѣдречи, светии — служители на цѣлото човѣчество.

Ако майката, която е зачала своето дѣте, е въодушевена отъ велики идеи за човѣчеството, още въ брѣменно състояние ще прѣдаде на дѣтето си всички качества: тя е като Богъ на дѣтето и може да направи отъ тази калъ тамъ каквото иска, защото, излѣзе ли еднажъ отъ утробата на майка си, дѣтето става вече независимо въ мислите и чувствуванията. Ако майката вложи всички свои качества на любовъ и мѣдрость въ дѣтето си при деветмѣсечното брѣменно състояние, дѣтето ще има къмъ своята майка прѣзъ цѣлия си животъ хубаво разположение и всѣкога ще бѣде готово да се жертвува за нея. Когато нѣкой синъ каже на майка си: „Защо си ме родила?“, азъ разбирамъ, естествено, че майката, когато го е носила, е мислила противни нѣща или пѣкъ баща му е билъ въ такова състояние. Синоветъ и дъщеритъ носятъ мислитъ на своитъ родители; това е заключението, до което и съврѣмнената наука е дошла. Въ такава обща бесѣда, естествено, азъ не мога да се

спирамъ по-надълго на въпроса и наподобно да развия тѣзи принципи; трѣбватъ училища, въ които младежитѣ да се възпитавагъ върху тия велики закони, какъ да могатъ да станатъ добри бащи и майки, а сѣщо и строители на бжджщето общество. Има една книга, написана, мисля, отъ нѣкой българинъ, съ много хубаво заглавие „Строителитѣ на България“; обаче да знаешъ какъ строишъ, то е велико, свето дѣло.

Може би се съмнѣвате въ това, което ви казвамъ; нѣма защо да се съмнѣвате: вие грѣшите, като се съмнѣвате; изхвърлете съмнѣнията отъ душата си, защото моето съмнѣние въ васъ е съмнѣние въ самия мене и вашитѣ съмнѣния въ менъ сж съмнѣния въ самите васъ. Азъ не се съмнѣвамъ въ васъ; имамъ всичката вѣра, че отъ васъ въ бжджще могатъ да станатъ добри хора. Нѣкой отъ васъ сега се намиратъ още въ ранно състояние, нѣкой още не сте на работа на нивата, но слѣдъ хиляди години, когато ви срѣщна, ще има голѣма разлика въ васъ въ сравнение съ сегашното ви положение. Ще кажете: „Можемъ ли да се срѣщнемъ слѣдъ толкова години?“. Разбира се, че ще се срѣщнемъ, и ще се разбираме много по-добрѣ, отколкото днесъ. Сега вие гледате критически и си казвате: „Този човѣкъ, като се е явилъ тукъ да ни говори, има нѣщо — може да ни омотае; опасна е тази работа — нека бждемъ нащрекъ!“. Имате право: и азъ да бѣхъ на ваше мѣсто, така щѣхъ да мисля. Сега, като пѣтувахъ отъ София за насамъ, седѣхъ до одного; гледамъ, че си попишва кесията въ джоба и въ сжщото врѣме погледва менъ и другитѣ и вѣроятно се питаше дали не сме отъ ония хора, които взематъ, а не даватъ, дали той ще влѣзе въ нашия джобъ или ние въ неговия. Не съмъ азъ отъ онѣзи, които бъркатъ въ джобоветѣ, азъ мога да ви оставя вие да бъркнете въ моя джобъ, да вземете каквото можете. Само когато така почнемъ да мислимъ, свѣтътъ ще се оправи. Въ свѣта трѣбва да има изобилие: изобилие въ мозыцитѣ, изобилие въ сърцата — даромъ да си отваряме сърцата единъ на другъ. Азъ не разглеждамъ съврѣменното общество така, както Вие; то така и ще си умре, нему никой не може да му помогне при тия

мисли. Може, но какъ? Ако се измѣнятъ условията. И ще ви приведа за това единъ смѣшенъ примѣръ. Когато върлуваше испанската болестъ и задигна шестъ милиона души изъ цѣлия свѣтъ, попитаха ме, какъ да се лѣкуватъ. Казвамъ имъ, че не съмъ лѣкаръ, но споредъ законитѣ, които зная, да пиятъ врѣла вода и да ядатъ топли картофи, и слѣдъ седмица или десетъ дена кризата ще мине. Сега нѣкои ще кажатъ: „Мислишъ, толкова ли сме глупави — дѣ сме яли картофи и пили вода!“. Не че сте глупави, но ви казвамъ единъ методъ на лекуване; направете опитъ. Нека кажатъ всички ония, които сж опитали, какви бѣха послѣдствията. А лѣкаритѣ какво правеха? Туряха инжекции и повечето болни заминаха за онзи свѣтъ — за 17 дена се поминаха 1700 души въ София. И го обяснявахъ: „А, имаше криза, усложнение“ и т. н. Казвамъ: тия хора трѣбваше да пиятъ врѣла вода и да ядатъ топли картофи; пиенето врѣла вода сжщо е инжекция, но извжтрѣ, а не извѣнъ; работата е да се знае кжде да се постави. И сега, ако питате, какъ ще се излѣкува България, казвамъ ви: „Врѣла вода да пие и топли картофи да яде“. (Общъ смѣхъ) Като казвамъ врѣла вода, трѣбва да знаете откъдѣ да черпите водата — отъ тамъ, дѣто я пие оселтъгъ, защото той избира дѣ има хубава вода. Врѣлата вода, ако я употребявате, ще внесе у васъ онѣзи елементи, че 90% отъ съврѣменнитѣ кризи, които разяждатъ обществото, ще изчезнатъ. А врѣлата вода и топлинѣ картофи — това е животъ въ любовъ и мѣдростъ.

И тѣй, мировата любовъ ще ни тури въ връзка съ живота, да разбираме смисъла на всичко — на всѣко цвѣте, дърво, изворъ, планина, домъ, човекъ. Тя ще ни разкрие великата тайна на живота, да разберемъ отношенията си единъ къмъ другъ. Когато тя влѣзе въ насъ, ще ни направи мощни герои, да побѣждаваме. И съ единъ опитъ не става — ще направите най-малко 99 и стотниятъ ще сполучи, той нѣма да направи изключение. Значи, ще трѣбва да постоянствувате. Всичко туй е вѣрно и въ живота. Болѣдува ли човѣкъ, има ли извѣстни нещастия — опрѣдѣлено е математически, колко врѣме ще се продължа-

ватъ, понеже всички болести се дължатъ на извѣстни живи същества, на микроби, чийто животъ не е съгласенъ съ онзи на болния. Внесатъ отрова — има болѣсти. Болѣстите ще съществуватъ, докогато оставяме тѣзи микроби да съществуватъ у насъ и да влагатъ тамъ своитѣ излишъци. Ако нѣкой би ме попиталъ: „Докога ще има убийства въ свѣта“, ще му отговоря: докогато има убийци. — „Докога ще има кражби?“ — Докогато има крадци. Но крадцитѣ не сж се родили, тѣхъ ги е създадо лъжливото схващане на живота. Убийцитѣ — това сж чада на една стара култура. То сж лошитѣ идеи, които, като влѣзатъ въ човѣка, може да убиятъ каквато ще и да е натура. Съврѣмнатата наука показва, че човѣкъ може да се хипнотизира, може да му се внушатъ мисли да извърши прѣстѣпления. Знаете, че сж правени сума опити: младежи, които не сж поставени при благоприятни условия, тѣхниятъ моралъ не може да издържи изпита. А мировата любовъ създава онѣзи благоприятни условия, които прѣмахватъ всички отрови въ обществото. Всѣко неразположение, всѣка лоша мисль, всѣко лошо чувство, всѣко лошо действие се дължи на вибрациитѣ на извѣстни материи, които съществуватъ у насъ и които се проявяватъ въ нашия животъ. Слѣдователно, човѣкъ, за да бѣде добъръ, за да проявява добри желаня и добри мисли, трѣбва да събира чиста ефирна материя и да организира своитѣ сили. Грубата материя е като единъ матриксъ или като основа за зараждането на прѣстѣпления. И дѣто е казано: „Ония, които чуятъ гласа на Сина чѣловѣческаго, ще оживѣятъ“, значи ония, които разбератъ закона на мъдростѣта и любовѣта, нѣма да бждатъ подложени на лоши условия. Ако живѣете въ нѣкоя изба, дѣто не прониква слънце, естествено, тамъ ще има условия да ви хване ревматизъмъ или охтика, ипохондрия и други болести. Излѣзте на слънце, защото благоприятнитѣ условия сж надъ повърхността на земята; освободете се отъ чрѣзмѣрна влага и тогава ще внесете нови условия въ живота си. Що е влага у човѣка? Чрѣзмѣрнитѣ желаня създаватъ влага. А чрезмерните пѣкъ крайни мисли произвеждатъ сухота. Ще рече, и вла-

гата и сухотата въ своитѣ крайни прояви иматъ лошъ резултатъ за живота.

Сега, въ тази мирова любовъ, дѣто съзнанието се е повдигнало, се намиратъ опорни точки за развитието на човѣка. Ще ви дамъ единъ примѣръ. Имате ржка, която често вдигате и свивате прѣститѣ ѝ. Защо едни прѣсти сж по-голѣми, а други по-малки и защо палецѣтъ е отдалеченъ? Когато ржката рече да дѣйствува, всички тия прѣсти се събиратъ и палецѣтъ дойде отгорѣ да имъ помогне; човѣкъ хваща рало или каквото и да е друго орждие и работи. Ако въ едно общество, което е създадено, да речемъ отъ ржка, едни могатъ да бждатъ търговци — малкитѣ прѣсти, това сж търговцитѣ, ние ги наричаме „базиргяни“, съврѣмenni практични хора, безименнитѣ прѣсти — това сж хората на културата, на науката, срѣдните — на правосъдието и политиката, показалцитѣ — на религията и на личния животъ, палцитѣ — на божествения свѣтъ, разумното у човѣка — всички тия прѣсти трѣбва да се съединятъ и да дѣйствуватъ. Докогато обществото, политичитѣ, културнитѣ, духовнитѣ хора сж разединени, не може да произведатъ онзи ефектъ, който произвежда ржката, когато събере всичките си прѣсти на работа. За да съедини човѣкъ своята ржка, трѣбва воля; а когато вложи своята воля, внесе своитѣ мисли въ областитѣ, които току-що споменахъ, и каже „Елате на помощъ“, всички ще се събератъ, като прѣститѣ на човѣшката ржка, и ще извършатъ чудеса. Слѣдователно, велика философия е вложена въ ржката. Всѣки день, когато погледнете вашитѣ прѣсти, помислете за вашитѣ отношения, за отношенията на любовта къмъ мъдростта. Палецѣтъ прѣдставя Божествения принципъ, който трѣбва да се употреби за благо на всички хора, на цѣлото човѣчество, показалецѣтъ — за религията и личния животъ; срѣдниятъ прѣстъ влага правото и политиката въ полза на човѣчеството, разбира лошевинитѣ на живота и създава законитѣ; безименниятъ влага културата; кутрето — материалнитѣ облаги. Палецѣтъ е готовъ да се самопожертвува и казва на другитѣ прѣсти: „Ако се съедините вие четирма, ще

ви подкрѣпя и азъ, и работа ще бѣде свършена“. Нѣкои оратори, когато говорятъ, вдигатъ и махатъ рѣцѣ, па и азъ вдигамъ и махамъ рѣка къмъ васъ — защо? Съ това казвамъ на всинца ви да намѣрите отношенията на любовта къмъ мъдростта, да познаете вашитѣ права и задължения къмъ вашитѣ близки, да намѣрите и приложите великитѣ принципи на тази Божествената наука за благо на обществото, за повдигане на младежта, и така да подобрите и икономическитѣ си условия: да има масло, зарзаватъ, жито, плодове, всичко въ изобилие. Ето това означаватъ прѣститѣ на рѣката. Ако всички хора знаеха какъ да свиватъ прѣститѣ на рѣката си, щѣха да бѣдатъ въ друго положение. Но българинътъ вдига рѣката си въ юмрукъ ей така и казва: „Мога да ти пукна главата“, както англичанитѣ и американцитѣ се боксираатъ по носовѣтѣ. На такъвъ, който свива юмрукъ противъ менъ, азъ казвамъ: „Съ тебе мога да върша работа, защото съ тебе ще се разберемъ, ела при менъ“. Азъ бихъ желалъ да имамъ работа съ онзи, който има свити юмурици. Дѣте, когато се ражда, е съ свити юмурици, което показва: „Азъ ще порасна и ще завладѣя свѣта“, а когато човѣкъ умира, разперва рѣцѣ, като да казва: „Умирамъ, не можахъ нищо да направя, Господи, прости!“. Но Господъ, знаете ли, какво отговаря на такъвъ? Не си знаелъ какъ да свивашъ прѣститѣ си. Защо и вие страдате? Защото не знаете какъ да свивате прѣститѣ си. „Ама защо е това нещастие въ нашия домъ, защо страда България, ама контрибуция ще има ли?“ — Ако си държите рѣката отворена, ще има контрибуция, но ако си я затворите, нѣма да има контрибуция. „Ама какво ще бѣде нашето положение въ бѣдѣще?“. Ако знаете да си свивате рѣката, ще бѣдете свободни, великъ народъ; но ако не знаете, ще бѣдете роби, както досега. Може да кажете, че сте свободни, но — извинете ме — не сте свободни. Докогато не се разбирате, докогато си отмѣщавате, докогато не се обичате и не сте готови да се жертвувате единъ за другъ, не сте свободни нито като индивиди, нито като общество, нито като народъ, нито като човѣчество.

Днес аз искам да оставя във вашите умове тази мисъл: всички българи да почнат най-напред да си свиват пръстите на дясната ръка правилно, и като свиват пръстите, да знаят какво означава това; да концентрират ума си във своята ръка и да кажат: „Всичко каквото може да се включи във тези пръсти, ще го направя“. Искам да оставя във вашите умове тази мисъл: всички българи да започнат да свиват ръцете си — първо; дясната ръка, която е на мъдростта, а после и левата, която е на любовта. Направете една година опит, проектирайте това във мислите, волята и действията си и ще видите резултата. Ще кажете: „Ама ние не сме толкова глупави“. Много глупави работи сте правили. Нема онзи, който седи в бирарията пред чаша бира, няма онзи, който дигне цигара и запуши, много умни работи върши? Онзи, който чете вестници, новините на които едва 1% са верни, няма върши умни работи? А това, което ви казвам за ръката, 99% е верно. Вие, и като четете вестници, и като пиете бира, пак свивате пръстите; но, като ги свивате, кажете: „Няма да пия, няма да пуша, няма да се гневя, да си отмъщавам на своя неприятел“; свийте си ръката и му кажете: „Благо ще ти говоря“. Не е ли това велика философия? Аз ви уча на един велик закон във живота, как да свивате ръка, за да отива всичко на добро. Вложете тази велика мисъл; най-малко опитайте я. Не мислете, че искам да ви излъжа, направете един малък опит и след година, когато се срещнем изново, ще ми разправите за вашия опит. И той е най-лесният опит. Може да ви дам и други опити, но те ще ви костват много. Не искам само да свивате ръката си, но, като я свийте, да мислите. **Отчаяни сте, искате да се самоубиете или искате да убиете някого, свийте си пръстите и кажете „Не!“.** Малодушни сте — ще направите същото. Всичката тайна се крие във вашата ръка. Да имате ръце, то значи, да имате най-голямото благо на физическия свят. Какво не излиза изпод човешката ръка! Какви хубави звуци излизат изпод ръката на цигуларя, когато хване лъка, и от онзи пианист, виртуоз, когато засвири на пиано! Ако разбирате този закон,

да свивате както трѣбва прѣститѣ си и прѣзъ всѣки прѣстъ да пращате съотвѣтствующи струи мисли; ако вложите всичката си сила въ тѣхъ, тѣ ще иматъ такова чаровно дѣйствие, каквото не може да си прѣдставите. Ние пишемъ съ три прѣста, но, ако вложимъ въ тѣхъ всичката сила на нашитѣ мисли, тогава подъ перото ни ще излѣзе съвсѣмъ друго. Това сж велики тайни, които сж знаели хората прѣди грѣхопадането и които сега сж забравени.

Ще трѣбва не само да свивате, но и разтваряте ржцѣ. Разтварянето на ржката нагорѣ къмъ пространството какво подразбира? Възприемане на енергия. Като възприемете тази сила, веднага свийте прѣститѣ си и проектирайте тази сила въ мислитѣ и желанията си — така ще дадете силенъ потикъ на живота си. Кажете: „Отъ великия складъ на природата, дѣто се крие такава мѣдростъ и любовъ, искамъ моитѣ ржцѣ да бждатъ поляризирани, да възприема мѣдростъта и любовта, да възприема доброто, съединителната връзка, която служи между всички хора на земята.“ И пригръщането това означава — да дадешъ нѣщо отъ себе си, отъ своята любовъ и своята мѣдростъ. Когато пригърнешъ нѣкого братски и проектирашъ своята любовъ и своитѣ добри мисли, ще внесешъ животъ въ него. Момъкъ, когато пригърне така своята възлюбена, ще ѝ даде въодушевление, животъ. Онзи пѣкъ, който пригръща като октопода и се усѣща духомъ убить, у него нищо нѣма и нищо не може да даде. Нашитѣ пригрьдки, нашитѣ отворени и свити ржце не сж току-така — тѣ иматъ свой смисълъ, който Богъ първоначално е вложилъ въ тѣхъ и който сжществува и въ природата.

Ако имамъ случай да говоря върху този прѣдметъ пакъ, ще продължа бесѣдата си. Сега ще ви оставя съ тази мисълъ: вие, които ме слушате, да се научите и да научите вашитѣ близки, да свиватъ ржцѣтъ си и да пригръщатъ съ любовъ и мѣдростъ. Само така ще се поправятъ хората, домоветѣ, обществото политически, културно и духовно. Трѣбва да се откажете отъ миналото и да започнете онзи разуменъ животъ, за

който ви говорихъ и който се възвѣстява сега въ свѣта. Който отсега нататкъ не се съобразява съ тоя великъ законъ, за него нѣма на земята условия да живѣе. Хората, които не искатъ да се съобразяватъ съ него, законитѣ на природата казватъ, че трѣбва да си заминатъ отъ земята. Ако вие сега не вѣрвате въ това, което говоря, провѣрете и слѣдъ 10 години ще кажете, вѣрни ли сж моитѣ думи или не. Великъ законъ се налага сега на цѣлото човѣчество — велико съзнание се пробужда въ свѣта, нѣщо, което никога не е ставало. То е кипезътъ на всички човѣшки души, които искатъ свобода. И тази свобода се търси не отъ единици, отъ малцина, а отъ цѣлото човѣчество — отъ всѣки домъ, отъ всѣки индивидъ, отъ всѣка култура и религия. Туй е Божественъ кипезъ, който повдига цѣлото човѣчество. И религиознитѣ хора не само не трѣбва да спѣватъ неговото течение, но тѣ трѣбва да му дадатъ пѣтъ, защото иначе ще ги прѣгази. Туй течение носи такива блага, каквито свѣтътъ досега не е виждалъ; но и такива страдания за ония, които ще му се противопоставятъ, каквито тѣ не сж виждали. Земята ще се разтърси така, щото хората ще познаятъ, че въ свѣта има нѣщо друго, което тѣ досега не сж усѣщали. И природата има край на търпѣние. Да не мислите, че бѣдѣщето на свѣта ще върви по сжщия начинъ, както досега — кажете, сбогомъ на вашето минало! Нѣкои ще рекатъ: „Азъ съмъ спечелилъ много пари и оставямъ 2000 лв., за да ме погребатъ“. Съжалявамъ, че оставяте пари, за да ви погребатъ. „Ще оставя пари на обществото за благотворителни цѣли“. Съжалявамъ, че оставяте пари съ завѣщание, безъ да направите приживѣ нѣщо. Каквото ще направите, направете го докато живѣете; като умрете, онова, което остава, не е ваше и нѣмате никакво право да завѣщавате; като умрете, хората ще правятъ съ имота и паритѣ, които сте оставили, каквото си искатъ. Ето, съ такива нелѣпи мисли живѣете и умирате, и се питате отгорѣ, защо сж всичкитѣ тия нещастия. Завѣщайте въ сърцата и умоветѣ на вашитѣ близки любови и мѣдростъ — те сж цѣннитѣ. Въ вашитѣ сърца и въ вашитѣ глави се криватъ нѣща цѣнни. Знаете ли, колко струватъ тѣ?

Милиарди. Знаете ли, колко милиона години време е отишло за тяхното развитие? Знаете ли, колко милиона разумни същества са работили върху ума? Не разбирате какви богатства се крият въ мозъка. Той живее и следи като тълото умре и изгние. Туй го виждамъ. Азъ виждамъ хора, които живеятъ и по другъ начинъ. Вие ще попитате: „Какъ може човѣкъ да живее, когато умре?“. Живѣете, да речемъ, като водолази, и като се срѣщнете долу съ други, познавате се като водолази, и може да се попитате също: „Може ли да се живѣе при други условия?“. Но, като излѣзете на повърхността на водата и снемете вашия водолазки костюмъ, вече живѣете като другитѣ хора. И ние сега живѣемъ като водолази, обаче, като излѣземъ на повърхността, ще заживѣемъ по-другояче. Има хиляди възможности, по които може да се живѣе. И онзи, който турва прѣгради на живота, не разбира основнитѣ закони на човѣшката душа и духъ. Ако човѣкъ само сега се раждаше и умираше, ако пръвъ пътъ съществуваше, той би билъ жалко същество.

Човѣкътъ, когото вие виждате прѣдъ васъ, съществува отъ милиони години. Богъ е работилъ милиони години върху неговата душа и върху неговия духъ. Душата — това е Неговата дъщеря; духътъ — това е Неговиятъ синъ. Къмъ тяхъ трѣбва да се отнасяме съ дълбока почитъ и благоговѣние.

Туй е новото Божествено учение на този свѣтъ, което се възвѣстява и което ще влѣе новъ животъ въ съвременното общество.

(Публична бесѣда, държана на 19 августъ 1919 г., Прѣображение, въ Читалището „Надежда“, гр. Търново, по-случай срѣщата на ученицитѣ отъ Бѣлото братство).

III.

МЕТОДИ ЗА УЯКЧАВАНЕ ВЪТРЕШНАТА ВРЪЗКА МЕЖДУ ХОРАТА *

Въ всички създания съществува вътрешна връзка. Вие тръбва да се стремите да прѣмахнете условията, които прѣпятствуватъ за заякчаване на тази връзка. Всѣки отъ васъ тръбва да работи искрено върху себе си и, като работи, да счита, че работи за всички и че всички работятъ за него. То е Божественъ законъ, който тръбва да работи и въ насъ. Окултната наука го нарича „Висше азъ“, но по-право е да се каже „Божествена душа“. Въ нея сж вложени всички условия за нейното развитие, а когато е образувана връзката, всички способности и чувства растатъ. Допуснете, че имате градина насадена съ пиперки и зеле, може ли да култивирате този зеленчукъ безъ поне малка вадичка за напояване? Може да посадите всѣкакви сѣмена, но, ако нѣкой ви лиши отъ вадичката, напразно ще се трудите. Всѣки отъ васъ тръбва да има такава вадичка. Имате ли я, всичко ще прорасти, нѣмате ли я, никакъвъ плодъ не очаквайте. Много вѣрвания и много философии пропадатъ именно по липса на такава вадичка. Може ли да узнаете дали имате вадичка? Може. Тръбва да почувствувате присъствието на Висшето азъ, на Божествената душа у васъ, да почувствувате готовностъ поне веднѣжъ въ недѣлята или въ годината да се пожертвувате за всички. И Христосъ казва: „Който изгуби живота си за благо на другитѣ, той ще намѣри своя животъ“. Това е точниятъ прѣводъ на думитѣ Христови, и въ тѣхъ се крие сжщността. Въ състоянието, въ което вие по настоящемъ се намирате, тази връзка не е още образувана, и вслѣдствие на това, вашата низша душа, низшето азъ, низшиятъ манаъ, както го наричатъ теософитѣ, се стреми къмъ

*Угази и всички останали бесѣди, обяснения и упѣтвания сж държани въ лозята на гр. Търново — срѣдъ градината на колибата.

противоположни движения. Душата върши това, не че има някаква умраза към човъка, но стремежит ѝ сж различни. Ако вашата вадичка бѣ поливала посаденият сѣмена, щѣхте да имате обратенъ резултатъ. Имате двѣ градини, едната на западъ, другата на изтокъ: ако пратите водата на западната страна, ще имате единъ резултатъ, ако я пратите на източната страна, ще имате другъ резултатъ. Вашето съзнание и вашето сърце всѣки день се разширяватъ и придобиватъ по-голѣма пластичностъ и сила, а тѣлото ви остарѣва, ставате по-религиозни, но и недоволни отъ живота, и отивате на западната страна. Трѣбва да се борите съ тази ваша низша душа, понеже въ нея сж вложени всички отрицателни нѣща. Когато влѣзатъ въ вашата душа сили и почнатъ да дѣйствуватъ, ще се стимулиратъ побуждения у васъ да придобиете знания, мъдростъ; но тѣзи знания може да прѣвърнете въ зло, въ насилие на хората. Може външно да турите мантията на благочестието и да търгувате съ него, да тръгнете по обратния пътъ на черното братство, нѣкои членове на което носятъ отвънъ бѣли дрехи, а душитъ имъ вътрѣ сж черни. Щомъ срѣщнатъ нѣкого, тѣ му общаватъ. Отнематъ ли ви веднѣжъ тази енергия, която имате, отбиятъ ли вашата вадичка, тѣ ще ви изоставятъ и ще потърсятъ други, тѣмъ да общаятъ и тѣхъ да излъжатъ. Така тѣ съ хиляди години живѣятъ на гърба на такива малодушни хора, за смѣтка на тѣхната смъртъ. Едни хора умиратъ отъ нѣмане влага или животъ.

Като разбираме Христовото учение въ този високъ смисълъ, то не е нищо друго, освѣнъ проявление на Бога въ свѣта. А пъкъ всички добри хора, учители и светци, тѣ сж клончета и листа на това голѣмо дърво. Нѣма да се спирамъ да говоря каква форма има това дърво. Всѣки трѣбва да гледа да изпълни своитѣ функции и да направи онова, което трѣбва да стори. Ако останете вѣрни на вашето призвание, вие ще се измѣните и единъ день нѣма да бждете клончета на дърво или членове на животното или на човѣкъ, но ще се индивидуализирате, и Духътъ ще дойде у васъ да се vyplъти, както въ Христа. Ще

видите какъ Той ще проникне като слънчеви лъчи. Той се проявява и въ животнитѣ, които работятъ на нивата; Той се намира и въ житнитѣ зърна и изобщо въ всички плодни сѣменца. Можемъ да кажемъ, че ние фактически се хранимъ отъ Неговата плътъ. Той стана жертва за насъ, само да можемъ да се подигнемъ и, като разберемъ живота, отъ придобитото да можемъ да помогнемъ съ нашия животъ на други. Така трѣбва да схващате този великъ законъ и да го приложите въ всички посоки на живота си. Всѣки отъ васъ ще гледа да се развива не еднообразно, а по пѣтя, който му указва неговата собствена душа. Клончетата на дърветата не вървятъ по една, а по различни посоки; но сѣ пакъ тѣ съставятъ една вътрѣшна хармония — симетрия. Всинца вие не може да се обърнете въ голѣма рѣка; има много голѣми рѣки, както много велики хора, но нѣма добри хора, сир. хора такива, волята на които е просвѣтена и въ излишѣкъ, че да могатъ да дадатъ и на други. Ние не учимъ хората да дадатъ всичко, да изпразватъ своитѣ хамбари, да се самопожертвуватъ, но да даватъ само излишното. Една отъ причинитѣ, които развалятъ хората, е тази, че, когато се срѣцнатъ, нѣкои отъ голѣма ревностъ се укоряватъ: „Ти не вървишъ въ правия пѣтъ“ и съ това си прѣчатъ. Така се произвежда нарушение въ мисли, и почватъ да се отблъсватъ. Днесъ не можете да съберете водителитѣ на религиознитѣ общества, нито 4 — 5 владици, да мислятъ еднакво, защото не разбиратъ великия законъ и защото всички служатъ на себе си.

Най-първо, гледайте да се освободите сами вътрѣшно отъ користолюбieto, което не е ваше и което ви е присадено. Отчупете тази присадка, защото това, що е присадено не на мѣсто, трѣбва да се отмахне. Апостолъ Павелъ на едно мѣсто казва, че дивата маслина е присадена на питомната. Ако вие сте присадени на питомна маслина и не се развивате, мислите ли, че господарьтъ ви ще ви държи там дълго врѣме? Той ще каже: „Да се махнатъ“. У васъ има нѣкои нѣща отъ самитѣ васъ присадени, тѣ трѣбва просто да се отчупятъ, а тѣ се

отчупват, когато послѣдва нѣкое нещастие, например, човѣкъ изгуби пари, обществено положение или бѣде ограничен от всѣкъдѣ. Тогава той убива желанията си за прѣходни блага и потѣрса другъ пѣтъ. Казва му се: „Трѣбва да изберешъ пѣтя — ако вървишъ нагорѣ, има животъ, ако трыгнешъ надолу, нѣма животъ за тебе“. Ние обикновено мислимъ да покрѣпимъ и да изберемъ другъ пѣтъ, но нѣма друга изходна врата, освѣнъ една — нагорѣ. Като казва Христосъ: „Азъ съмъ вратата“, Той подразбира само единъ пѣтъ въ живота. При сегашното ни състояние има само единъ пѣтъ, по който може да се развива и сложи бѣдещиятъ ви животъ; има само една врата, прѣзъ която може да влѣзете. Бѣдещето ви прѣбраздане, бѣдещето ви състояние се обуславя отъ тази врата, прѣзъ която ще минете. Потѣрсете и намѣрете Христа. А вие ще Го намѣрите въ себе си. Подъ думитѣ „въ себе си“, говорихъ ви какво трѣбва да разбирате. Първо трѣбва да намѣрите Христа; но трѣбва да знаете, че Той нѣма да дойде у васъ въ видъ на мѣжъ или жена. Павелъ казва: „Нито мѣжъ безъ жена, нито жена безъ мѣжъ могатъ“. Мѣжътъ трѣбва да намѣри своята жена, а жената — своя мѣжъ, сир. душата трѣбва да намѣри своя духъ, а духътъ — своята душа; умътъ трѣбва да намѣри своето сърце, а сърцето — своя Божественъ духъ. Туй сѣ задачи, които трѣбва да разрѣшавате по практически начинъ. Може да четете много книги и да си блѣскате главата, но тази работа — да намѣрите душата си — е много лесно нѣщо. Леснотията се състои въ това, да пазите момента, който Богъ е опрѣдѣлилъ, да бѣдете точни и наврѣме, че когато Духътъ ви срѣщне, да сте готови; и нѣщо повече, да бѣдете нѣколко минути по-рано на мѣстото си, но не да закѣснѣете. Неуспѣхътъ ви се състои въ това, че постоянно отлагате. Може да каже нѣкой, че това засега е трудно за изпълнение, че въ бѣдеще може да има по-благоприятни условия. Вие не знаете какво ще бѣде бѣдещето: собствено бѣдещето е сега, тѣкмо сега имате всички условия да направите това. Духътъ иде периодически и не може за всѣка отдѣлна душа да идва, когато тя пожелае или проектира да

работи. Христосъ е казалъ: „Търсете ме докато съмъ близо“, защото отдалечи ли се, ще Го чакате дълго врѣме. Това отдаляване може да бѣде за 1, 2, 3 или повече дни, но може да бѣде и за повече години, а може да бѣде и за цѣль животъ.

Никакво съмнѣние не трѣбва да има въ вашата душа. Виждамъ, че много се смущавате, какъ ще разрѣшите този въпросъ. Оставете смущението, Богъ ще разрѣши тѣзи нѣща. Напр., вие стоите вечерно врѣме въ тъмнина и искате чрѣзъ пипане да познаете човѣка, а колко години ви трѣбватъ, докато изучите подробно човѣка: на каква възраст е, младъ ли е или старъ, бѣль или кафянь, сиви или черни очи има, не може да познаете по чертитъ на лицето му какво настроение има, какво мисли и чувства; но, ако дойде нѣкой съ силна свѣтлина, и вие погледнете въ лицето му, въ единъ моментъ всичко онова, що е било скрито въ тъмнината, ще стане видимо до най-малки подробности. Нашето лице не е нищо друго, освѣнъ проекция на нашата душа, полето, което ние обработваме. Имате ли брада, трѣбва да я чешете, защото иначе въ нея може да се скриятъ разни животинки. Ама нѣкой ще рече: „Азъ нѣмамъ брада“. То означава, че гората ти е изсѣчена. Въпросътъ е: дали всичкото ти лице прѣдставя една обработена земя. Косата прѣдставя енергия, която чака бѣдеще развитие, отъ тамъ иде енергията. Ония, които иматъ по-гъста и по-черна коса, иматъ повече енергия. По-гориститъ мѣста иматъ влага и всички условия, за да се развиватъ ония сили, които Богъ имъ е далъ да използватъ за себе си и, разбира се, за всички. Тѣй че, и сега може да направите опитъ, само че трѣбва да се пригответе, иначе този опитъ ще ви накара да напуснете правилния ходъ на вашето развитие. Много богатски синове сж останали неучени просто затова, защото бацитъ сж имъ оставили готово наслѣдство. Ако и вамъ се даде нѣкоя дарба наготово, ще кажете: „Не ми трѣбва друго“; но, ако не сте готови и не знаете да я използвате, тя може да ви се отнеме. Има нѣщо по-сѣщественно отъ дарбитъ — онова, което казва Христосъ: „Какво се ползува човѣкъ, ако спечели цѣль свѣтъ, а изгуби душата си?“ — не

я обработва, а я оставя пуста и лишена отъ вадичка, която я напоява. Какво се ползува душата, ако постоянно не се напоява — развива?

Първото нѣщо въ това развитие е смиренieto — да схванете правия смисълъ на смиренieto. То е процесъ на поглѣщане Божествената енергия. А не можете да възприемете тази Божествена енергия въ себе си, ако нѣмате дълбоко смирение. Не униние, а разположение на душата, за да възприеме всѣки моментъ всичко, каквото ѝ даде Господъ да обработва. Да не каже, че това, което ѝ се дава, е трудно. Не трѣбва да има съмнѣние у васъ, че Господъ може да ви даде изпитъ, който не можете да издържите; не се смущавайте: най-напрѣдъ Той ще ви даде най-лекото — ще ви каже да речете на човѣка само една блага дума. Кажете на човѣка, когато го срѣщнете, „Добъръ день“ или му пожелайте нѣкакво добро. Ама ще кажете: „Какво ще му помогне това?“. Отъ такива малки работи зависи вашето бъдещо развитие. Окултиститѣ иматъ много трудни методи, но тѣ струватъ много скѣпо. Колко окултисти сѣ опропастени! Концентрира се нѣкой да си кали волята, кали я, кали я, и единъ день се прѣчупи и рече: „Хайде въ други животъ ще започна изново“. Такива опити сѣ правени, правени много. Колко отъ васъ сѣ занимавали съ черната магия! Сега сте се разкаяли, понеже вѣчъ го съзнавате. Не че сте го желали, но сте влѣзли необмислено въ кривия пѣтъ. Апостолъ Павелъ и той е билъ въ черната магия — „Едно врѣме бѣхъ гонителъ“, казва той, значи, е билъ въ черната магия, „а сега се изповѣдвамъ“. И вие трѣбва да имате същата доблестъ да се изповѣдате. Павелъ казва: „Като познахъ учението Христово, считамъ, че познанията, които съмъ ималъ досега, сѣ сметъ, отсега нататѣкъ нѣма да бѣда гонителъ“. И вие кажете като него.

Ще гледате да възстановите една вътрѣшна хармония между всички, да се нагласите като нотитѣ — всѣки на своето мѣсто. И да направите това не по начинъ механически, а по Божественъ пѣтъ. Като почнете по този пѣтъ, Христосъ ще ви коригира: този тонъ не е на мѣсто, трѣбва да вземете единъ

тонъ по-високо или по-ниско, и, като ви нагласи хубаво, ще дойде тогава Духътъ и ще засвири правилно пѣсенъта.

Туй, което ви говоря, е въведение — прѣзъ събора ще ви дойдатъ много мисли въ тази посока.

Какво ви показва това чисто небе? То е добъръ признакъ. Показва ви, че има разположение да ви изпрати всички добри мисли и желания. Отзаранъ имаше малко облаци — брожение, но, като изгрѣ слънцето, всички изчезнаха. Туй показва, че имате всички условия за работа и че нѣмате спънки. Възприемете Божественото и поливайте душата си. Тамъ, дѣто е сухо, полѣйте; разбира се, като гледате да не туряте и много влага; слѣдъ това ще дойде растенето. И ще дойде скоро, защото процесътъ върви много бързо.

Всѣка група да запише онѣзи сжществени въпроси, които я интересуватъ, които ще разискваме, ще подложимъ на разрѣшение, и сетнѣ ще приложите методитѣ, по които може да ги опитате.

— Какви въпроси конкретно? Туй, което всѣки чувствава ли?

— Мнозина отъ васъ се разболѣвате и искате да знаете кой е най-добриятъ методъ за лѣкуване. Ще се лѣкувате по законитѣ на окултната наука, сир. по законитѣ на Божествената наука, и само тогава ще имате добри резултати.

— Само въ тази ли областъ?

— Да допуснемъ, че двама, мжжъ и жена, приятели или другари, не могатъ да живѣятъ добрѣ, скарали се, искате да знаете сега най-добрия пжтъ, по който могатъ да се помирятъ, да се възстанови хармонията между тѣхъ. Нѣкои не се разбиратъ и не знаятъ кои сж причинитѣ за това; тѣ не сж нови, а сж създадени отъ хиляди години, сега само изпъкватъ. Не съжалявайте, че сж изпъкнали, но научете се какъ да ги избѣгвате.

Може нѣкой, като ви срѣщне, да ви рече: „Като се дѣлите отъ църквата, отъ хората, знаете ли, че сте въ правия пжтъ?“ и въ васъ ще се роди съмнѣние, дали наистина сте въ Христовото учение, изразено въ Евангелието. Ще трѣбва да си го

разрѣшите. Ние не възставаме противъ църквата, но искаме да се възстанови Царството Божие на земята; ние не създаваме закони, а работимъ или, по-право казано, ставаме носители за възстановяването на тѣзи Божествени закони. Може да занесете на човѣка и книга, която го ползува, но въ всѣка ваша работа трѣбва да ви ръководи любовта и мъдростта. Казахме, че Господъ е високо и по нѣкой пътъ слиза; но Той никога не слиза въ безпоредѣкъ, Неговиятъ Духъ слиза именно чрѣзъ любовъ и мъдростъ, да прѣвърне безпоредѣка въ поредѣкъ.

Послѣ, може да се подигнатъ и други практически въпроси. Като се образува връзка между всички ви, ще имате извѣстни пропуски, чрѣзъ които ще влѣзете въ работа. Въ окултнитѣ закони не може безъ пропуски. Имате ли тѣзи пропуски, може да употребите закона. Пропускътъ е като кжщень ключъ, чрѣзъ който се отваря и затваря вратата. Тѣзи пропуски ще ви се дадатъ само тогава, когато бждете вѣрни, да не злоупотрѣбявате съ тѣхъ. Вѣренъ човѣкъ на своята душа, вѣренъ на ближния си, вѣренъ на Бога. Нѣкой пътъ изневѣряването може да стане несъзнателно, но много пъти е ставало и сега става по подхлъзване. Такова подхлъзване имаше и у апостола Петра, когато поиска да дава съвѣтъ на Христа. Христосъ му каза: „Тази мисль идва отъ сатаната“, и тогава пристѣпи и каза онова, що има въ Евангелието: „Който не се отрече отъ себе си“ и т. н. Имайте прѣдъ видъ, че Христовото учение е леко. Когато Христосъ казва : „Моего брѣме е леко“, Той разбира своето учение. И наистина, практически, Неговото учение е най-лекиятъ методъ. Тѣй че, не сж прави ония, които проповѣдватъ, че Христовото учение е тежко брѣме. Сегашното ваше брѣме е 10 пъти по-тежко.

Сетнѣ, може да зададете и тѣзи въпроси: кой е най-добриятъ начинъ за саморазвитие, за развиване на ума, на сърцето, кои сж начинитѣ, чрѣзъ които любовта може да дѣйствува у насъ, кои сж начините, чрѣзъ които мъдростта може да дѣйствува у насъ? Тѣзи въпроси ще разискваме другъ пътъ. Вие сте дошли тукъ като работници, ще ви дамъ малка мотичка и

ще поискамъ да отбиете вадичката къмъ правия път и всѣки да наблюдава за дѣйствието на вадичката, която полива дадено мѣсто. Така вие ще станете по-внимателни и къмъ приятелитѣ си и къмъ хората — къмъ всички. Ще ви обясня какво подразбирамъ въ тази малка алегория подъ думата „мотичка“. Подразбирамъ начинъ на дѣствие. Както виждате, малка работа — Христовото брѣме е леко. Тѣй че, повтарямъ ще отбѣлѣжите въпроситѣ, които сж тъмни за васъ, та да ви ги разясня. Но сѣ пакъ казвамъ, каквито разяснения и да ви дамъ, докато не направите този малъкъ опитъ, тѣ ще ви останатъ тъмни. До това врѣме идещата година ще правите опити, които да усилятъ вашитѣ стремежи и вашата воля. Всичко ще върви симетрично.

— Подъ вадичка любовъ ли се подразбира?

— Условия за работа — тази прана, която влиза въ човѣка и той я поглъща.

— Какъ може човѣкъ да познае своята душа?

— Подъ думитѣ „да намѣришъ душата си“, значи да чувствувашъ, че между хората и тебе нѣма дисхармония, а има правилна обмѣна на мисли и чувства; ще рече да има хармония между сърцето и ума — да се прояви любовта и мъдростта. Като намѣрите душата си, вие ще почувствувате неизказана радостъ. Вие сте имали, впрочемъ, такива радости, били сте за моментъ въ рая, но сте го изгубили.

— Всѣки е прѣживѣлъ, но въпросътъ е: какъ може да запази тѣзи радости?

— Сега ще учите метода за запазването имъ. Вадичката и мотичката сж сръдства за това. Прѣимуществата на тази работа сж тѣзи, че вадички, които сж скжсани, се съединяватъ много лесно — не е като да скжсате нѣкоя метална жица.

(Бесѣда, държана на 19 августъ 1919 г., вторникъ, 7 ч. послѣ пладне).

IV.

РАЗБИРАНЕ И ПРИЛАГАНЕ

Христосъ въ една отъ своитѣ бесѣди е казалъ: „Ако ме любите, ще упазите моя законъ“. Разбирането има отношение къмъ ума, а прилагането — къмъ сърцето. Ако промѣните мѣстата на тѣзи двѣ думи и поставите прилагането въ ума, а разбирането въ сърцето, съ това измѣните реда на нѣщата, защото мислитѣ могатъ да се развиватъ и растатъ само въ ума, въ мозъка, а прилагането и чувствата — само въ сърцето: сърцето е почва, свѣтъ за нашитѣ добри желания. Добритѣ мисли и желания растатъ въ ума и сърцето тѣй, както растенията по лицето на земята. Като влѣзете единъ день въ по-висшия свѣтъ, въ свѣта на мислитѣ, ще разберете, че мислитѣ, които сега се образуватъ, иматъ свои форми — разклонения: клончета, листа, цвѣтове и плодове, тѣй че всѣка мисль въ своя краенъ развой и пълнота ще се уформи, ще стане жива. Напр., нашиятъ образъ, тѣлото, което сега носимъ, това сж мисли, които Богъ е създакъ прѣди милиони години и въ които сега ние живѣмъ. Нашитѣ тѣла не сж нищо друго, освѣнъ мислитѣ на Бога. Правъ е, тогава, стихътъ на Евангелието, който казва: „Вие сте храмове Божи“. Ако нашата мисль е Божествена, ние живѣмъ въ Божествения храмъ. Думата „храмъ“ въ Евангелието има друго значение отъ онова, което ние схващаме: храмъ означава чистота, светостъ, условия при които човѣшката душа може да расте, да се развива въ познание на Бога и Неговата любовъ. Смыслътъ на нашия земенъ животъ е само въ познаване на Божията любовъ и на Божията мъдростъ. Ние сме събрани тукъ да се опознаемъ, защото още не се познаваме. У васъ има желание да се опознаете, но още не се познавате. Ще възразите: „Какъ да не се познаваме?“. Да познавашъ нѣкого — то е животъ вѣченъ. Въ Писанието се казва: „Да познаемъ Бога, ще имаме животъ вѣченъ“, защото Богъ, като ни познае, ще живѣе вѣчно въ насъ. Слѣдователно, Богъ има желание, като

слѣзе у насъ, да намѣри чисто жилище и да живѣе вѣчно въ насъ. А днесъ Той поживѣва 1, 2, 3, най-много 10 години въ насъ, и ние Го уморяваме. Ние постоянно Му създаваме страдания и вследствие на това Той постоянно умира въ насъ. Богъ може да се оттегли въ себе си, въ своята сѣщина, и да бѣде тихъ и спокоенъ, да не страда, но тогава ние нѣма да живѣемъ. Затова законътъ е, първо, ние да познаемъ Бога, а послѣ Той насъ. Този законъ може да се обясни много лесно. Ако влѣзете въ вашата кѣща и затворите прозорцитѣ, спуснете пердетата, слънцето нѣма да проникне вжтрѣ. Вие може да го викате, да му отправяте най-любезни покани, да го молите, то нѣма да проникне вжтрѣ, нѣма да се отбие отъ своя пѣть. Махнете ли покрива на вашата кѣща, вдигнете ли пердетата, отворите ли прозорцитѣ, то ще влѣзе съ всичката си сила. Капаци, прозорци, пердета — то сѣ нашитѣ лоши, користолюбиви мисли и желания, нашиятъ егоизъмъ. И слѣдъ всичко това ние минаваме за добри, благородни хора! Защо? Защото сме скрити, затулени подъ пердетата. По нѣкой пѣть слънцето ни напича и ние усѣщаме нѣкаква промѣна. Има два вида промѣни: едни се дължатъ на силно напичане, нагрѣване отъ слънцето — страдание, а други се дължатъ на крайно изстудяване, поради липса на топлина, въ което изстудяване се развиватъ най-отрицателнитѣ чувства, като завистъ, умраза и т. н., дължими на лишение отъ топлина, сир. любовь. И двата вида усѣщания причиняватъ страдания, само че въ единия случай имаме силно нагрѣване, а въ другия случай — силно изстудяване. Дѣто има любовь, има топлинка; значи, любовьта е носителка на топлина. Изчезне ли топлинката, и животътъ изчезва. Когато започва да изчезва животътъ, очитѣ ставатъ мѣтни, блѣди или жълтеникави, и лѣкарьтъ казва, че черниятъ дробъ е малко анормаленъ. Когато очитѣ сѣ малко мѣтни, това показва, че въ стомаха има дисхармония. Стомахътъ, който прѣдставлява физическия животъ, е една необходимостъ за нашия духовенъ животъ. Не може да бѣдемъ духовни хора, ако нѣмаме стомахъ. Азъ говоря за стомаха, а не за търбуха, който има съвсѣмъ друго значение.

Въ разбирането човѣкъ трѣбва да бѣде брѣмененъ въ ума си съ една идея, на която да е готовъ да даде всички условия за развитие; съ други думи, човѣкъ трѣбва да положи живота си за своитѣ приятели, които сж вътре, а не вънка отъ него. Защо се женятъ мъже и жени? За да реализиратъ една идея, на която да се радватъ. Ражда ви се дъщеря, тя е идеята, мисълта, която сте замислили отъ години, като сте се молили на Бога да я благослови. Споредъ мистицизма или споредъ окултизма, вашитѣ мисли, идеи сж душички, които очакватъ да ги облѣчете въ образъ и да имъ дадете мѣсто на земята. Душичката-идея ще дойде въ ума ви и въ сърцето ви, дълго врѣме ще ви шепне сладки думи, ще ви обѣщава много работи. Тѣзи душички — мисли и желания, ние наричаме ангели, защото думитѣ „мисъл“ и „желания“ сж слаби да изразятъ това, що сж тѣзи душички. Тѣзи душички работятъ върху насъ като пчелички. Като облѣчемъ нашитѣ мисли въ умствена и тѣлесна дреха, необходима за тѣхъ, а послѣ и въ нашитѣ добри желания, ще срѣцнемъ въ бѣдеще приятелитѣ си. Единъ день, слѣдъ 100—200 години, вие, които сте събрани тукъ, ще бѣдете такива душички въ умоветѣ на бѣдещитѣ хора, на които ще говорите сладко. Като се съблѣчете отъ материалното си облѣкло, тѣлото, вашата душа и вашиятъ духъ ще взематъ форма на ангелъ и ще започнете да служите на хората безкористно. Добритѣ мисли и добритѣ желания не сж за да служимъ на себе си; колкото повече добри мисли и желания имаме къмъ другитѣ, толкова по-силни ще бѣдемъ като хора на земята. Като напуснемъ добритѣ мисли и желания, ние изгубваме най-добритѣ си приятели, най-добритѣ си помощници — ангелитѣ-помагачи. А изгубимъ ли тѣхъ, животътъ ни на земята нѣма смисълъ. И външното ни приятелство, запознаване, зависи отъ тѣзи наши вътрѣшни приятели. Като се срѣцнатъ двама, те най-първо се опознаватъ съ мислитѣ си, послѣ съ желанията си и най-послѣ съ дѣйствиата си. Когато тѣ се опознаятъ, тогава се опознаватъ и въплътенитѣ души. За да познаемъ единъ човѣкъ, ние трѣбва да хранимъ къмъ него

добри мисли и чувства. Ако азъ не храня такива мисли и чувства къмъ васъ, вие ще почувствувате една празнота, душата ви веднага ще почувствува, че моитѣ отношения къмъ васъ не сж искрени, и ще се зароди съмнѣнието, както въ музиката веднага се забѣлѣзва, когато тоноветѣ не сж взети правилно. Божествениятъ законъ на любовта изисква, щото всичкитѣ нѣща въ свѣта да се проявяватъ въ своята сжщина, въ своето съвършенство, сир. да познаваме нѣщата тѣй, както сж въ вжтрѣшния, Божествения животъ, безъ раздвояване на съзнанието. Когато нашето съзнание по отношение на нѣкого е раздвоено, пропукано, сир. мислимъ, че този човѣкъ нѣкога е добъръ, а нѣкога лошъ, то е поради това, че ние имаме къмъ него ту добро, ту лошо разположение. Отъ това пропукване на нашето съзнание се заражда изопачаване на мисли и зло. Затова Писанието казва: „Двоеумниятъ човѣкъ е непостояненъ въ всичкитѣ си пжтища“. Двоеуменъ човѣкъ азъ наричамъ раздвоения.

Първиятъ, най-важенъ законъ е да обединимъ нашето съзнание, сир. да образуваме тази вжтрѣшна хармония между ума и сърцето, между духа и душата — да нѣма никакво пропукване. Ако азъ въ даденъ моментъ съмъ лошъ, трѣбва да съзная, че моята постжпка не е такава каквата Богъ изисква — божествена; че моята мисль не е божествена; че моитѣ желания не сж божествени, както Богъ ги изисква. Всѣки трѣбва да съзнае, че както Богъ е любещъ, добъръ, снисходителенъ и милостивъ, тѣй и той трѣбва да бжде такъвъ.

Та нашата сила ще седи само въ единството ни. Когато обединимъ съзнанието си, и отправимъ душата си къмъ Бога ще рече, кога се свържемъ съ Бога, нѣма да има дѣло въ свѣта, което да не можемъ да извършимъ. Имайте прѣдъ видъ, че ако сега не можемъ да възстановимъ единство и хармония въ нашето съзнание, въ нашитѣ мисли, въ нашитѣ желания и дѣйствиа — не еднообразие, а единство и хармония — ние ще служимъ на себе си, на народа, въ който живѣемъ и на хиляди други желания, но не и на Бога. Писанието казва, че ние тогава сме отдалечени отъ Бога. Този нашъ великъ Баща е сега между

насъ, и азъ за Него ви говоря. Най-хубавото нѣщо, което имаме сега въ свѣта, то е нашиятъ Баща. Погледнете нагорѣ къмъ небето, на слънцето, то е Неговото лице. Майка ви е долу — земята е ваша майка. Вие ходите по лицето на вашата майка, но по лицето на Бога, на вашия Баща, не е позволено да се стѣпва. Всѣки, който си позволи да свие юмрукъ противъ Бога или да стѣпи върху лицето Му, пострадава — бива строго наказанъ, изпращанъ въ кожата на майка си, на която казватъ: „Прибери това магаре, вземи го при себе си, да го възпитаашъ“. Майката започва да работи върху него, и по едно врѣме го запитва: „Ще почиташъ ли Баща си, ще Го слушашъ ли?“ — „Ще Го слушамъ“. Тогава майката започва да му прави дрешки и го праща горѣ да славя Бога. Съ хиляди години ще слизате и ще се качвате горѣ, докато познаете своя Баща. Като отидете при Бога, Той ще ви каже: „Прѣдъ Мене трѣбва да сте добри, милостиви, истинолюбиви“. Ако види една бръчка по лицето ви, ще каже на майката: „Вземи това дѣте при себе си, за да му оправишъ бръчките“. Това, що ви казвамъ, не е алегория. Знаете ли какво означаватъ бръчките? Нѣкой пѣтъ тѣ показватъ, че сме научили урока си, а нѣкога, че сме далечъ отъ това. Така сѣщо и очитѣ ни показватъ двѣ състояния; напр., понѣкога изпъкналитѣ очи показватъ, че човѣкъ е богатъ въ рѣчъта, готовъ да говори, богатъ въ виждането да възприема всичко, а понѣкога такива очи означаватъ грубостъ; хора съ много изпъкнали очи сѣ много груби. Малко хлѣтналитѣ очи означаватъ съсрѣдоточеностъ, благородство, понѣкога замисленостъ, сериозностъ, но понѣкога и краенъ егоизъмъ. Съ такива хора никога не можешъ да се разберешъ, за такива добъръ човѣкъ нѣма, добра дума не може за никого да се каже: тѣ сѣ крайни критици.

Всѣко нѣщо си има своята права и опака страна, своитѣ добри и лоши признаци; та изпъкналитѣ и вдлѣбнатитѣ очи сѣ и добъръ и лошъ признакъ. Изпъкналитѣ очи сѣ проектиране на душата да излѣзе навънъ, и слѣдъ като поживѣе вънъ хиляди години, най-послѣ си казва: „Човѣкъ не трѣбва да излиза

навънъ, а да се вдълбочи въ себе си“. Ако съ това си углубяване човѣкъ прояви добра мисълъ, добро желание, хубаво ще бжде, но, ако въ това задълбочаване той заприлича на куче, което постоянно гложди, рѣмжи — постоянно критикува — такива хора азъ наричамъ гризачи на чужди кокали. Питамъ ви: слѣдъ като изгризете една, двѣ, три или повече кости, какви учени или религиозни хора ще излѣзете? Вие ще бждете учени, религиозни хора, които знаятъ само да гризатъ кости. Всички недѣжи, които имате, сте наслѣдили отъ вѣкове, и знаете ли какъ? Прѣди васъ сѣ минали много сѣщества прѣзъ този материяленъ свѣтъ и, като сѣ завършвали своята еволюция, оставили сѣ слѣдъ себе си всичкитѣ свои добри, но сѣщеврѣменно и всичкитѣ свои лоши мисли и желания; та сега вие прѣработвате едноврѣменно добритѣ и лошитѣ мисли и желания, които тѣ сѣ оставили, като въ бждеще и вие ще оставите такива на други, които ще дойдатъ слѣдъ васъ, тѣ да ги прѣработватъ. Тѣй щото вие не трѣбва да се самоосѣждате за тѣзи нѣща, а ваша длъжностъ е да прѣработвате всичко, което дойде до васъ. Писанието казва, че трѣбва да сме търпѣливи и да чакаме момента, кога Богъ се заеме да коригира вашитѣ недѣжи; а то ще бжде, когато ние влѣземъ въ тази нова еволюция. Богъ слиза периодически въ материята, за да ни помогне, като възстанови нарушената хармония. И сега нашиятъ небесенъ Баща изпраща Своя Духъ да ни помогне. Ние сме много голѣми егоисти, и толкова сме се индивидуализирали, че всѣки мисли само за себе си. Постоянно говоримъ за Бога, за Христа, за Царството Божие, но стига да се докосне нѣкой до кесията ни, изведнѣжъ казваме: „Тукъ религията не помага — нея да оставимъ настрана“ и потърсваме материалнитѣ закони. Ще ме попитате: „Какъ да постѣпваме въ такива случаи?“. Ако съмъ вълкъ, азъ ще си служа съ зѣбитѣ на вълка; добрѣ, но правилата на вълка може ли да служатъ за правила и на овцата? Правилата на овцата могатъ ли да служатъ за правила на растенията? Правилата на единъ лошъ човѣкъ могатъ ли да служатъ като правила и за добрия човѣкъ? Ако служите на Бога, има извѣстни правила,

по които трѣбва да постѣпвате. Не мислете, че като влѣзете въ Божествения свѣтъ, не ще може да воювате. Тамъ има по-мощни оръжия, пушки — всичко тамъ е най-свършено. Искамъ да ви въорѣжа съ нови картечници — съ картечници на мисълта, за да опитате тѣхното дѣйствиe. Такъвъ примѣръ има отъ стария завѣтъ. Нѣкой си царъ изпратилъ войска противъ пророкъ Елисея. Послѣдниятъ се помолилъ усърдно на Бога да го закриля и наистина, всички негови неприятели ослѣпѣли. Като ги видѣлъ слѣпи, запиталъ пророка царѣтъ: „Да ги поразя ли?“ „Не. Погрижи се да ги нахранишъ и ги остави да си отидатъ при Господаря си“. Слѣдователно, когато познаемъ Бога, когато разберемъ законитѣ Му, ще можемъ да третираме неприятелитѣ по сѣщия начинъ — ще ги направимъ слѣпи. Какво е слѣпотата? Да се отнеме зрѣнието; значи да се отнеме алчността. Очитѣ, които днесъ сѣ много отворени, трѣбва малко да се позатворятъ. Най-голѣмото зло въ свѣта е голѣмата алчностъ на хората. Всички държави днесъ искатъ колонии, колонии, всѣки народъ иска да зароби другитѣ и да живѣе на тѣхенъ грѣбъ. Алчността на човѣчеството доведе днешната война, отъ нея произлѣзоха всичкитѣ други лоши икономически условия, за нещастieto на хората. А това що значи? — Че сѣ ослѣпѣли. Този Баща, Който ни гледа отъ горѣ, Чието око слънцето днесъ вижда ясно, ме пита: „Какво правятъ тѣзи дѣца тукъ?“ — Азъ Му отговарямъ: „Татко, искатъ да се изправятъ“. — „Изправете се, защото майка ви ще ви тупа, ще ви бие“ — казва Господъ. Богъ казва още, че ако слушате майка си, ще ви изпрати всичко отъ горѣ въ изобилие, ще бждете здрави, щастливи, блажени, но ако не изпълнявате законитѣ на майка си, Той ще залѣзе — ще затвори своето Божествено око. Залѣзването на слънцето значи залѣзване на духовното око. Сега, какво ще кажете вие на вашия Баща?

— Ще Го слушаме.

— Тогава, Богъ казва: „Азъ ще изпратя отъ горѣ по единъ отъ моитѣ служители, отъ ангелитѣ, за да провѣрятъ у всѣкиго едного, дали казва истината“. Като се върнатъ назадъ при Бога,

тѣ ще Му кажатъ какво правятъ малкитѣ богове на земята. Така се наричатъ вие — малки богове тукъ. Като дойде нѣкой ангелъ на земята, вие казвате: „Ти трѣбва така да направишъ, иначе да направишъ, ние сме собственици, царски синове и т. н.“. Та, злото е въ това, че ние се мислимъ богове. Дайте власт нѣкому, и той започва да мисли, че е Богъ. Не, не сме богове, затова не туряйте тази мисълъ въ ума си, а знайте, че сте чада Божии, Негови малки дѣца. Стремете се да добиете малка опитностъ върху това, което ви говоря, като провѣрявате сжщината на мислитѣ, които се прокарватъ. Всѣки отъ васъ да започне да мисли върху истината, а за това има възможностъ — винаги има възможностъ да я разбере. Вие много пѣти сте започвали, но не сте завършвали съ това.

Сега, искамъ отъ васъ да си установите единъ вжтрѣшенъ, духовенъ редъ на нѣщата. И да нѣма бързане — стремежъ за надпърварване. Спрете се, и всѣки да си намѣри мѣстото. Не мислете, че като изпъкнете на първо мѣсто, когато правите молитвенитѣ си събрания, вие сте дѣйствително пръвъ; не мислете, че и ако сте на опашката, сте послѣденъ: нѣкой пѣтъ може да бждете на главата, а нѣкой пѣтъ на опашката — безразлично е. То е само на земята — временно отношение. Човѣкъ, който не може да бжде на главата и на опашката, не е разбралъ живота, защото и главата, и опашката сж ваши. Да бждете най-напрѣдъ, значи да разбирате главата си, да бждете най-назадъ, значи да разбирате опашката си. Но, като съедините опашката съ главата си, образувате кръгъ, който нѣма нито опашка, нито глава — образува се една слънчева система. Забѣлѣзвамъ, че като отивате горѣ въ зданието на молитва, нѣкои мислятъ, че като сж първи по редъ, сж първи и прѣдъ Бога. Не е така: сѣ трѣбва да има първи, послѣдни и по срѣдата. Всички не могатъ да бждатъ първи, не могатъ да бждатъ послѣдни, не могатъ да бждатъ и въ центъра. Ще бжде пръвъ всѣки, който изпълнява волята Божия.

Онѣзи, които влѣзоха горѣ въ молитвеното здание, видѣха форми, които сж емблема, азбука за проучване. Тѣ,

обаче, не трѣбва да ви бждатъ като култѣ, който послѣ да ви съблазнява, защото въ Писанието се казва: „На никакѣвъ образъ да не се покланяте“. Но на Слънцето на вѣчния животъ трѣбва да се покланяте, макаръ и да е единъ образъ, защото изгубите ли този образъ, изгубвате и живота си. Образитѣ сж като шишета — счупи ли се шишето, изчезва образътъ му. Слѣдователно, образътъ е една необходимостъ въ сегашния животъ, за да може да се прѣнесе течността на живота. Образитѣ, които съществуватъ въ църквитѣ, сж окултни форми, които иматъ дълбокъ смисълъ, но понеже тѣзи форми сж изгубили своя вжтрѣшенъ смисълъ, днесъ хората взиматъ само външната форма на образитѣ и имъ се кланятъ, безъ да влагатъ въ тѣхъ нѣкакво съдържание. Ако речемъ да отхвърлимъ тѣзи външни форми, ще попаднемъ въ друга грѣшка. Въ всѣка форма има извѣстно съдържание, което трѣбва да изучите и опитате.

Например, равностранныя тригълникъ ви показва стремежъ къмъ Бога нагоре, сир. единъ завършенъ симетриченъ животъ. Тригълникъ, обърнатъ съ основата нагорѣ, показва животъ, който е изгубилъ равновѣсие. Когато видите два тригълника, единиятъ нагорѣ, а другиятъ съ основата надолу, че се прѣплитатъ, вие ще се запитате: „Дали моитѣ стремежи сж като въ единъ отъ тези тригълници — надолу или нагорѣ?“. Вие издигате рѣцѣтъ си нагорѣ, къмъ Бога. Когато издигнете рѣцѣтъ надъ главата си така, че да се образува еврейската буква шин (ш), това значи, че искате да растете къмъ Бога; то означава законъ за размножаване и изпѣлване съ всички блага. Този законъ, който е отъ древната школа, сега съврѣменното общество е изопачило въ една извратена форма, когато по-рано е означавалъ: азъ съмъ готовъ да възприема Божественитѣ зародиши и да обработя мисълта, която ми давашъ, Татко, съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърце и съ всичката си воля, и ще ѝ дамъ всички условия за развитие. Подиръ това съединявате рѣцѣтъ си горе, като тригълникъ, което значи, че всички мисли, желаня и действия ще бждатъ извършени въ хармония и съзнателно. Въ всичко това има голѣмъ смисълъ. Когато раз-

тваряте широко ржцѣтъ си, то значи, че искате да възприемете, а като ги съберете, свиете, това показва, че искате да извършите съзнателно всичко що сте възприели.

Всѣко наше външно дѣйствие е изразъ на дѣйствие, което става вътрѣ, въ духовния свѣтъ. А вие вдигате ржцѣ, безъ да разбирате смисъла на движенията. Като опишете съ ржката си единъ кржгъ, това значи, че ще свържете опашката и главата, ще напуснете алчността и съ всички сили, които сж вложени въ васъ, ще служите на Бога. Когато нѣкой маха съ ржка надѣсно или налѣво въ знакъ на отрицание, това значи, че духътъ му е започналъ да работи въ подсъзнанието и проявява това вътрѣшно чувство, макаръ той да върши това нѣщо несъзнателно. Нѣкои хора държатъ главата си надѣсно, други налѣво, и ние мислимъ, че всичкитѣ тѣзи нѣща сж случайни. Не сж случайни и несжществени — въ тѣхъ има дълбокъ смисълъ. Въ Америка единъ знаменитъ проповѣдникъ държалъ главата си обикновено малко налѣво; неговитѣ слушатели, като имали желание да бждатъ краснорѣчиви като него, почнали и тѣ да държатъ главата си малко налѣво — подражавали му. Човѣкъ, чиято глава е изкривена малко налѣво, показва, че у него чувствата взематъ надмощие, а у когото главата е малко надѣсно — умътъ взема надмощие. А трѣбва да се стремимъ къмъ балансиране, къмъ познаване и разбиране, сир. да възстановимъ необходимото равновѣсие между ума и сърцето си и да не влагаме въ тѣхъ повече, отколкото трѣбва.

Въ групитѣ, които ще образувате, отъ по 10 или 12 души, трѣбва да вложите познаване и разбиране. Ще ви обясня защо ви казвамъ това и какъвъ е законътъ. Първото число означава онзи великъ принципъ на Бога, който създава, твори нѣщата. Когато запишатъ за пръвъ на групата, той стои като емблема на принципа, който създава. Второто число представя онзи принципъ, който отдолу възраства, организира нѣщата. Третото число е законъ на равновѣсие. Четвъртото — законъ на справедливостъ. Ще разчитате на четвъртия, защото той е честенъ, не краде. Ако бихъ образувалъ организация по този Божест-

венъ законъ, четвъртия бихъ направилъ касиеръ. Ако измѣните мѣстото на този, който има числото три, ще измѣните реда на нѣщата. Казахъ, три е число на равновѣсие; то е дѣтето, смисълътъ на родителитѣ, защото, щомъ се роди дѣтето, то осмисля живота на родителитѣ си — то е смисълътъ на живота. Въ такъвъ случай, числото едно е бащата, двѣ майката, три дѣтето. Като разбирате числата 1, 2, 3 и 4, имате основнитѣ закони за разбиране на другитѣ числа. Числото петъ означава човѣкъ, който е вече индивидуализиранъ — неговитѣ петъ прѣста. Числото шестъ означава човѣкъ въ своето развитие; земята сега минава прѣзъ числото шестъ; зелената краска е числото шестъ; сжщо — размножаване, развиване. Числото седемъ е законъ на почивка. Къмъ това число спадатъ всички богати хора, защото тѣ сж завършили работата си и се задълбочаватъ въ себе си, за да се развиятъ, култивиратъ и да станатъ духовни. Числото осемъ е на духа; то означава ония безконечни числа, които сжществуватъ вжтрѣ въ вселената. То е едно отъ най-строгитѣ числа. Числото деветъ е човѣкътъ, който ще обобщи всички нѣща, и затова него ще направите докладчикъ: той ще опише цѣлия процесъ на числата отъ 1—8 и ще даде резюме какъ е вървѣла цѣлата работа. Така вървятъ всички нѣща въ своя редъ. Вие се сърдите кой кое мѣсто да заема, а трѣбва да знаете, че всѣки ще заеме онова мѣсто, което му е опрѣдѣлено. Не може двама въ една група да бждатъ числото едно или двѣ, защото ще се яви борба. А въ групировкитѣ не трѣбва да има дуализъмъ.

Тукъ имаме чисто практически задачи, които трѣбва да реализираме. Искаме да отидемъ на небето, но ако дойде единъ ангелъ и ни каже: „Хайде, пригответе се!“, ние ще го помолимъ, ако може, да ни остави за още малко врѣме на земята. А какво означава това? Че не сме свършили още работата си. Какви духовни хора ще бждемъ тогава? Подъ “духовни хора“ азъ разбирамъ онѣзи, които сж свършили изоставената си работа и отиватъ на небето за 1—2 мѣсеца, като на ваканция, на гости, дѣто Татко имъ възлага нова работа, и послѣ се връщатъ пакъ на земята да работятъ. На земята ние дохождаме като на учи-

лище.

— Ами значението на числото 10?

— Числото 10 е връзка между първата и втората група. То показва, че тѣзи десетъ души ще почнатъ пакъ по десетъ да се групиратъ въ друга група. Послѣдниятъ, десетиятъ, отъ една група е връзка между нея и слѣдващата група. Това число показва и връзка между човѣка и ангелитѣ. Отъ 10—100 сѣ числата на ангелитѣ, отъ 100—1000 сѣ числа на човѣцитѣ. Туй показва разстоянието, на което се намираме. Ние, хората, сме по-далечъ, защото сме слѣзли по-дълбоко въ материята, отколкото ангелитѣ.

Това е мистически начинъ на разглеждане числата; то нѣма практическо приложение въ сегашния ни животъ.

— Какво означава стихътъ: “Не знаете ли, че сте богове”? Въ какъвъ смисълъ сѣ употребени тѣзи думи?

— Подъ думата „Богъ“ се разбира силенъ човѣкъ, собственикъ, човѣкъ, който владѣе нѣщо. Единъ духъ, който владѣе една система, той е Богъ, защото може да прави каквото иска. По отношение на нашето тѣло ние сме малки богове, собственици. Думата „Богъ“ още означава човѣкъ, който служи само на търбуха си. Когато човѣкъ помисли, че е Богъ, започва да желае хората да му се кланятъ. Като каза, че е Синъ Божи, евреитѣ разбраха Христа, че иска да Му се кланятъ. Затова Христосъ каза слѣдното: „Азъ дойдохъ не да ми послужите, а азъ да ви послужа и да ви дамъ животъ вѣченъ“.

— Псалмопѣвецътъ казва: „Вие сте богове, но като хора ще умрете“.

— Стариятъ завѣтъ е изразъ на стара култура, новиятъ — на нова култура. Сега въ свѣта иде нова свѣтлина, която иска да примири нѣщата. Това примирение нѣма да стане скоро, изисква се дълго врѣме, докато стане прѣвратъ въ умоветѣ на хората, да разбератъ великитѣ Божии замисли.

(Бесѣда, държана на 20 августъ 1919 г., срѣда, къмъ 7 ч., при изгрѣвъ слънце).

ПРАВИЯТЪ ПЖТЪ

Въ едно древно царство живѣлъ великъ мъдрецъ. При него дошли двама ученици да се учатъ на великата мъдростъ, която той прѣподавалъ на свѣта. Желанието на единия ученикъ било: учителятъ да му покаже начинъ, чрѣзъ който да може да стане голѣмъ, сиреч да може да увеличава ръста си споредъ желанието си, за да бжде видимъ отъ всички. Учителятъ изпълнилъ желанието му. Ученикътъ започналъ да увеличава ръста си, да става голѣмъ. Този ученикъ се движилъ въ свѣта, всички го виждали, но той не могълъ да влѣзе въ никоя къща, да се разговаря съ хората, защото тѣ били много дребни, а той много голѣмъ. Пожелалъ да се върне назадъ, да стане малъкъ, но не могълъ и си останалъ голѣмъ. Съзналъ, че това го правило много нещастенъ, и се върналъ при своя учитель, оплакалъ му се, но послѣдниятъ му казалъ: „Нѣма какво — ще носишъ славата на своето величие“. Другиятъ ученикъ пъкъ поискалъ отъ учителя си да го научи на изкуството да става малъкъ, споредъ желанието си. Учителятъ повѣрилъ му тази тайна. Ученикътъ започналъ да се смалява, колкото желалъ. Ставалъ, ставалъ малъкъ, невидимъ за хората, но съ това станалъ и много нещастенъ. Когато поискалъ да се върне назадъ, не могълъ и си останалъ малъкъ. Вие, които ме слушате, спадате къмъ тѣзи двѣ категории ученици — вашитѣ желания и стремежи сж като на тѣзи двама ученика.

Една аналогия. Голѣмитѣ на ръстъ сж грѣшнитѣ хора въ свѣта, ония, които владѣятъ много земи, много къщи, много пари; малкитѣ на ръстъ сж праведнитѣ, светиитѣ, които сж невидими за другитѣ хора. Еднитѣ и другитѣ живѣятъ за себе си, иматъ едностранчиви разбирания за живота, не разбиратъ великия Божественъ животъ.

Най-послѣ, при мъдреца дохожда трети ученикъ, който искалъ да знае срѣдния методъ, сир. въ извѣстенъ моментъ да

бжде голѣмъ, а въ други моментъ — малѣкъ. Има моменти въ живота, когато трѣбва да бждемъ голѣми, а въ други — малки. Единиятъ и другиятъ методъ сж потрѣбни, но потрѣбенъ е и единъ срѣденъ — да знаете изкуството да прѣминавате отъ едно състояние въ друго, отъ една форма въ друга.

Вие сте учили първитѣ два метода, искамъ сега да научите третия методъ — да ставате и малки, и голѣми. Първитѣ два може да научите отъ двамата ученика. Когато нѣкой иска да научи тайнитѣ на хората, трѣбва да става малѣкъ, а когато иска да помага на хората, трѣбва да става голѣмъ — като простре ржката си, да стига. За да помагате на хората, трѣбва да бждете силни въ всѣко отношение — и въ физическо, и въ умствено, и въ духовно. Но тази сила вие употребявате само за себе си, и злото въ свѣта е именно тамъ, че вие употребявате благата, които добивате, само за своя полза. Сегашното състояние на хората се отнася къмъ категорията на първия ученикъ: всички сте отъ голѣмитѣ хора, не можете да станете малки. Направете единъ малѣкъ опитъ, вижте, дали можете да влѣзете въ връзка съ малкитѣ животинки. Можете ли да проникнете въ живота на една мравка, да разберете състоянието ѝ и да видите, какъ живѣе тя? Между вашия животъ и живота на една мравка има голѣма пропастъ. Ако вие бихте могли да влѣзете въ контактъ съ една мравка, тя ще се спре и ще ви изслуша, какво ще ѝ говорите. Когато, да речемъ, вие говорите на мравката, а тя продължава да си върви по пѣтя, това показва, че вие не сте въ свързка съ нея, че между вашия животъ и нейния има извѣстни междини. Такива междини сжществуватъ между васъ самитѣ — между всички хора. Разбирате ли междинитѣ, които сжществуватъ между васъ, между вашитѣ умове, сърца, души, духъ? Може би мисълта ми е много отвлѣчена, та не можете да разберете какво искамъ да ви кажа, но тя въ сжщностъ е много проста. Междинитѣ, които сжществуватъ между едно и друго състояние, сж като долина между два планински върха. Не е лошо да имате такива междини, но тѣ трѣбва всѣкога да се обработватъ. Въ необработването на междинитѣ вжтрѣ

във вашия живот се зараждат онѣзи неестествени състояния, които ние наричаме зло въ свѣта. Когато говоря за култура и възпитание, всѣкога подразбирамъ обработване на междинитѣ, защото въ тѣзи буренисти междини на човѣшкия живот се криятъ най-лошитѣ мисли, стремежи и желания.

При сегашното състояние, въ което се намираме на земята, при сегашния нашъ развой, знаете ли, каква е цѣлѣта на живота ни? Тя е много проста: всички желаятъ да иматъ подслонъ, прибѣжище или най малко единъ приятелъ въ свѣта. Но за да имате приятели, вие трѣбва да развивате чувството на приятелство. Въ приятелството се крие онази нравствена, духовна обичъ, която трѣбва да обсебва висшитѣ пориви на вашето сърце. Сърцето не може да се култивира безъ обичъ. Когато човѣкъ каже, че не иска да обича, въ неговото сърце непрѣмѣнно ще се родятъ най-противоположни желания. Сърцето е свѣтъ, къмъ който ние сега слизаеме да живѣемъ, сир. ние слизаеме отъ висотата на човѣшкия умъ, отъ менталния свѣтъ, къмъ свѣта на сърцето. Ето защо трѣбва да учите всички онѣзи методи, които облагородяватъ сърцето. Не е умътъ, който ще спаси свѣта: умътъ е само едно оръдие, необходимо за обработване на човѣшко сърце; той е рало, мотика, съ които можемъ да копаемъ. Ума може да уподобимъ на какво да е сѣчиво, потрѣбно за работа. Онѣзи, които не сж сформирали своя умъ, трѣбва да го сформиратъ, сиречъ тѣ трѣбва да създадатъ всичко необходимо за него и отъ тамъ да слѣзатъ въ сърцето си. Бъдещата култура ще бжде култура на сърцето или, както азъ я наричамъ, култура на обичѣта. Сегашната обичъ прилича на обичѣта на паяка. А знаете ли, каква е културата, обичѣта на паяка? Като се оплете нѣкоя мушичка въ паяжината му, паякътъ я хваща, пригрѣща я и ѝ казва: „Азъ те много обичамъ“, започва да изсмукува сока ѝ и послѣ ѝ казва: „Сбогомъ. Дадохъ ти много добъръ урокъ, да ме помнишъ“. Паяци се срѣщатъ навсѣкъдѣ: въ обществения, въ политическия, въ културния и въ духовния животъ. Но онова, което ограничава, което разваля стремежитѣ на човѣшката душа, не е обичъ, но е нѣщо

противобожествено. Всички желания у насъ, които разрушаватъ Божественото, трѣбва да ги отмахнемъ, защото тѣ собствено не сж наши, а остатъци отъ една много стара култура, за която азъ сега нѣма да говоря. Колкото по-рано се освободимъ отъ тѣхъ, толкова по-добрѣ ще бжде за насъ, защото ще придобиемъ онова вътрѣшно състояние, което дава миръ, спокойствие и подемя на сърцето.

Въ този смисълъ вие ще трѣбва за да изучавате Писанието — Библията прѣзъ цѣлата година и да се спирате най-много върху онѣзи стихове, които говорятъ за висшата обичъ. Въ много стихове ще намѣрите и методи, които посочватъ начини за приложение. Напр., имате стиха, въ който се говори: „Азъ дойдохъ да дамъ животъ“. На кого? Обсждате това. Въ другъ стихъ се казва: „Всѣки, който вѣрва въ мене, въ Сина Человѣческаго, ще има животъ въ себе си, а който не вѣрва — не ще има животъ въ себе си“. Значи, ние трѣбва да имаме вѣра въ този Синъ Божи и Синъ Человѣчески, който дава животъ, а не въ онзи, който не дава животъ. За да намѣримъ Христа, за да намѣримъ онова, което дава животъ, ние трѣбва да вѣрваме въ Него. Ако ви попитамъ: намѣрихте ли онова, което ви дава животъ, вие ще отговорите: „Отчасти“. Щомъ отчасти сте намѣрили това, що дава смисълъ на живота, щомъ въ едно отношение сте намѣрили това, що дава животъ, то значи, че вие сте се научили само да растете, да се уголѣмявате, но не и да се смалявате. Всѣки казва: „Азъ искамъ да раста, да израсна“. Добрѣ, ще растете, ще растете и ще дойдете до единъ прѣдѣлъ, когато растенето ще спре, и вие ще се почувствувате недоволни отъ себе си. Какво означава растенето? Растенето е движение въ една посока. Искате да посѣтите нѣкой вашъ приятель, който стои километъръ далечъ отъ васъ; като стигнете до вашия приятель, ще пожелаете ли да отидете по-далечъ? Не. У васъ ще се породи само желание да се върнете назадъ, слѣдъ като сте посѣтили приятеля си. Желанието ви да растете не е за друго, а защото искате да постигнете нѣщо, да отидете при нѣкого. Малкото момиченце се стреми да порасне, защото

иска по-скоро да бжде възрастно, когато ще бжде обичано отъ онзи, който е опрѣдѣленъ да го обича. Всѣка мома иска да има лице, очи, вѣжди, коси, ръстъ, дрехи такива, които да се харесватъ на възлюбления ѝ — тази е скритата мисль на обичта ѝ. Законътъ е сжщъ, когато нѣкой каже, че иска да бжде ученъ или добъръ. Защо искате да бждете учени, добри? За да се харесате нѣкому. Вие ще възразите: „Ние искаме да сме учени, добри за себе си“. За кои себе си? Значи, сѣ има единъ, билъ той вжтрѣ или внѣ отъ насъ, дали го съзнавате или не, комуто искате да се харесвате. Това е истинскиятъ мотивъ. Добриятъ човѣкъ иска да е приятенъ на Бога, за да каже Богъ, че го обича. Ако Господъ каже, че не ви обича, вие ще приличате на онзи руски студентъ, който искалъ да види Христа — това е станало въ Казанъ — и който, като се молилъ дълго врѣме за това, единъ день, когато въ будно състояние, му се явява Христосъ и му казва: „Не ти харесвамъ очитѣ“, студентътъ, огорченъ, запалва свѣщъ, приближава я до едното си око и го изгаря, слѣдъ това приближава свѣщта до другото си око, и въ момента, когато щѣлъ да изгори и него, дохождатъ другари и го спасяватъ. Този студентъ видѣлъ Христа, но не Го разбралъ. Когато Христосъ казалъ, че не харесва очитѣ му, то значи, че не харесва неговата алчностъ. Въ този случай очитѣ на студента сж били изразъ на човѣшката алчностъ. Христосъ е искалъ да каже на студента: „Алчността, която виждамъ въ твоя умъ и въ твоето сърце, ми сж неприятни. Ти искаше да ме видишъ не защото ме обичаше, не защото искаше да вървишъ въ моя пътъ, да се жертвувашъ като менъ и да служишъ на Бога, а съвсѣмъ за друго“. Студентътъ не разбралъ дълбокия смисль, вложенъ въ Христовитѣ думи, и затова посегналъ да изгори очитѣ си. Мома, която не е харесана отъ избраника си, иска да се самоубие, да не живѣе. Ако той не я харесва, има причина за това. Когато хората не ви обичатъ, тѣхното неразположение си има причина. Тя е, че тѣ не намиратъ своя идеалъ въ васъ. Щомъ срѣщнете човѣкъ, у когото е вложенъ вашиятъ идеалъ, вие казвате, че го обичате; срѣщнете другъ, но не го обичате, защото не намирате въ него

идеала, който търсите. Вие се безпокоите; но и нѣма причина за това, а трѣбва да разсѣждате; иначе ще паднете въ едно състояние да се самокритикувате и самоосѣждате, а това не е желателно.

Вие се намирате при нозѣтъ на този великъ мѣдрецъ; мѣдрецъ наричамъ природата, въ която живѣемъ и която всѣкога ни дава онова, що желяемъ. Нѣма нѣщо, което да пожелаете и да не ви го даде природата. Тя може да не ви го даде веднага, но послѣ ще ви го даде — то е само въпросъ на врѣме. Ако настоявате неразумно и ненаврѣменно, тя ще ви го даде, но ще ви струва скѣпо. Като ви го даде, тя ще ви каже като великия учителъ: „Ще носите славата на своето величие — послѣдицитѣ на вашата алчностъ“. Споредъ това какво искате да сте, малки или голѣми, ще опитате двѣтъ положения, ще опитате плодовѣтъ и на доброто, и на злото. Съ това индуситѣ опрѣдѣлятъ образуването на човѣшката карма — причини и слѣдствия. Но съ третия методъ ще можете да прѣвърнете лошата карма въ добра, лошитѣ послѣдици въ добри, а на добритѣ да дадете правилна насока въ живота, защото безъ послѣдното и добритѣ послѣдици може да се извратятъ, да се прѣвърнатъ въ лоши. Навсѣкѣждѣ въ природата има смѣна на енергии отъ едно състояние въ друго. Азъ не говоря за доброто и злото въ природата, защото доброто си остава добро и злото — зло, но говоря за енергията, която служи за изпълнение на доброто и злото; енергията е, която може да се прѣвърща отъ едно състояние въ друго. Енергия, която е служила за добро, като се прѣвърне въ услуга на злото, измѣня вече състоянието и вибрациитѣ си на добро. Сѣщото нѣщо е и за злото. Тази смѣна може да стане всѣкога. Ако нѣмаше смѣна на енергии у насъ, нѣмаше да има смѣна и въ състоянията ни. Вие трѣбва да се научите да смѣняте енергиитѣ въ васъ. Изучаването на тѣзи два метода е необходимо за всички, които искатъ да правятъ опити. Напр., вие искате да прѣвърнете лошитѣ течения, които идатъ сега въ България, въ добри, сир. да измѣните направлението на енергията, да ѝ дадете нова насока, да я отклоните

отъ лѣво къмъ дѣсно; никога не можете да измѣните тази енергия отъ лѣво къмъ дѣсно, ако сами не вървите отъ лѣво къмъ дѣсно. Това е единъ алхимически законъ, който трѣбва да прочитете. Като онзи ученикъ, вие ще кажете: „Велика тайна, да може да прѣвършаме енергиитѣ“, но като дойде една енергия въ единъ народъ, вие ще трѣбва да знаете и какъ да я отклонявате, защото на енергия, която служи за добро, като извършитя своята служба, трѣбва да ѝ се даде нова насока — правият път; не направите ли това, тя ще влѣзе въ услуга на злото. Вие се хвърляте въ живота отъ едно положение въ друго. Виждали сте какъ майкитѣ люлѣятъ дѣцата си — вие се намирате въ положение на тѣхнитѣ дѣца. Майкитѣ казватъ: „Нани, нани, майка“, люлѣе дѣтето си отъ лѣво къмъ дѣсно и отъ дѣсно къмъ лѣво, и дѣтето, дѣйствително, взима тази насока въ живота, къмъ която майката се стреми повече. Чрѣзъ своя умъ и желанія майката се свързва съ дѣтето си още докато то е въ утробата ѝ — тамъ още тя дава насока на бѣдещето му развитие. Този законъ работи и може да стане опасенъ ето какъ: ако вие се свържете много тѣсно съ нѣкого, когото много обичате, и ако той измѣни своята насока, между васъ ще настане голѣмъ разрывъ, и единиятъ отъ васъ ще пострада. Затова, когато човѣкъ е рѣшилъ да изучава Божественитѣ тайни, трѣбва да бѣде много чистъ. Да видишъ Бога, значи да знаешъ да **употрѣбявашъ** разумно тази велика сила, съ която Той си служи. Христосъ казва: „Чиститѣ по сърце ще видятъ Бога“; ще рече, безъ чистота въ сърцето не можете да разберете и видите Бога, чистотата е безусловно необходима. Казва Псалмопѣвецътъ: „Когато видя Твоето лице, ще се развесели душата ми“. Смислътъ на нашия животъ е веселостта; тя е велико благо. Писанието казва: „Блажени ницитѣ духомъ, защото е тѣхно Царството Небесно“. Ницитѣ духомъ сѣ доволни и радостни, весели. Прочее, ако ме запитате какво бихъ желалъ да имамъ на този свѣтъ, ще отговоря: да бѣда нищъ духомъ и да е Царството Божие въ менъ; да бѣда чистъ и по сърце, за да видя Бога въ Неговата сѣщина, защото, който е чистъ по сърце, той вижда Бога. Чистотата на

сърцето е център на блаженствата. Ако искате да имате туй благо, прѣпорѣчвамъ ви, като методъ, да придобиете чистота на сърцето.

Какъ разбирате това, че ще видите Бога — като човѣкъ ли ще Го видите? Има два стиха от Евангелието, въ които Христосъ казва: „Никой не може да дойде при менъ, ако Отецъ ми не го привлѣче“, това значи: никой не може да дойде при Сина Человѣчески, ако не е привлѣченъ чрѣзъ любовта. Послѣ: „Никой не може да иде при Отца, ако Азъ не му Го изиявя“. Това има този смисълъ, че Христосъ е вратата, прѣзъ която трѣбва да минемъ, за да видимъ Бога. Защо трѣбва да сме привлѣчени при Христа? Азъ обяснявамъ този стихъ много естествено. Житно зрънце, което не е посѣто въ земята, на което не е дадена свѣтлина, топлина и влага, може ли да се прояви? Не може то само да влѣзе въ земята, ако нѣма кой да го посади. Трѣбва да се намѣри нѣкое разумно сѣщество, което да го посади въ земята, за да му се дадатъ условията да види онова, къмъ което се стреми. Кое ще види? Слънцето. Слѣдователно, за насъ Христосъ е почвата, въ която като се посадимъ, виждаме Бога, свѣтлината и топлината, сир. истината и любовта. Христосъ е почвата, необходимостта, безъ която разумниятъ животъ не може да се прояви. Ако не сте привлѣчени отъ Бога, сир., ако Божествената любовъ не слиза отъ горѣ и не дава влага и топлина, вие не ще можете да растете. Като схванете така въпроса, вие ще си изберете подходящия методъ, по който ще работите. Ще ви посоча още единъ методъ, по който, напр., да се помирявате съ човѣкъ, когото не обичате. Ще намѣрите трето лице, което е обично на онзи, когото вие мразите; двама, които се обичатъ, иматъ подобие, иматъ и контрасти, затова иматъ и енергия, която може да се използва; това трето лице ще даде условията за помиряване. Този законъ сѣществува, но вие не сте го схванали. Азъ ще ви обясня, че това става и по обратенъ пътъ. Момъкъ се влюбва въ нѣкоя мома, която по нѣкои свои съображения му отказва: момъкътъ намразява момата, защото тя не се съгласила на

женитба, а се оженила за друг; ако тя, като се ожени за друг, роди момиче, момъкът, на когото тя отказала, се влюбва въ дъщерята ѝ, като я взима за жена, първитъ се помиряватъ, и по този начинъ разумната енергия взѣма права посока. Ако нѣкой мрази нѣкого, то е, защото, споредъ кармичния законъ, този послѣдниятъ въ миналото му е сторилъ зло, което го е спрѣло въ еволюцията му, и той иска по единъ или другъ начинъ да си отмъсти; но първиятъ направи ли го зетъ, даде ли му дъщеря си, той се помирява съ него. Има и другъ начинъ за помирение, той е слѣдниятъ: нѣкой момъкъ съ влюбва въ една мома, но тя се оженва за друг; момъкътъ се влюбва въ сестра ѝ; ако и нея не вземе, влюбва се въ третата сестра; защото, за да се помири, трѣбва да земе една отъ тритѣ. Женитбитѣ, които ставатъ въ този свѣтъ, иматъ кармични причини. Кажете ми защо даденъ мъжъ има стремежъ къмъ извѣстна жена и дадена жена къмъ извѣстенъ мъжъ? Защо нѣкоя жена се оплаква отъ своя мъжъ, дори го мрази? Защо мъжъ говори злѣ за жена си? Вие на тия проявления въ живота — казвате: „Това сж обикновени работи“. Не сж обикновени, но сж естествени работи, почиващи на закона на промѣнитѣ, който сжществува въ свѣта. На всички, които ме слушате, енергиитѣ сж различно сложени.

Нѣкой пътъ изпитвамъ вашия животъ, правя сондажи, опитвамъ каква е температурата ви, и знаете ли какво усѣщамъ и колко скъпо ми костватъ тѣзи опити? Защото, когато човѣкъ иска да опита нѣкого, какъвъ е той като човѣкъ, прѣживява неговитѣ състояния. Па не може и да обърнешъ единъ човѣкъ къмъ Бога, докато не преживѣешъ и доброто, и злото, които сж вложени въ него. Онзи, който не разбира този законъ, се чувствува въ положението, като въ нѣкой котелъ, и се прѣска отъ мъка, защото изпитва едно тягостно състояние, което не може да си обясни. Павелъ казва: „Лошитѣ общения развалятъ добритѣ нрави“. Христосъ формулира този законъ така: „Не давайте осветенитѣ нѣща на псетата, защото ще се повърнатъ и ще причинятъ зло“. Това е великъ законъ, че не бива да влизате въ пряма свръзка съ човѣкъ, докато не го раз-

берете, защото иначе ще страдате. Послѣ ще кажете: “Господи! Защо стана така, когато азъ искахъ да му помогна?”. Какво ви прѣчи прасето, че ровило, оставете го да рови — има много мѣста за ровене. На първо врѣме гледайте да се изолирвате отъ лоши влияния, които спиратъ вашата еволюция, защото, като влѣзете въ закона на развитието, вие ще дойдете до извѣстно положение, когато трѣбва да държите изпитъ. Нѣма да се мине много врѣме, и Господъ ще изпрати комисия, да види, доколко сте силни въ добродѣтели, ще провѣри, доколко сте усвоили Божествената правда, милосърдието, доколко сте щедри и доколко сте изучили закона на пожертвуването. Нѣма да има човѣкъ на земята, малтъкъ или голѣмъ, който да не бѣде подложенъ на изпитъ. Ако сте приготвени и издържите изпита, комисията ще каже: „Много добрѣ издържахте, минете въ втори класъ“, и учителътъ ще почне да ви прѣподава прѣдметитѣ за този класъ. Слѣдя, какъ нѣкой отъ васъ, когато постѣпятъ въ това братство, идватъ много жарки, бързо заучватъ нѣкои нѣща и казватъ: „Е, разбрахме вече всичко!“ Не, вие едва сте научили да сричатъ. А други казватъ: „Толкоз години слѣдваме, цѣли 10 години учимъ тази наука“. Отговарямъ: Хиляди години сте разрушавали, имали сте търпѣние да вървите въ една посока, а сега въ 10 години искате много бърже да измѣните всичко, като съ магически замахъ. Не зависи отъ менъ да ускоря работата: азъ мога да ви посоча методи за побързото ви еволюиране, но има други сили, които контролиратъ дѣйствиата ви безъ лицепритие. Слѣдователно, трѣбва да влѣзете въ тази права посока за развитие.

Друга опасностъ, която се срѣща въ окултнитѣ школи, е слѣдната: между ученицитѣ се заражда състезание. Хубаво нѣщо е състезанието — човѣкъ се учи да расте. Всѣка школа има желание да даде свобода на ученика. Но въ това стремление да освободимъ себе си ние ограничаваме другитѣ. Да допуснемъ, че съмъ падналъ въ единъ кладенецъ между 10 души, успѣя да се кача на главитѣ имъ и да излѣза отъ кладенеца. Ако, слѣдъ като излѣза, не имъ помогна отъ своя страна, дѣ е тукъ моята

култура, дѣ е моето развитие? Ако имамъ 10 души слуги и ги използвамъ за свои цѣли, а послѣ ги остава да погинатъ, това култура ли е, християнство ли е? Всѣки трѣбва, като има, да дава и на другитѣ свободата, която Христосъ му е далъ, като и Той го е извадилъ отъ кладенеца — ада. Азъ трѣбва да употребя всички сръдства, да освободя поробенитѣ сѣщества, само по този начинъ смѣтамъ, че извършвамъ своята длъжностъ. Тѣзи хора сѣ стояли дълго врѣме на дѣното, затова азъ ще трѣбва да слѣза и да ги изкача всички. Искамъ всѣки, който излиза на повърхността, да спусне своето вѣже и да започне да тегли своитѣ другари отъ кладенеца. Ще поясня тази истина въ малко по-друга форма. Да допуснемъ, че въ кладенеца сѣ паднали нѣколко овци, а не хора; у мене ще се породи силно жѣлание да ги спася и извадя. Защо? Защото, като ги избавя, азъ нѣма да ги пусна туку-така да си вървятъ, а ще острижа вълната имъ и ще изямъ месото имъ. Е, това култура ли е? Така че, отъ една страна, ние може да освободимъ единъ човѣкъ, да променимъ състоянието му отъ едно въ друго, но, отъ друга страна, може и да го поробимъ. Така постѣпватъ сѣврѣменнитѣ хора: изваждатъ човѣка отъ кладенеца, направятъ му ужъ добро, а слѣдъ това го поставятъ въ положение да се чувствува робъ. Главното нѣщо е, като освободимъ нѣкого, да го поставимъ въ положение да се чувствува дѣйствително свободенъ. Обичаме ли нѣкого, трѣбва да му дадемъ свобода да се изкаже, да го изслушваме. Трѣбва да сме внимателни и да не изнудваме оногова, когото обичаме. Къмъ всички трѣбва да сме внимателни.

Искамъ да имате помежду си взаимно уважение, обичъ, и то не само между вас, но и когато сте между другитѣ хора. Въ тази школа дойде единъ господинъ, който бѣше много набоженъ, смиренъ, готовъ на всички жертви; първата година той носѣше вода и всичко вършеше, и другитѣ си казаха: „Какъвъ добъръ примѣръ дава!“ Останалитѣ ученици, които бѣха постѣпили по-отдавна въ училището, се държаха като аристократи. Не се мина година, този новодошълъ господинъ започна да се налага на другитѣ, започна да заповѣдва. Изглежда,

че всѣки, който влѣзе въ тази школа, счита се, че първата година може да работи, да се подчинява, а втората трѣбва да заповѣдва. Не, трѣбва да работимъ не само първата, но и втората, третата, прѣзъ всичкитѣ години; отношенията ни винаги трѣбва да сѣ едни и сѣщи. Искамъ всичко, което вършите, да изтича отъ вашата добра воля. Не искамъ да се чува: „Направихъ това, онова“. Болно става, когато се чува такова нѣщо. Ако това, което вършите, служи за вашето развитие, вие трѣбва да го приемете на драго сърце. Слѣдователно, вие всички сте абсолютно свободни въ доброто и прѣзъ първата, и прѣзъ втората, и прѣзъ останалитѣ години. Нѣкои отъ васъ, като влѣзатъ въ школата, мислятъ, че всички тукъ сѣ много добри хора, и си казватъ: „Ние имаме много добро мнѣние за този и този човѣкъ“. Както много други, тѣй и той не е разбралъ тази школа. Ако ние приложимъ Питагоровата метода, първата година ще трѣбва да ви освиркаме, да ви подиграемъ, да ви изкажемъ всички недостатѣци, та като минете прѣзъ този изпитъ, втората година да сте добри. Когато дойде нѣкой новъ, всички казватъ: „Да се пазимъ да не го съблазнимъ“. Добръ, но ако не първата, втората година може да го съблазнимъ. Ако го съблазнимъ, по-добръ да го съблазнимъ отначало, защото по-късно е вече опасно. Не искамъ да си служите съ примки и да примамвате хората. Искамъ отношенията ви да сѣ чисто Божествени, да възстановите между васъ онѣзи връзки, които сѣ били още отначало, за да дадете ходъ на Божественото, което е въ васъ, да се развива; тѣй че, ако дадете свобода на този духъ, ще станете отлични ученици. Тогава ще ви олекне на душата, всички ще бѣдете здрави, бодри, нѣма да има между васъ неизлѣчими болести. Не казвамъ, че ще бѣдете винаги здрави, винаги разположени, но всичко неприятно лесно ще минава. Болестъта зависи отъ миналото, а здравето зависи отъ отношенията, които имаме съ хората, отъ връзката ни съ Бога. Господъ работи. Като ви говоря сега, виждамъ около васъ ангели, които копаятъ съ мотика въ рѣка, дигатъ голѣмъ шумъ наоколо си. Казватъ за нѣкой проповѣдникъ: „Той е

направилъ много за паството си“. Нищо не е направилъ той, но направили сж го онѣзи хиляди ангели, работници, които вие не виждате. Доброто вжтрѣ въ насъ и великитѣ блага, които търсимъ, могатъ да израстатъ само благодарение на Бога и на Неговитѣ помагачи-служители.

Не търсете великото благо вънъ, а го търсете въ душата си: вашата душа е въ и вънъ отъ тѣлото ви, и тя е много велика. Вие още не знаете къде сж вашитѣ души. Не сте ли изпитвали такова състояние, като че нѣкой пътъ сте въ тѣлото си, а другъ пътъ — далечъ-далечъ отъ него. Англичанитѣ казватъ: „Присѣтствува съ тѣлото си, а отсѣтствува съ ума си“. Питамъ: кждѣ е умътъ? Умътъ, значи, е нѣкждѣ вънъ. Но между ума и тѣлото има извѣстна връзка. Когато душата ни е въ тѣлото, ние се чувствуваме голѣми и силни, нѣма ли я, усѣщаме се малки и слаби. Ние трѣбва да научимъ закона — да направимъ тѣлата си жилища, въ които душата да живѣе за по-дълго врѣме. Като дойде душата у насъ и постои извѣстно врѣме и послѣ си отиде, ние се усѣщаме неразположени, гнѣвни, недоволни, и работитѣ не вървятъ добрѣ. Ако си ученикъ, урокътъ ти не върви; ако си домакиня, кухнята ти не върви; ако си проповѣдникъ, проповѣдитѣ ти не вървятъ. Нѣкой пътъ казвате: „Когато съмъ доволенъ, като срѣщамъ хора, всички ме поздравляватъ, усмихватъ ми се, и идва ми да ги разцѣлувамъ“. Това значи, че душитѣ имъ сж въ тѣхъ. Срѣщнете ли познати хора, и не ви поздравляватъ, това показва, че душитѣ имъ не сж въ тѣхъ. Въ Писанието се казва: „Ще се всели Богъ въ душитѣ имъ, ще имъ се изяви, и всички ще Му сж синове и дъщери“. Трѣбва всички да се подготвятъ, за да възприематъ Неговитѣ мисли и желания; тогава злото отъ насъ ще изчезне, нѣма да има спорове и ще се възстанови Царството Божие. Нѣма да се оплаквате, че откакъ сте дошли на земята, нѣма миръ. Казвамъ: Богъ не е дошълъ още въ васъ и затова се оплаквате, че нѣма миръ.

Ще спра до тукъ.

Записвайте всички въпроси, които се повдигатъ тука, и

всички въпроси, които изпъкват въ вашия умъ. Утрѣ ще разискваме върху тѣзи въпроси, по които говорихъ, за да видя, дали отгорѣ на ситото е останало нѣщо отъ тѣхъ или не. Това ще бѣде практическа тема. Ще видимъ, дали ви е ясно какъ става прѣвръщането на енергията, дали ще можете до слѣдната година да прѣвърнете енергията отъ лѣво къмъ дѣсно. Като измѣните енергията отъ лѣво къмъ дѣсно, вие ще прокарате въ градинитѣ си по една малка вадичка, за да поливате; и тогава ще имате: зеле, прасъ, бобець, рѣпа, моркови, жито и разни плодове.

Нѣщо за конференцията, която заседава. — Конференцията, която заседава надъ насъ, ще продължава до идната година до туй врѣме, макаръ че ние ще я приустановимъ, защото ние и да прѣкъснемъ, онѣзи отъ горѣ нѣма да прѣкъснатъ. Планътъ на тази конференция е да разработва прѣзъ цѣлата година въпроситѣ, които тукъ се подигнаха. Идната година конференцията пакъ ще се събере. Затова да не помисляте за прѣкъсване. Отъ тамъ ще ни дадатъ наставления какво да работимъ. Идната година, като дойдемъ пакъ на конференция, ще видимъ кой какво е свършилъ. Конференцията не е нищо друго, освѣнъ отиване и връщане при Бога. Събирането е отиване при Него, а разпръскването е работене на земята. Ще се прѣснемъ по четиритѣ краища, но единъ день ще се съберемъ на конференция на друго мѣсто — горѣ. И то ще стане.

Нѣкои да кажатъ нѣщо отъ своята опитностъ, за да се ползуваме единъ други. Само ще спазвате едно нѣщо — ако нѣкои отъ васъ искатъ да разкажатъ своитѣ по-важни опитности, ще трѣбва да употребятъ най-много 5—10 минути и да нѣма никакви прѣувеличения. Всичко да бѣде тѣй ясно, кратко, че никой да не се усъмни. Да бѣде описанието като Йосифовото — кратко и добро, и да се избѣгне всѣко нѣщо, което може да породѣ съмнѣние у нѣкои, че се прѣувеличава. Щомъ се прѣкали, ще има дисхармония. Ако всички взематъ да разправятъ нашироко прѣживѣлицитѣ си, ще ни трѣбватъ двацетина дена. (Единъ отъ братята разказва една случка изъ

своята съдийска опитност. Другъ запитва за главоболието).

Главоболието, отъ което се оплаквате, произтича отъ това, че всички клѣтки у васъ ставатъ положителни, поражда се между тѣхъ борба, тласъкъ. Ако се разгледа човѣшкиятъ мозъкъ, ще се види едно бѣликане, вслѣдствие на което въ него става едно сътресение. Когато единъ вагонъ се удари о другъ, всички вагони се разтрѣсватъ, разтрѣсването ще бѣде най-силно въ първитѣ вагони, а по-слабо въ слѣдващитѣ и най-слабо въ най-крайнитѣ, затова и пѣтниците въ послѣдния ще усѣтятъ най-слабо това сътресение. Ако единъ човѣкъ въ свѣта е тласнатъ по посока на злото, а вие искате да му помогнете, по-добрѣ е да не се противопоставяте, да не се изпрѣчвате насрѣща му, да му дадете мѣсто, нека си замине, отколкото да се мжчите да го спрете. По-добрѣ да умре единъ човѣкъ, отколкото двама. Ако може да го спрете, добрѣ, но, ако не можете, оставете го да си замине. Никога не се стремете да спрете човѣка, у когото се зародило силно желание да направи нѣщо. Напр., нѣкоя мома иска да се жени, запалила се отъ всички страни, а майката и бащата не сж доволни, не обичатъ момъка. „Не, казва тя, ще се самоубия, ако не се омжжа за него“ — готова е да прибѣгне до крайни срѣдства. Не я спирайте по никой начинъ. Ако желаете нейното добро, оставете я да се ожени. Слѣдъ врѣме, като разбере своята грѣшка, тогава ѝ помогнете да се избави. Ако я спратъ отъ пѣтя и въ това врѣме, когато има силно желание, тя ще изпадне въ по-голѣмо зло. Когато и ние имаме едно желание, Господъ не ни спира, а казва на служителитѣ си: „Дайте имъ всички условия да постигнатъ желанието си“. Когато започнеме да пѣшкаме и охкаме, Господъ казва: „Радвамъ се, че постигна желанието си; твоето охкане е единъ плодъ, който и азъ опитахъ“. Мжченията и страданията, които човѣкъ изпитва, създаватъ извѣстни настроения у Бога. Когато видимъ, че Богъ е намръщенъ, то е защото нашитѣ мисли сж такива и тѣ се повръщатъ къмъ насъ. Сжщиятъ законъ дѣйствува между мжже и жени. Напр., мжжътъ е недоволенъ отъ жена си, има око на друга, неговата страда, защото е свър-

зана съ него, и ходи да го слѣди като нѣкой детективъ. Не се свръзвайте съ мѣжа си, сир. не ограничавайте свободата му. Ако го обичате, въздѣйствивайте морално, на неговия умъ и на неговото сърце; но настоява ли той да изпълни желанието си, не се противопоставяйте. Нека опита своитѣ желанія. Ама ще кажете: „Азъ искамъ да го спася“. Колко момци сѣ се оженили за моми съ цѣль да ги спасятъ, но не сѣ успѣли. Оставете всѣка душа сама да опита това, което силно желае, и, като извлѣче урокъ отъ него, тогава се опитайте да ѝ въздѣйствивате. Има закони, чрѣзъ които може да въздѣйствивате на хората. Най-лесниятъ начинъ е Божествениятъ — да въздѣйствивате морално, сир. да се прѣвърне енергията на едно същество отъ едно състояние въ друго.

Знаете ли какъ може да излѣкувате дъщеря си, която се е влюбила въ нѣкой момъкъ?

— Даякъ.

— Не. Въздѣйствивайте на момъка да намѣри друга, по-красива мома, да се влюби въ нея — той ще прѣнебрѣгне дъщеря ви. Така тя ще опита горчевината отъ отхвърлянето, ще се успокои и ще бѣде спасена. Ще рече, друга мома ще спаси вашата.

— Ами ако се обичатъ взаимно, но единиятъ не се нрави на родителитѣ на другия, трѣбва ли послѣднитѣ да прѣчатъ на младитѣ?

— Азъ говоря за случаи, когато чувствата отъ двѣтъ страни не сѣ еднакво искрени. Когато се обичатъ, тѣ спадатъ въ друга категория — тамъ никой не може да имъ прѣпятствува. Законътъ изисква да ги оставите свободни. Въпросътъ е за прѣвърщане на енергиитѣ отъ едно състояние въ друго, а не е въпросъ за моми и момци. Напр., срѣщнете нѣкой човѣкъ и мислите, че е добъръ, а въ душата си питаете къмъ него нѣкакво отвращение. Нѣкога обичате нѣкого съ сърцето си, а виждате, че е лошъ. Такова противорѣчие се заражда въ вашитѣ души. Много въпроси има тукъ, които бихъ могълъ да ви обясня, но ще отидемъ въ друга посока. Въ

Ветхия Заветът се казва: „И глупавият, като мълчи, минава за умен“. Достатъчно е един човек да стои дълго време тихо, мирно, да не приказва, той ще набере вътрешна енергия, и ще я запази. Другите заобикват тази енергия въ него и искат да я използват; то е отъ обича не към душата му, а към енергията му. Казват си: „У този човек има добър потик, може да се използва“. Използуване въ свѣта може, но то не бива да става въ едно такова братство, въ християнството. Хората се покварват, понеже подплъзват душите си. Въ общества, дѣто има използване, Христосъ и Неговото име служатъ само като уловка, докато използватъ човека; послѣ отхвърлятъ и Христа, и човека. Това не се търпи отъ законите на Бѣлото Братство. Всѣки, който озлоби, изневѣри, изнуди своя братъ, се изключва отъ това братство веднага и не го приематъ, докато въ него не стане коренен прѣвратъ, докато той не дойде до пълно разкаяние. Законите на Бѣлото Братство сѣ безпощадни. Прѣстъпишъ ли единъ, послѣдствията сѣ много жестоки. Въ свѣта тѣзи закони дѣйствуватъ и отниматъ всичко спечелено незаконно. Когато хората се рѣшатъ да изпълняватъ тѣзи закони, тѣхните работи веднага се измѣнятъ къмъ добро. Когато българите напуснаха солунския фронтъ и казаха: „Не искаме да се биемъ“, Господъ веднага излѣ благословението си — настана голѣмо плодородие, когато пъкъ, докато се биеха още, нѣмаше такова. Въ Франция, въ Англия сега има голѣма суша, понеже законите, за които ви говорихъ, не одобряватъ тѣхните дѣйствия. Щомъ воювате, плодородие нѣма да имате. Сила ще имате, контрибуции ще налагате, но хлѣбъ нѣма да имате.

(Бесѣда, държана на 20 августъ 1919 год., срѣда, въ 4½ часа слѣдъ пладне).

VI.

ЖИВОТЪ ВЪЧЕНЪ

*„Богъ толкова възлюби свѣта,
щото даде своя единороденъ Синъ,
за да не погине всѣки, който вѣрва въ
него, а да има животъ вѣченъ”.*

Въ този стихъ подъ думата „свѣтъ“ се разбира външната страна на проявлението — това, което е оформено, което има форма, съдържание и смисълъ. Богъ толкова възлюби свѣта, щото даде разумното Слово, своя Синъ, за да спаси реалността на нѣщата, да не се развали вътрѣшната хармония. Този стихъ има съотношение къмъ васъ: вие вътрѣ въ себе си сте единъ свѣтъ, който Господъ е възлюбилъ, та праща Словото си, за да не би вашиятъ животъ — вашитѣ мисли, желания и стремежи — да се развалятъ и всичко това да отиде нахалосъ. И когато се говори, че човѣкъ трѣбва да бѣде спасенъ, подразбира се, че не бива да се разваля онова, което свѣтлината е създадала. Въ стиха се крие велика мисълъ. Ще си послужи съ една аналогия, за да направя мисълта си по-ясна. Допуснете, че двѣ червейчета се срѣщнатъ, допратъ се едно до друго; каква приятностъ може да извика тази имъ срѣща въ съзнанието, което тѣ иматъ? Мислите ли, че тѣ схващатъ живота и отношенията въ него тѣй, както вие ги схващате? Не, тѣзи червейчета, като се срѣщнатъ, побутнатъ се, всѣко си проправи пѣтъ и се разминаватъ; послѣ пакъ се срѣщатъ и разминаватъ. Дойдатъ ли тѣхнитѣ интереси въ стълкновение, минаватъ прѣзъ други пѣтища и така се разминаватъ. Когато ме попитате какъ да примирите своитѣ интереси съ интереситѣ на другитѣ, ще ви посвѣтвамъ и вие да хванете разни направления въ граденето на вашитѣ дупки, единъ въ една посока, а другъ - въ друга.

Подъ „дупка“ разбирамъ вашитѣ кѣщи. По отношение на висшия животъ вашитѣ кѣщи сж дупки. Материята, въ която сте заровени, която за васъ е толкова приятна, погледната отъ свѣта на ангелитѣ, на по-висшитѣ същества, е такава, каквато е оная на червеитѣ; каквото е положението на червеитѣ въ земята, такава е и вашето — ровене. Спънката, която ви прѣчи, произлиза отъ туй, че вие мислите, какво вашето положение е много по-високо отъ онова на червеитѣ; че вие сте културни хора и т. н. Ако схванете, че вашето положение е като онова на червеитѣ, веднага ще се поправите. Вие сте доволни отъ вашитѣ дупки и мислите, че нѣма нищо по-хубаво въ свѣта. Посѣтете кои и да сж евангелисти, православни, всички ще ви кажатъ, че като тѣхнитѣ дупки, като тѣхнитѣ вѣрвания нѣма подобни по хубостъ въ свѣта. Всинца сж правовѣрни: и онзи, който не вѣрва въ Бога, обира, само че по единъ начинъ, и онзи, който вѣрва, обира, само че по другъ начинъ, но и двамата обиратъ. Азъ намирамъ само една малка разлика въ дѣйствиата, въ културата на вѣрующия и на невѣрующия: грубиятъ, който не вѣрва, ще вземе дърво, ще го стовари върху васъ, ще счупи ржката или крака ви и ще ви обере, а онзи, който вѣрва, нѣма да ви счупи нищо, но сѣ пакъ ще ви обере. Обирането е сѣ обираше, макаръ и да не става по единъ и същи начинъ: азъ и въ двата случая се нуждая отъ това, що ми е взето, та какво ще ме ползува дали ме е обралъ вѣрующъ или невѣрующъ въ Бога? Ще възразите: „А! Има разлика“. — Да, единиятъ ми счупи ржката, а другиятъ не, но и двамата ме обраха. Не, приложете навсѣкѣждѣ въ вашитѣ разсуждения Христовото учение. Вие искате да минете за правовѣрни, и, наистина, вие сте по-правовѣрни даже и отъ поповетѣ, но това не ви прѣчи да обирате хората по единъ или другъ начинъ. Тогава, каква разлика ще има между васъ и онѣзи, които не сж правовѣрни или сж невѣрующи? Разлика би имало, ако вие не само не счупвате ржка на никого и не го оберете, но още кажете „Господине! Онзи ти счупи ржката и те обра, но азъ нищо нѣма да ти взема, а ще ти дамъ 10 лева, за да послужатъ за нуждитѣ ти“. Тога е истинска култура, прогресъ

въ културата. Единият е счупилъ ржката и взелъ парите, другият не счупилъ ржката, но взелъ парите, а третият казва: „Хайде отъ мене да замине, азъ ще ти дамъ 10 лева и съ нищо нѣма да ти наврѣдя“. Тогава човѣкътъ ще каже: „Ти си най-благороденъ отъ всички“. **Точно такава ли е сегашното положение въ об ществото?** Много дами ходятъ и събиратъ хиляди левове за Господа, обератъ богатитѣ и послѣ ги раздаватъ на бѣднитѣ, на този 10 лева, на онзи 10 лева и т. н. Ама ще кажете: „Тѣзи богати разбойници обираха паритѣ на бѣднитѣ хора“. Азъ ви прѣдавамъ какъ гледатъ на тази работа отъ горѣ, а не какъ гледа тукашното общество. Онѣзи благотворителни дружества, общества сж сдружения отъ разбойници, които казватъ: „Ние не сме толкова лоши човѣци; хайде отъ насъ да замине, нѣ ви 10 лева, за да знаете, че и ние сме културни хора“. Но отъ гледището на християнството това не е култура. Ние сме раздвоени въ нашето съзнание, и отъ това произлизатъ всичкитѣ наши злини. Всѣки отъ насъ си е съсрѣдоточилъ мисълта въ това какъ да се осигури, а съ другитѣ да става каквото ще. И вие проявявате такъвъ интересъ: едни отъ васъ тичатъ, гледатъ да бждатъ тукъ първи, и нѣкой пжтъ затова помежду ви има ританица. То е сѣ сжщото положение, каквото е въ свѣта. Нѣкой може да бжде при мене първи, а послѣденъ по схващане на идеитѣ, а другъ да бжде последенъ, на опашката, а по схващане на идеитѣ пръвъ. Азъ бихъ прѣдпочелъ да имамъ наоколо си повече опашки, отколкото глави.

Този намекъ, който ви правя, е по отношение на вашето вътрѣшно разположение: ако искате да се възпитате, трѣбва да знаете, че каквото мислите и чувствувате въ даденъ моментъ, това едноврѣменно засѣга и невидимия свѣтъ. Ще запитате: „Какъ може всѣка мисълъ да засѣга невидимия свѣтъ?“. Всѣка ваша лоша мисълъ се проявява въ висшитѣ полета на астралния свѣтъ като единъ магарешки трънъ, а сѣмената на този магарешки трънъ отъ астралния свѣтъ се култивиратъ тукъ на земята, която е тѣхенъ разсадникъ. Невѣжитѣ жители на астралния свѣтъ се мжчатъ да изкоренятъ този

трънъ, а по-висшитѣ сѣщества казватъ, че слизатъ на земята да освобождаватъ хората отъ тѣзи магарешки тръне и да прѣобразуватъ сърцата имъ. Защо висшитѣ сѣщества трѣбва да работятъ за вашия прогресъ? За да ви освободятъ отъ тѣзи магарешки тръне. Извѣстни болести, лоши мисли и желанія, които се проявяватъ въ васъ, се прѣдизвикватъ отъ някои млѣкопитающы животни, и тѣ по сѣщия законъ образуватъ за васъ много тръне, които израстватъ и ви създаватъ голѣми страдания. За да се освободите отъ тѣзи страдания, трѣбва да се постараете да смекчите отношенията си къмъ животнитѣ. Често умразата на куче може да повлияе тѣй, както умразата на човѣкъ. Има кучета, които съ години мразятъ и си отмѣщаватъ. Въ Николаевка, Варненско, нѣкой си Драгни имаше едно малко бѣло кученце, което обикновено никого не лаеше; единъ день минава покрай него единъ господинъ и силно го ритва; кученцето само го погледва и си отминава; обаче, слѣдъ двѣ години, когато този господинъ отива въ сѣщата кѣща, кученцето веднага го познава, доближава се до него и забива зѣбитѣ си въ крака му. То казало: „Господине! Ти прѣди двѣ години ме ритна, но трѣбва да знаешъ, ча азъ не забравямъ“. Така и вие, когато изнудвате, напр., единъ конь, макаръ той и да не ви отмѣсти, но у него могатъ да се породятъ такива лоши желанія и мисли, съ които може да ви отмѣсти и да причини зло на вашия домъ. Не смѣтайте, че мислитѣ на животнитѣ сѣ много слаби, не, тѣ сѣ много опасни за свѣта. Всичко, което Богъ е създалъ въ свѣта, е чисто и свято, и ние не бива да нарушаваме Божествения редъ на нѣщата. Една муха или пчела, която Богъ е създалъ, стои по-горѣ отъ единъ обикновенъ човѣкъ, роденъ отъ човѣкъ. Писанието казва: „Има хора, родени по плътъ отъ човѣшко сѣме“; но въ този смисълъ една Божествена пчела е много по-интелигентна, отколкото единъ обикновенъ човѣкъ тукъ, на земята. Азъ ви давамъ едно правило за мѣрило, което еднакво трѣбва да засѣга и животни, и хора — всички. Най-малкото зло, което направите на едно насѣкомо, което работи за Бога, единъ день ще се развие въ голѣма форма. Човѣкъ,

който може да стъпчи мравка, може да стъпчи и човѣкъ. И обратното: човѣкъ, който може да направи път на мравка, ще направи път и на човека. Видите ли, че нѣкой човѣкъ тѣпчи нѣкоя мравка, а говори, че е културенъ, извадете 75% отъ неговата културностъ и му оставете само 25%, пъкъ билъ той философъ, ученъ, писателъ, свещеникъ, или кой и да е другъ, щомъ той върши това съзнателно. Когато Христосъ е казалъ да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърце, умъ и сила, той е подразбиралъ именно този великъ законъ — да любите всичко. Ако можете да любите най-малкитѣ насѣкоми и дръвчета, вие може да обичате и Бога; ако не можете тѣхъ да обичате, не можете да обичате и Бога; защото, ако не обичате малкитѣ същества, които виждате, какъ ще обичате Бога, когото не виждате? Не любите това, което ви заобикаля, какъ ще любите далечното? Затова прилагането на Евангелското учение трѣбва да започне отъ малкитѣ правила и да върви къмъ голѣмитѣ. Голѣмото правило е: да имате обичъ къмъ всичко, което Богъ е създалъ. Не ви говоря за сѣнкитѣ на нѣщата, а за реалноститѣ. Единъ день ще направимъ екскурзия, да видите, че и растенията сѣ тѣй живи, както и хората. Едно дърво може да ви бѣде тѣй признателно, както човѣкъ. Може да направите и сами такъвъ опитъ. Ако минавате прѣзъ нѣкоя гориста мѣстностъ, дѣто мѣстото е сухо, и намѣрите тамъ нѣкое безплодно дърво, поради сушата на почвата, вземете малко торъ и го нагорете, полѣйте го и ще видите, че идната година, като минете покрай сѣщото дърво, то има вече плодъ, приготвенъ и за васъ. То казва: „Господине! Ти миналата година ми помогна, сега може да си вземешъ отъ моитѣ плодове“. Нѣкой път и растенията мислятъ: едно дърво може да внуши на човѣка да не се качва горѣ. Вие ще схванете, че духътъ на това дърво е извънъ него и той ви внушава да се не качвате.

Когато растенията не чувствуватъ, това показва, че духътъ имъ е вѣнъ отъ тѣхъ, сиречъ отсъствува; когато, обаче, духътъ имъ е въ тѣхъ, тѣ работятъ, растатъ, живѣятъ, даватъ плодъ. Духътъ на растенията обикновено дохожда, когато тѣ цвѣтятъ

и завръзватъ плодъ; щомъ прѣцвѣтятъ и плодътъ зрѣе, душата имъ се оттегля и отива горѣ, въ другъ свѣтъ. Прѣдметътъ, по който ви говоря, е отвлѣченъ; но азъ само искамъ да ви покажа да не мислите, че въ растенията нѣма съзнание. Не, въ извѣстни моменти тѣ сжщо иматъ съзнание. Въ Търновско единъ господинъ ималъ въ градината си едно дърво, което цѣли 5—6 години не давало никакъвъ плодъ; единъ день взема брадвата и се готви да го отсѣче; другъ единъ неговъ приятель, гледалъ какъ той се тъкмѣлъ да отсѣче дървото и започналъ да го увѣщава да не върши това, но увѣщанията му били напразно; дървото било отсѣчено; какво, обаче, става послѣ? Наскоро слѣдъ отсичане на дървото и двамата умиратъ. Има много подобни примѣри, отъ които се вижда, че дърветата могатъ да си отмъщаватъ за нѣкоя голѣма пакостъ, която сме имъ сторили. Нѣкой пѣтъ минавате покрай нѣкое дърво и си откършвате клончета отъ него. Нѣмате право да вършите това. Ако искате да откършите клонче, ще се спрете прѣдъ дървото и ще го попитате: „Мога ли да си отчупя едно клонче?“. Ако не постѣпвате така, ще дойде день, когато ще вѣ сполетятъ голѣми бѣди — ще се намѣри дърво, което ще счупи ржката, която е отсѣкла клончето.

Нашето съзнание още не е добръ развито, затова наведемъ клона на дървото и, хайде, отчупваме си. Не, спри се малко, помоли се, искай разрѣшение да си отчупишъ. Най-малко, учтивостта въ свѣта изисква това. Когато отивате нѣкъдѣ, вие запитвате: „Мога ли да влѣза?“. Така трѣбва да постѣпвате и съ дърветата. Ако постѣпвате така, това показва, че вие сте започнали да развивате Божествената любовъ въ себе си — да любите Бога съ всичката си душа, умъ и сърце. Като се научимъ да разбираме въпроситѣ така, тогава ще разберемъ великото Христово учение; ако искате да станете културни, трѣбва да започнете отъ дърветата, отъ растенията. Като минете покрай нѣкое дърво, спрете се подъ неговата сѣнка, помилвайте го малко и кажете: „Колко е хубаво при тебе, подъ твоята сѣнка!“

(Бесѣда, държана на 22 августъ, петѣкъ, 8 ч. и 45 м. прѣди пладне).

VII.

МЕТОДИ ЗА ЛЪКУВАНЕ И ОТГОВОРИ НА ЗАПИТВАНИЯ ПО ТЪХЪ

Вие искате да се лъкувате, затова ще ви дамъ нѣкои методи.

Нѣкой отъ васъ е боленъ отъ неврастения или е духомъ неразположенъ; нека направи една малка разходка до близката градина или гора, да се обърне къмъ изтокъ и да подпре гърба си на нѣкое дебело дърво, било то бръстъ, джбъ или боръ, като тури дѣсната си ръка отпръдъ на гърдитѣ, а лѣвата отзадъ на гърба; въ едно малко съзерцание да започне да мисли за влиянието на дървото, и нѣма да се минатъ 5, 10, 15 минути или най-много единъ часъ, и неговото настроение ще се измѣни, той ще почерпи извѣстна сила — ще стане обмѣна между неговия магнетизъмъ и магнетизма на дървото и ще почувствува извѣстно подобрене. Да иде при това дърво единъ, два или три пѣти, и то ще го излекува. Това е природенъ начинъ на лъкуване. Въ старо врѣме хората така се лъкуваха. Нѣкой старецъ си вземе тояжката и отива при нѣкое дърво, подпре гърба си на него, а които го гледатъ, си казватъ: „Този старецъ защо ли подпира това дърво?“. Старецътъ не подпира дървото, а дървото него подпира. Старецътъ казва на дървото: „Днесъ хората сж много егоисти — нищо не даватъ, ти можешъ ли ми да малко отъ своята енергия, за да се освѣжа?“. Втори начинъ за лъкуване: пакъ, ако сте неразположени, страдате отъ неврастения, лѣтно врѣме, когато житото започне да зрѣе, идете въ нѣкое село, поискайте позволение отъ селянитѣ да обиколите нѣколко пѣти нивитѣ, да минете прѣзъ житата; като изходите 1—2 километра, съсрѣдоточете мисълта си въ живота на житото, слѣдъ единъ часъ ще почувствувате голѣмо облекчение. Ако всѣки день можете да правите такива разходки, още по-добръ ще бжде: то ще ви държи топло съ мѣсеци.

Друго правило: когато излизате на разходка или екскурзия, избирайте за пиене води, които иматъ южно изложение, защото изворотъ на води, поставени въ такова положение, сж пълни съ творческа енергия, сж здравословни. Никога не пийте вода, изложена на сѣверъ, защото енергията имъ е положителна.

Често, като ви пече слънцето, вие казвате, че това ви смущава. Знаете ли защо не обичате да излагате лицето си на слънцето? Защото лицето ви отблъсква слънчевата енергия, вслѣдствие на което това ви причинява извѣстна неприятностъ. Космитъ винаги поглъщатъ слънчевата енергия, а тя трѣбва да се поглъща, за да бждете винаги здрави.

— Иматъ ли значение дрехитъ, съ които сме облѣчени — бѣли или черни?

— Иматъ. Дрехитъ, които носимъ, оказватъ голѣмо влияние върху насъ. Бѣлиятъ цвѣтъ е негативенъ, той върши повече съзидателна работа.

Ще ви дамъ другъ начинъ за саморазвитие, защото вие още не знаете външнитъ признаци, по които да познавате недостатъцитъ си. Извѣстни органи у хората сж недоразвити, което се дължи на липса на храна. Да допуснемъ, че има между васъ нѣкой, който сж по-груби; главата на такива хора надъ ушитъ е широка; като се пипнатъ отъ страни по главата, ще забѣлжватъ голѣми издадини. Ако главата отпрѣдъ е сплескана, това показва, че е развито милосърдието. Ако е издадена отзадъ, при ушитъ, такъвъ човѣкъ е грубъ, жестокъ, въ него има грамадна енергия, която търси мѣсто да се прояви. Тази енергия се набира именно въ тѣзи области на главата, и най-малкото побутване, раздразване на това мѣсто прѣдизвиква електрически искри, и такъвъ човѣкъ скоро избухва и казва: „Господине! Ти ме удари и ми причини голѣма врѣда“. Не, причината за това е токътъ, който се проявява вслѣдствие на докосване до бутона на жицата. Ако вие сте чувствителенъ субектъ, ще се спрете, ще поразгледате човѣка — не бива да се доближавате много до него — и ще се вслушате въ гласа, който

ви говори, че тамъ, при ушитъ му, има събрана енергия, която чака моментъ веднага да избухне, да изкочи навънъ. Всичката енергия на коня е събрана около задницата му, затова, като се доближите до него и го побутнете тамъ, веднага рита. Когато коньтъ рита, той не върши това съ зла умисълъ, но казва: „Като искашъ енергия, азъ ще ти дамъ, защото я имамъ въ излишъкъ“. Само че той не знае какъ да ви прѣдаде тази енергия, а вие не знаете какъ да я приемете, затова става стълкновение. Азъ прѣпоръчвамъ на индивиди, главата на които при ушитъ е развита, да дружатъ съ такива, на които главата на това мѣсто е сплесната; такива хора ще се обичатъ. Човѣкъ, у когото на това мѣсто главата е сплесната, не може да бѣде толкова жестокъ къмъ другитъ, и има начини за поглъщане на неговата излишна енергия. Тогава хора, у които липсватъ или не сж развити тѣзи органи, не знаятъ да ритатъ, и тѣ трѣбва да дружатъ съ хора, които могатъ да ритатъ, за да станатъ по-активни. Всѣки трѣбва да знае по-малко да рита; онзи, който не знае никакъ да рита, трѣбва да се научи да рита. Подъ думата „ритане“ азъ разбирамъ работа — който не знае да рита, не знае да работи. Като турите на работа мотиката, лопатата, това не е ли ритане, не е ли задницата на коня? Нѣкои казватъ: „Азъ не ритамъ“; но азъ всѣки день ги виждамъ какъ ритатъ, и то не само напрѣдъ, но и назадъ. Вземете камъкъ и го хвърлите — това е ритане. Ритането не е лошо, но трѣбва да знаете какъ да ритате — какъ да прѣдадете ползотворно енергията, която имате. Злото въ свѣта седи именно въ това, че енергията се прѣдава на неподходящи мѣста, и съ това се причинява врѣда. Та, когато главата ви е сплесната, не дружете съ хора, които иматъ сжщитъ слабости, а дружете съ такива, които иматъ развито голѣмо милосърдие и щедростъ. Ако срѣщнете нѣкой много щедъръ човѣкъ, не го съвѣтвайте да не дава, а вземете малко енергия отъ неговата, за да се развие и вашето сърце, защото, щомъ го учите да не дава, това показва, че вашата глава е сплесната.

Нѣкои мислятъ, че всички сж религиозни; не сж всички

между васъ еднакво религиозни: ако всички бѣхте такива, щѣхте въ единъ моментъ — само като духнете — да оправите България. Когато нѣкои казватъ: „Въ името на Господа Исуса Христа“, това означава да възлюбишъ Господа съ всичката си душа, съ цѣлия си умъ, съ цѣлото си сърце и съ всичката си сила, защото, като обичате всички хора, Господъ ще ги промѣни веднага. Послѣ, не мислете, че, когато единъ човѣкъ се много моли, дига рѣщѣтъ си нагорѣ, е много религиозенъ; не, той е формално религиозенъ. Въ истински религиозния човѣкъ има учтивостъ, скромностъ и страхопочитание, обаче не като страхопочитанието на нѣкой слуга, който стои прѣдъ господаря си съ скръстени рѣцѣ, трепери, страхува се отъ него, но замине ли господарьтъ му, всѣкакъвъ страхъ изчезва, и той хвърля по неговъ адресъ най-недостойни думи — хули, псувни и пр. Не такава религия. У истински религиозния човѣкъ страхопочитанието, напротивъ, се усилюва слѣдъ отминаване на господаря му. Нѣмате ли такова разположение, не сте религиозни хора. Религиозното чувство има три функции: почитание къмъ стари, почитание къмъ баща и майка, и любовъ къмъ Бога. Това значи: да обичашъ и почиташъ мѣстото, въ което си роденъ, да обичашъ и почиташъ баща си и майка си, и да любишъ Бога. Всичко това изтича отъ една сила, отъ единъ и сѣщъ центъръ, който действува вътрѣ.

Ако искате да развivate милосърдието си, проектирайте ума си въ онзи центъръ на главата, който е 2 см надъ челото; тогава ще стане приливъ на кръвта къмъ това мѣсто, и тя ще започне да подхранва съотвѣтнитѣ клѣтки, а щомъ започнатъ да се развиватъ тѣзи клѣтки, тѣ ще прѣдизвикатъ и възприематъ вибрацитѣ на невидимия свѣтъ, и вие ще започнете да ставате милосърдни по интуиция.

Искате да станете музикални, да разбирате музиката, проектирайте ума си къмъ двѣтъ страни на този рѣбъ, надъ краищата на вѣждитѣ. Като продължавате около година тѣзи опити, ще обикнете музиката, и ще се зароди въ васъ желание да пѣте. Нѣкои мислятъ, че музиката е отвънъ. Не, тя е вътрѣ.

Господь казва: „Азъ съмъ посадилъ сѣменцата, ти ще ги поливашъ, и музиката ще дойде“.

Нѣкои се оплакватъ отъ слаба вѣра. У които вѣрата е силно развита, това мѣсто, което е надъ областъта на музиката, е подигнато. Когато и тѣзи центрове сж силно развити, главата е широка. Тѣй че, когато мислите, че вѣрата ви е слаба, постоянно проектирайте ума си нагорѣ къмъ посочения центъръ, почнете да го поливате и обработвате, и постепенно ще се създаде онова разположение къмъ вѣрата, което е скрито въ васъ. На вѣрата се дължи ясновидството, интуицията и други способности, около 12. Единствено безкористно чувство е вѣрата. Тя нѣма никакво практическо приложение на земята. Вѣрватъ, че нѣкой човѣкъ е добъръ; може да не е такъвъ, обаче знаете, че ако вѣрватъ въ това, този човѣкъ въ бъдеще ще бѣде добъръ. Който има вѣра, той развива кесията си, той е безкористенъ, щедъръ, а това му донася богатство, а онзи, който нѣма вѣра, завива кесията си. Въ ущърбъ на вѣрата се развива друго чувство, което поглъща енергията, и слиза между астралния, етерния и физическия свѣтове. Споредъ свърѣменнитѣ окултни науки, трѣбва да знаемъ дѣ на главата ни се намира астралниятъ свѣтъ. Най-горѣ на главата е раятъ, причинниятъ свѣтъ, къмъ срѣдата на главата отпрѣдъ — менталниятъ свѣтъ, а долу, отзадъ на главата — низшата област, астралниятъ свѣтъ. Ще проектирате постоянно ума си нагорѣ. Христосъ казва: „Ако имавте вѣра колкото едно синапово зърно, планини щѣхте да помѣствате“. Защо сравнява вѣрата съ синаповото зърно? — Защото само онази вѣра лѣкува, която прави пришки, като синаповото зърно. Когато давате нѣкому, правите пришки на себе си, на кесията си, навсѣкѣждѣ. Кесията ви е вжтрѣ въ васъ, затова я извадете вънъ. Като казва Христосъ да имате вѣра като синаповото зърно, то значи тази вѣра да стане активна, да има ефектъ, да изважда всичко навънъ. Когато искаме да имаме това-онова, то не се дължи на вѣрата. Понеже вѣрата принадлежи на активния свѣтъ, тя е Божествено чувство, и затова тя не може да бѣде никога пасивна.

Когато не е развита, тя е пасивна. Плодоветѣ на вѣрата зрѣятъ горѣ, въ причинния свѣтъ, и тя винаги казва: „Богъ е добъръ за насъ“. Плодоветѣ на вѣрата не зрѣятъ нито въ менталното поле, нито въ астралното, а само въ причинния свѣтъ. А кои сж плодоветѣ ѝ? Безкористието. Безкористни ли сте, имате вече единъ малъкъ плодъ въ причинния свѣтъ.

— Желанието да станемъ духовни безкористно ли е?

— Вие имате желание да станете духовни хора, за да се проявите; обаче, за да станете духовни, първо трѣбва да развиете духовното си чувство, сир. любовъ къмъ Бога, почитание къмъ ближнитѣ си, и послѣ безкористна вѣра. У духовния човѣкъ трѣбва да има любовъ къмъ Бога и къмъ всички същества, били тѣ най-малкитѣ, а сжщо да има развити мило-сърдие, вѣра, надежда и съвѣсть, центроветѣ на които сж въ причинния свѣтъ. Хора, у които тѣзи центрове не сж развити, нѣматъ понятие за право, за съвѣсть. Човѣкъ, у когото органитѣ на съвѣстѣта нѣматъ коренитѣ си въ причинния свѣтъ, е човѣкъ безплоденъ, човѣкъ безсѣвѣстенъ. Отъ това гледище ние разглеждаме нѣщата малко по-другояче. Както се развива тази философия въ теософията, тя прѣдставя езотеричната, вжтрѣшната страна на това учение, и не е за вашитѣ умове. Даже и писателитѣ, които пишатъ теософски книги, не разбиратъ както трѣбва теософията, и нѣматъ методи на приложение. За да се пишатъ такива книги, се изисква голѣма напръдналостъ — умътъ и сърцето да бждатъ тѣй развити, че да схващатъ нѣщата и отъ най-малко загатване.

Физическиятъ свѣтъ съставя почвата на живота, астралниятъ — водата на Божествения свѣтъ, а менталниятъ — атмосферата, въздуха на този Божественъ свѣтъ. Причинниятъ свѣтъ се прѣдставя отъ свѣтлината и топлината, които пкъ сж причина на цѣлата растителностъ на земята; астралниятъ свѣтъ съставя моретата и океанитѣ, а етерното тѣло — малкитѣ и голѣмитѣ рѣки, които сж проектирани въ физическия свѣтъ. Етерниятъ свѣтъ е, който свързва астралния съ физическия свѣтъ. Етерното тѣло е така свързано съ физическото, че прѣзъ неговитѣ

каналите се прѣдава енергията и се оплодотворява земята. Това не е само едно философско учение, а дѣйствително обяснение на въпроса.

— Какъ ще се съсрѣдоточимъ — какъ ще изолираме извѣстенъ центъръ, за да проектираме мисълта си къмъ други центъръ?

— Когато ви казвамъ да проектирате мисълта си, то значи да се съсрѣдоточите. Затова, първо ще се помолите на Господа, да ви помогне какъ да проектирате мисълта си. Като мислите постоянно върху единъ органъ, ще започнете да чувствувате нѣкаква промѣна — едно силно чувство на вѣра, и тамъ, дѣто почувствувате напрежението, тамъ е мѣстото на този органъ. Когато нѣкой ви обиди силно, вие почувствувате едно напрежение, стѣгане отзадъ къмъ върха на главата.

Така ще развивате и милосърдието, музикалното чувство, вѣрата, религиозното чувство, което е въ срѣдата на главата, но за това трѣбва да работите дълго врѣме. Въ всѣки животъ ние прѣсъздаваме органитѣ си, но главното — постоянно работимъ надъ тѣхъ. Тѣ не се разрушаватъ, нищо не се разрушава. Вѣрата не се разрушава, а се носи и се постоянно развива.

— Може ли да обърнемъ внимание на всички центрове?

— Ако въ единъ животъ успѣете да развиете 2—3 органа, вѣрата, съвѣстѣта — много сте извършили. То е много дълга школа. Като постоянно проектирате ума си къмъ единъ отъ тѣзи центрове, ще може да развиете органитѣ си. Вие не може да развиете органитѣ на горната частъ на главата си, защото мисълта ви е проектирана къмъ долната частъ на главата, дѣто нахлува всичката кръвъ, храни тѣзи клѣтки, а до горнитѣ не достига, вслѣдствие на което тѣзи органи закъсняватъ. Човѣкъ, у когото едни чувства сж развити за смѣтка на другитѣ, трѣбва да дружи съ такива хора, отъ които може да се допълни. Ако търсите религиозни хора, търсете ги изъ свѣта, а не въ църквитѣ. Като ги намѣрите, пазете ги като зѣницата на окоото си: тѣ ще ви прѣдадатъ енергията си, и вие ще почувствувате това, което трѣбва да почувствувате. Като говоря върху тѣзи

нѣща, като посочвамъ на нѣкои отъ васъ, кои органи сж развити и кои не, не казвайте: „А, знаемъ го ние него — той нѣма развити тѣзи или онѣзи чувства“. Другъ пъкъ ще каже за васъ сжщото. Никога не трѣбва да търсите у хората недоразвититѣ нѣща, защото съ това вие вървите по обратенъ пътъ, прѣчтите на себе си. Господъ знае у кого какво има, затова не се подигравайте съ вашитѣ души. Като среѣщнете брата си, кажете му истината: — „Братко имашъ едно петно около 1 см., едва се забѣлѣзва, дай да го изтрия“; не казвайте, че петното е много голѣмо и много тъмно; констатирайте нѣщата тѣй, както си сж, винаги говорете истината, ни повече, ни по-малко. Ако има сламка въ окото, сламка кажете, не я правете греда. Трѣбва у васъ да се развиятъ благородни отношения и почитание къмъ хората, които да ви потикватъ къмъ благородното и възвишеното въ свѣта. Мислете за хората, че сж добри, и тѣ ще бждатъ добри. Дяволътъ, кога ви срѣщне, казва: „Ти си такъвъ, онакъвъ, нѣмашъ вѣра, нѣмашъ милосърдие и т. н.“, а всичко това ви се отразява злѣ. Господъ не мисли тѣй за васъ.

— Религиозното чувство безъ вѣра какво може да ползува? — Какво съотношение има?

— Голѣмо. Между религиозното чувство и вѣрата има съотношение, съотношение има и между всички причинни чувства. Причиннитѣ чувства когато слизатъ въ умствения свѣтъ, възприематъ извѣстни форми. Всѣка сила се обуславя отъ извѣстна форма, а пъкъ всѣка форма въ своитѣ дѣйствия се обуславя отъ вѣтрѣшната сила, вложена въ нея. Астралниятъ свѣтъ дава горивото, съ което ще се оформи всѣка сила, етерниятъ свѣтъ дава пътѣ, а физическиятъ показва мѣстото въ свѣта, дѣто трѣбва да падне силата и какъвъ резултатъ ще трѣбва да произведе; тѣй че, физическиятъ свѣтъ е почва само на резултата. Човѣкъ трѣбва силно да развие не само религиозното си чувство, но и вѣрата, надеждата, съвѣстѣта, разума и милосърдието. Туй, което ние наричаме разумъ, то съставя само една областъ. Подъ „причиненъ свѣтъ“ подразбирамъ сжщността на нѣщата. Когато говоримъ за разума, и той е

връзка между причинния свѣтъ и висшия менталенъ свѣтъ, той опрѣдѣля съотношенията на причинитѣ, които влизатъ въ менталното поле. Когато искате да развиете извѣстни органи, не трѣбва да се заемете едновременно съ всички, но послѣдователно, единъ слѣдъ другъ. Когато почувствувате любовъ къмъ Бога, ще развивате това чувство. Щомъ проектирате ума си въ духовния свѣтъ, и искате тамъ да живѣте, ще развивате вѣрата. Искате ли да стигнете ангелитѣ, започнете да развивате въображението си. Въображението може да се развива само съ силата на вѣрата.

— Може ли да се ползуваме отъ книгата “Мислителната сила“?

— Можете. Само че тия книги не сж ясно изложени.

— Бива ли, позволено ли е да се кжсатъ цвѣтя, когато цвѣтятъ?

— Позволено е по нѣкой пжтъ да се кжсатъ.

— Когато то не се дава?

— Не бива да го кжсате.

— Като се кжса цвѣтъ, не се ли кжса животъ?

— Не.

— Моля, дайте една кратка дефиниция за разума.

— За втора бесѣда.

Ако имате екзема, ако ви падатъ коситѣ, ако имате ревматизъмъ въ ставитѣ си или пѣкъ нѣкакви подутини въ корема си, ако сте богатъ, направете си нѣкаква веранда, тераса, изложена къмъ слънцето и оградена съ стѣкла, хвърлете ризата си до пояса, легнете на единъ креватъ съ главата на сѣверъ, а краката на югъ, изложете гърдитѣ си на слънцето, като пазите главата си отъ него и стойте така $\frac{1}{2}$ ч., послѣ $\frac{1}{2}$ ч. гърба, $\frac{1}{2}$ ч. пакъ гърдите, $\frac{1}{2}$ ч. гърба си и т. н., докато се изпотите. Ако направите 20—30—40 такива бани, всичко ще ви мине — и екзема, и ревматизъмъ ще изчезне. Като се подобри веднѣжъ стомашната ви система, храносмилането ще почне да става правилно и кръвта ви ще започне да функционира правилно.

— Ако сж болни ржцѣтъ, краката?

— Може да излагате на слънце цѣлото си тѣло.

— Прѣзъ кой часъ на деня?

— Сутринъ отъ 8—10 ч. Ако тѣзи бани произведатъ ефектъ върху гръбначния стълбъ, мозъка, дробовѣтъ ви, вие ще почувствувате ефекта и върху цѣлото си тѣло. Всичко зависи отъ мозъка: той е като батерия; щомъ тази батерия започне да възприема, щомъ пълненето ѝ съ слънчева енергия става правилно, тя послѣ я разпраща къмъ всичкитѣ удове на тѣлото, и тази енергия, това електричество започва да лѣкува.

— Страхътъ отъ слънчевъ ударъ?

— Слънчевиятъ ударъ зависи отъ утайкитѣ вътрѣ въ мозъка. При слънчевия ударъ етерното тѣло излиза навънъ, а физическото тѣло остава безъ съединение.

— Защо да си пазимъ главата отъ слънцето?

— Главата не трѣбва да се излага много на слънцето, защото мозъкътъ ще привлѣче слънчевата енергия изведнѣжъ и не ще успѣе да я разпрати по останалитѣ части на тѣлото.

— Нѣкои прѣпорѣчватъ да се покрива главата съ зеленина.

— Да.

— Прѣзъ кой мѣсецъ на годината да се правятъ слънчевитѣ бани?

— Добрѣ е да се правятъ прѣзъ май, юний, юлий и августъ. Когато се лѣкувате, добрѣ е да правите това по нѣколцина заедно. Може да направите това заедно по десетъ души въ група, дори сжщитѣ тѣзи групи, които сте избрали, за да видите, дали можете да се лѣкувате чрѣзъ вѣра. Ако нѣкой отъ васъ е боленъ, опитайте, дали бихте могли да съсрѣдоточите мисълта си къмъ него, да го излѣкувате. Лѣкуването не трѣбва да върви безразборно, а всѣкога по закона — ако първата група не успѣе да го излѣкува, тогава втората и т. н. Когато лѣкувате, резултатътъ ще бѣде споредъ силата на вѣрата. Ако човѣкътъ, когото ще лѣкувате, не е свързанъ съ причинния свѣтъ, не може да го лѣкувате по духовенъ начинъ. Затова Христосъ казва: „Ще ти бѣде споредъ вѣрата.“ А това значи: ако си израсналъ въ при-

чинния свѣтъ, ще може да те лѣкувамъ съ вѣра, иначе не може, защото не се дава святото на прасетата.

— Ами дѣцата, които нѣматъ никаква вѣра?

— Деца, които нѣматъ никаква вѣра, се лѣкуваатъ отъ родителитѣ имъ съ тѣхния магнетизъмъ — майката ще лѣкува дъщеря си, а бащата — сина си.

— Ако бащата е невѣрующъ, а майката вѣрующа, ще се получи ли сѣщиятъ резултатъ?

— Стига да има магнетизъмъ онзи, който лѣкува.

— Нали всички го иматъ?

— Не.

— Какъ може да познаемъ дали имаме магнетизъмъ?

— Разположени ли сте, имате магнетизъмъ, неразположени ли сте, нервирани ли сте, нѣмате такъвъ. Магнетизъмътъ дава разположението.

— Въ обикновената медицина противъ треска даватъ хининъ, противъ главоболие — аспиринъ и т. н., които цѣрове, вѣрватъ или не, помагатъ, даватъ извѣстни резултати. Има ли при лѣкуването, въ духовния свѣтъ, нѣкакъвъ положителенъ методъ и ефикасни срѣдства?

— Това лѣкуване, което ви прѣпоръчвамъ, е сто пѣти по-ефикасно.

— Прѣди малко казахте, че може да има резултатъ, ако има свѣръзка при лѣкуването.

— Да, иначе не може да се дадатъ на болния елементитѣ отъ причинния свѣтъ. Когато медицински лѣкаръ разтрива крака на човѣка 1—2 години и едва тогава има малкъ резултатъ, въ причинния свѣтъ чрѣзъ вѣрата болниятъ може да бѣде излѣкуванъ моментално — ще му се каже: „Стани, ходи!“, и ще се свѣрши.

— Които не сѣ свѣрзани съ причинния свѣтъ, може ли да прибѣгватъ къмъ лѣкаръ?

— Всички, които сѣ свѣрзани съ тази школа, които прилагате новото учение, нѣматъ нужда отъ лѣкаръ. Само онѣзи, които не признаватъ туй учение, иматъ нужда отъ лѣкаръ, а

не вие. Лѣкаритѣ сѣ за свѣта, а не за васѣ. Забѣлѣзалѣ съмѣ, че нѣкои фиксиратѣ мисльта си къмѣ нѣщо, напр, че сѣ болни, че иматѣ нужда отѣ лѣкарѣ, и не минава много врѣме, създава си условия за лѣкарѣ. Ако кажете: „Нѣмамѣ нужда отѣ лѣкарѣ“ — положителнитѣ и отрицателнитѣ явления създаватѣ резултатѣ — вие именно не създавате причина, за да имате нужда отѣ лѣкарѣ. Но не казвайте: „Нѣмамѣ нужда отѣ лѣкарѣ“, а казвайте: „Азѣ имамѣ нужда всѣкога отѣ Бога“ и тогава ще имате Бога като лѣкарѣ. Лѣкарѣтѣ е вѣтрѣ въ насѣ — Богѣ. Щомѣ кажете: „Нѣмамѣ нужда отѣ лѣкарѣ“, то е вече възгордѣване. Господѣ ще ви каже: „Азѣ ще те застава да видишѣ, че имашѣ нужда отѣ менѣ, за да се сломи твоята гордостѣ.“ И лѣкарѣя, ако има Божественото изкуство, мога да го оставя да ме лѣкува, но, ако нѣма туй изкуство, да ме масажира и осакати — това нѣма да му позволя никога.

— Когато отиваме да лѣкуваме боленѣ и влизаме въ контактѣ съ него, не взимаме ли частѣ отѣ неговата болестѣ върху себе си?

— За туй не мислете. Най-първо ще се запитате: „Трѣбва ли азѣ да го лѣкувамѣ?“. И ако трѣбва да го лѣкувате, не трѣбва да отстѣпвате прѣдѣ никакви послѣдствия. Ще си кажете: „Какѣвто и да бѣде резултатѣтѣ, за менѣ е безразлично.“ Трѣбва ли да лѣкувамѣ — то е важниятѣ въпросѣ. Ако трѣбва, ще почна да лѣкувамѣ, и ще науча какѣ — ще изуча методитѣ.

— Какѣ ще познаемѣ трѣбва ли да лѣкуваме?

— Щомѣ обичате човѣка, ще трѣбва да го лѣкувате.

— Въ старо врѣме сѣ лѣкували чрѣзѣ минералнитѣ извори, и който прѣвъ е влизалѣ, бивалѣ е изцѣляванѣ; дали това не иска да покаже, че и сега, който прѣвъ влѣзе, ще получи изцѣление? Дали има истина въ тази приказка?

— Има. Топлитѣ извори не сѣ туку-тъй създадени — тѣ иматѣ своето прѣдназначение.

— Първото влизание въ водата дали ще има ефектѣ? Защото нѣкои вѣрующѣ братя се кѣпятѣ цѣла година, и все пакѣ не добиватѣ изцѣление.

— Стига изворътъ да е посѣщаванъ отъ такъвъ ангелъ, ще има резултатъ. При такива случаи лѣкува главно вѣрата.

— Кога ще се еманципиратъ женитѣ?

— Женитѣ и мъжетѣ ще се еманципиратъ, когато намѣрятъ вжтрѣшната връзка между любовта и мъдростта.

— Какво е бракътъ?

— Бракътъ е обратенъ процесъ. Когато мъжете и женитѣ намѣрятъ вжтрѣшната връзка между любовта и мъдростта, ще има бракъ.

— Какви сръдства за поминъкъ ни сж нужни и какви занятия трѣбва да упражняваме?

— Да знаете да ритате и напредъ, и назадъ. Но, като ритате, енергията, която излиза отъ васъ, трѣбва да лѣкува хората. Всѣко занятие безразлично, съ което бихте били повече полезни, отколкото врѣдни, на вашитѣ близки, дръжете го и не се бойте. Онѣзи отъ васъ, които искатъ да лѣкуватъ, да не ставатъ кръчмари и касапи.

— На скотовѣдството какъ гледате?

— Новото учение не позволява да използвате никакво сжщество за ваша полза. Може да го използвате, но само за да дадете потикъ на неговата еволюция. Една крава може да се използва само за да се повдигне въ своето развитие. Тя е изпратена сжщо да страда, да се пожертвува, сир. да научи закона на щедростта. Като гледамъ какъ кравата дава доброволно млѣкото си, питамъ се: „Изпълнявамъ ли, като нея, тъй добръ и азъ своето занятие?“. Ако една крава, която постоянно ни дава толкова блага, не роптае, имаме ли право ние да роптаемъ? Защо да не отдадемъ Богу своя умъ, сърце и воля тъй доброволно, както кравата дава млѣкото си? И тъй, всѣко занятие, което принася повече полза, отколкото врѣда на другитѣ, може да упражнявате, и напротивъ, всѣко занятие, което принася повече врѣда, отколкото полза, не ви е позволено да го практикувате. Занятие, което дава 75% полза, а 25% врѣда, може да се упражнява, но, ако дава само 25% полза, а 75% врѣда — не бива. Принципно разрѣшавамъ въпроса.

— Кое отъ политическитѣ течения работи въ съгласие съ Божествения планъ?

— Всички течения работятъ въ името на Бога, но не всички работятъ въ съгласие съ Него. Ако измѣните въпроса си, ще измѣни и азъ отговора.

— Какви трѣбва да бждатъ нашитѣ отношения къмъ сега съществуващитѣ политически течения и трѣбва ли да ги поддържа?

— Всѣко политическо течение, което дава въ резултатъ 75% за повдигане на обществото и народа, трѣбва да се поддържа, защото е Божествено. Тѣй че, всичкитѣ лѣви течения и въ обществения, и въ политическия, и въ културния, и въ духовния животъ работятъ въ съгласие съ Божествения планъ. Всички сегашни лѣви течения работятъ въ съгласие съ този планъ, а дѣснитѣ — противъ Него. Ако единъ социалистъ проповѣдва лѣво течение съ цѣль да забогатѣе, той е дѣсенъ; той има само надписа на лѣвото течение, а прилага методитѣ на дѣсното. Прѣди всичко, всѣки човѣкъ, отъ каквото и да е течение, който схваща идеално живота, работи винаги въ съгласие съ Божествения планъ. Сегашнитѣ лѣви течения трѣбва да се стремятъ да подобрятъ положението на страдащото човѣчество, сир., неговото морално състояние. Не да подобрятъ жилищата, защото, щомъ се подобри моралното състояние на хората, въпросътъ за жилищата ще се разрѣши самъ по себе си. Всички проповѣдници и свещеници казватъ: „Като отидете на онзи свѣтъ, тогава ще ви бжде добръ“. Кой е онзи свѣтъ? Той е лѣвиятъ свѣтъ; сега е въ ума ни, а единъ день ще се проектира, реализира на физическото поле въ друга форма.

— Нѣма ли да се изкажете конкретно върху нѣкои лѣви течения, напр., болшевизма и анархизма — кои сж добритѣ и слабитѣ имъ страни?

— Въ окултизма има извѣстни опрѣдѣления и който не ги разбира, ще попадне въ грѣшка.

— Едно отъ качествата на лѣвитѣ течения е това, че тѣ не сж народни, а сж общочовѣшки течения; дѣснитѣ сж

обществени и народни течения. Забълъжете, всички, които сте от лъвата ми страна, сте лъви, когато съмъ обърнатъ къмъ изтокъ; но обърна ли се на западъ, лъвите ставатъ дѣсни, ако, разбира се, вие не измѣните положението си. Подъ думитѣ „лъвъ“, „лъво течение“ въ окултизма разбиратъ човѣкъ, който работи изключително за свое лично благо, само за себе си. Разбирайте това въ широкъ смисълъ. Подъ „лъво течение“ азъ разбирамъ течението на сърцето. Дѣсната страна подразбирамъ мъдростта, а лъвата — любовта. Лъвото течение не може да се прояви въ лъвата рѣка. Когато лъвото течение се проектира чрѣзъ мъдростта, тя му даде направление, имаме криво направление, крива посока.

— Дѣсното течение е спрѣмо любовта, а лъвото — спрѣмо мъдростта. Това може да ви се види схоластично или, както го наричатъ, извъртване на истината. Когато единъ човѣкъ се е заелъ да проучва мъдростта, а сѣщеврѣменно върви въ течението на любовта, той е лъвъ и не може да изучи мъдростта; той непрѣмѣнно ще изпадне въ стълкновение съ нея. Мъдростта, за да ви направи мъдри, ви причинява много страдания, а любовта ви дава всички блага, за да ви направи добри. Мъдростта казва: „Азъ живѣя надѣсно, но дѣйствувамъ налъво, затова ще вървишъ въ друга посока“. Мъдростта прѣдизвиква всички страдания, а любовта докарва всички добрини и радости.

— Какво трѣбва да бѣде нашето гледище по сѣществущитѣ течения, които работятъ за прѣустройството на обществата?

— Ако лъвитѣ течения служатъ на любовта, тѣ сѣ дѣсни, а ако служатъ на мъдростта — тѣ сѣ лъви. Но, ако тѣзи нови течения идатъ да създадатъ нови форми, тѣ ще причинятъ много страдания.

— Какви отношения трѣбва да имаме къмъ политическитѣ партии — трѣбва ли да взимаме участие въ тѣхъ, да бждемъ тѣхни членове или не трѣбва?

— Не може да бждете членове на никакви партии. Мжжъ,

който е свързанъ съ една възвишена жена, нѣма право да се свързва съ друга жена. Той може да има общение с тази жена, колкото да се разговаря с нея, да ѝ услужва, да ѝ помага, да ѝ прави добрини, но да има връзка с нея, нѣма право.

— Безъ да имаме връзки съ нѣкоя партия, може ли да гласуваме?

— Това е услуга, може да гласувате.

— Нали трѣбва да имаме гледище, кои партии съдѣйствуватъ на Божествения планъ за въдворяване по-скоро на Божествень редъ на нѣщата?

— Засега и двѣтѣ течения — и лѣвото и дѣсното, дѣйствуватъ въ съгласие съ Божествения планъ, но тѣ не може да съградятъ свѣта — ние ще го съградимъ: дѣснитѣ държатъ главата, лѣвитѣ — краката, а ние ще извършимъ операцията.

— Ако отрѣжемъ главата нѣкому, ние не сме отъ новото течение. Ние не сме нито лѣви, нито дѣсни по отношение на тѣхъ, а по отношение на Божествения планъ сме дѣсни. Дѣсни сме въ това отношение, че искаме да дадемъ мѣсто на любовта - тя да оправи свѣта. Щомъ пуснемъ любовта, тя веднага ще го оправи. Не трѣбва да вземаме страната нито на еднитѣ, нито на другитѣ. Това, което твърдя, обосновавамъ на единъ естественъ законъ. Ще ви обясня какъ стои този въпросъ. Допуснете, че влизаме въ една градина съ разни цвѣта и зеленчуци, които сж клюмнали — повѣхнали; виждамъ вънъ, край градината, рѣка и казвамъ, че ако се прокара водата ѝ да тече полека върху всички цвѣта и зеленчуци, нѣма да се минатъ 5 — 6 часа, и всичко ще се освѣжи. Ние, съврѣменнитѣ хора, сѣ за любовь говоримъ, но страдаме отъ липса на любовь, нѣмаме я въ себе си — нѣмаме вадичка съ вода. Нашата любовь е съвсѣмъ друга, различна отъ любовта, за която говоря. Изпиемъ 1—2 чашки разхладено винце, развеселимъ се, но туй е изкуствена проява на любовь у насъ.

— Може ли човѣкъ, духовно развитъ, да се нагърби да управлява единъ народъ?

— Човѣкъ, духовно развитъ, у когото има любовь, може

да управлява единъ народъ.

— Съ какви закони ще си служи? Тръбва ли да прѣмахне сегашнитѣ?

— Разбира се, той ще прѣмахне сегашнитѣ и ако е уменъ, ще може да управлява. Но този човѣкъ всѣкога ще бѣде единъ колективенъ човѣкъ, сир., ще прѣдставлява не единица, а цѣло общество отъ хора, високо просвѣтени. Единъ отъ тѣхъ ще изпъкне като водителъ, а останалитѣ ще му бѣдатъ помощници.

— Това управление монархическо ли ще бѣде? Теократическо ли?

— Да не ви спѣва тази мисълъ. Пакъ ще си послужи съ примѣръ. Прѣдставете си голѣмо колело, което има, да кажемъ, 5,000 жбци, скачено съ друго жбчесто колело така, че жбцитѣ на едното влизатъ въ междинитѣ на другото колело и се докарватъ взаимно въ движение; единиятъ жбецъ е достатъченъ, за да подкара цѣлото колело; всички останали жбци му помагатъ, но и всѣки жбецъ отдѣлно управлява. Такъвъ е законътъ и при хората. Единъ царъ управлява, напр., 20 години, умира, после, вмѣсто него, дохажда синъ му, който е единъ отъ жбцитѣ на колелото. А онзи, който ще оправи свѣта, е вънка отъ колелетата и трѣбва да бѣде вънъ отъ свѣта. Вие не можете да извадите единъ човѣкъ, който е потъналъ въ тинята, ако не сте извънъ тинята. Ако отидете при него, и той, и вие ще потънете. Каква е, тогава, ползата за него, че сте влѣзли да го спасявате? Нѣмате опорна точка. Вие трѣбва да сте извънъ условията, при които той живѣе.

— Въ една бесѣда бѣхте казали: “Ако ми дадете едно село, ще туря такива образцови закони, които ще оправятъ хората”; какъ може да се приложи това?

— Намѣрете село.

— Ние го намѣрихме — България.

— Мжно го даватъ (обаждатъ се другъ).

— Когато го дадатъ.

— Да го вземемъ насила!

— Законитѣ, по които се ръководимѣ, не позволяватъ насилие. Може да учите хората, но никога не бива да си позволявате насилие надъ тѣхъ.

Ние може да проповѣдваме на хората, може да ги учимѣ, но не може и не бива да употребяваме тѣхнитѣ методи. Ако злоупотребяваме съ тѣхъ, ние ще приличаме на тѣхъ, а съ тѣзи методи свѣтътъ нѣма да се повдигне нито съ единъ прѣстъ нагорѣ.

— Нали искаха да направятъ Христа царь?

— Искаха да го направятъ царь, но той се отказа, защото намираще, че тѣхното учение е старо. Той каза: „Моето царство не е отъ този свѣтъ“, което значи, че не е съ тѣзи разбирания и порѣдки.

— Какъ може да се засили плодородието?

— Ако имате кокошка, не я дръжте много гладна, но и много не я хранете; ако имате нива, не я торете много, но и слаба не я оставяйте; само така ще засилите нейното плодородие.

— Има ли окултни закони, по които да удвояваме или утрояваме количеството на плодетѣ? Това бѣше смисълътъ на въпроса.

— Като обичате дърветата или нивитѣ си. Има и други методи, които съврѣменнитѣ хора употребяватъ, но тѣ сж насилія. Потенциалната енергия, която е складирана въ земята, тѣ я напълно използватъ, а трѣбва постоянно да се събира тази енергия отъ слънцето, защото плодородието зависи именно отъ тази енергия. Кинетическа енергия има много — тя е въ изобилие.

— Да допуснемъ, че имате кинетическа енергия — имате 100 дървета ябълки, насадени нагъсто — но нѣма потенциална енергия, която да мине въ тѣхъ; тѣзи дървета нѣма да дадатъ плодъ, защото е изчерпана тази енергия.

— Затова ли нѣкои дървета раждатъ прѣзъ година?

— Чакатъ да се набере такава енергия, понеже е изчерпана. Че става изчерпване на потенциалната енергия, това виж-

дате отъ слѣдния примѣръ: да допуснемъ, че нѣкой сказчикъ държи сказка около два часа време; въ врѣме на сказката той е изразходвалъ своята потенциална енергия, и тъкмо слиза отъ трибуната уморенъ, дойде нѣкой и му иска обяснение по нѣкои отъ разгледанитѣ въпроси; започва да се енервира, да се мръщи, недоволенъ е — защо? — Не защото нѣма желание да ви обясни това, но нѣма какво да ви даде, нѣма материялъ, за да изрази мисълта си въ добра форма, и започва да работи съ обратни материи. Понѣкога човѣкъ може да говори и 10 часа, безъ да се умори — защо? — защото той черпи отъ потенциалната енергия на другитѣ хора. Но какъ трѣбва да се постѣпва въ този случай? Азъ ще хвана нѣкого и ще го запи-тамъ: „Готовъ ли си да ми дадешъ отъ потенциалната енергия, която имашъ въ излишѣкъ?“. Ако ми даде, ще започна да въртя своето колело. Но онзи, отъ когото съмъ заелъ, ще почне да се енервира. Това трѣбва да се прави съ позволение, а сегашнитѣ хора взиматъ безъ позволение, и слѣдъ това се явява неразположение и умраза. Освѣнъ това, трѣбва да искате само опрѣдѣлено количество отъ тази енергия, излишната, а не всичката. Трѣбва да сме искрени въ всичкитѣ си дѣйствия. Хората отъ новото учение трѣбва да иматъ много възвишенъ мораль и да искатъ всичко съ позволение, защото има невидими кражби въ свѣта. Ако бѣхъ въ нѣкоя гора, азъ ще мога да ви говоря повече врѣме, по продължително, безъ да се уморя — защо? — защото растенията и дърветата ме разбиратъ и отъ тѣхъ мога да си взема повече потенциална енергия. Ще се поспра при едно дърво, ще взема малко енергия отъ него, ще отида при друго и отъ него ще взема, и така ще набавя своята, която съмъ изгубилъ. Тукъ има малко дървета, и може нѣкое да изсѣхне. Затова Христосъ се отдалечавалъ да се моли винаги въ гората, при маслиненитѣ дървета, което не е било туку-тъй — отъ тамъ той е почерпвалъ много, защото хората постоянно сѣ го изчерпвали. Дърветата сѣ го разбирали и сѣ му казвали: „Не се бой, ние сме живѣли по-дълго врѣме отъ тебе, познаваме хората и затова ще ти помогнемъ“.

— Какъ да се боримъ съ болеститѣ по растенията?

— Болеститѣ по растенията, това сѣ ларви, които сега излизатъ отъ земята, понеже намиратъ почва за вирѣяне, условия за изкачване по растенията. Понеже отъ хората излизатъ лоши изпарения, тѣ отиватъ по растенията, поглѣщатъ се отъ тѣхъ, като натрупватъ върху имъ лоша материя, а тази лоша материя извикваларвитѣ, и тѣ я поглѣщатъ. Ако ние промѣнимъ нашитѣ мисли и желанія, ако прѣстанемъ да изхвърляме нечистотии, ще изчезнатъ и болеститѣ по растенията. Ако отидемъ десетина души на нѣкое лозе, което страда отъ филосера или перноспора, и разнесемъ въ атмосферата само добри мисли и желанія, болестъта ще изчезне. Тѣй че, всички лоши мисли и желанія, нечистиятъ животъ на хората, изпаренията сѣ органи, които, като излизатъ отъ хората, покварятъ растенията. Изпаренията сѣ отровни, и растенията не могатъ да ги прѣработятъ, и поради това се създаватъ живи микроби, чиито интереси сѣ противни на онѣзи на растенията.

— Ами гжсеницитѣ?

— Гжсеницитѣ не сѣ паразити и тѣ иматъ право да се ползуватъ отъ растенията.

— И ги изсушаватъ понѣкога.

— Какво трѣбва да бжде бждещето възпитание на дѣцата?

— На майкитѣ и на дѣцата трѣбва да се дадатъ добри условия; дѣцата, докато сѣ още малки, трѣбва да живѣятъ при най-добри условия.

— Кои сѣ добритѣ условия?

— Да храните дѣцата съ плодове. Ако дѣтето е малокръвно, давайте му повече круши; ако е грубичко по характеръ, хранете го съ ябълки; ако му липсватъ благородни чувства, хранете го съ череши, които едноврѣменно урегулирватъ стомаха; динитѣ, дрѣнkitѣ, тиквитѣ сѣщо урегулирватъ стомаха.

— Варени или сурови?

— Сурови. Плодоветѣ изобщо развиватъ благородни чувства. Като се хранятъ дѣцата само съ плодове, друга храна не

имъ трѣбва — тя ще имъ даде най-доброто възпитание. Само че не трѣбва да прѣяждатъ, да прѣтоварватъ стомаха си. Ако бихъ ималъ дѣте, щѣхъ да взема една червена ябълка и ще му дамъ първо да я разгледа нѣколко минути, за да се породи въ него чувството на благодарностъ и любовъ, да произведе нѣкакъвъ ефектъ у него, безъ да му говоря азъ какво и да е за нея, и слѣдъ това ще му кажа да я изяде. Съ сливитѣ и черешитѣ — също. Ако ме попитате: защо Господъ създаде плодетѣ, ще ви отговоря: за да възпита своитѣ дѣца.

— Да се дава ли млѣко на дѣцата?

— Слѣдъ седмата годишна възраст може да имъ давате млѣко отъ животни. Майчиното млѣко е отъ голѣмо значение за дѣтето. Когато дѣтето се допира до гърдитѣ на майка си, върху него оказва влияние не само млѣкото, което то поглъща, но и магнетичната сила, която изтича ту отъ лѣвата, ту отъ дѣсната гърдь на майката. Друга жена ако го храни, не ще произведе същия ефектъ. Отъ майката излиза сила, която облагородява дѣтето. Когато майката кърми дѣтето си, тя трѣбва да има най-добро разположение, да не се гнѣви. Мажетѣ не обръщатъ никакво внимание върху разположението на майката прѣзъ този периодъ. Когато жената е брѣменна, трѣбва да бѣде заобиколена съ най-хубави образи, за да бѣде въ добро разположение на духа. Туй нѣщо старитѣ гърци сж го знаели и сж създавали изкуствено такава обстановка на брѣменната. Когато жената е брѣменна, мажътъ трѣбва да бѣде съ нея въ отношения добри и да е винаги справедливъ. Най-малка сѣнка отъ неразположение у мъжа се отразява и върху дѣтето. Въ този периодъ мажътъ трѣбва да бѣде за жената идеалъ, да вижда тя въ него най-хубави качества, защото, породи ли се най-малкото съмнѣние въ нея, то се отразява злѣ върху дѣтето.

Като зачене, тя не трѣбва да бѣде недоволна отъ него, че я направилъ нещастна, защото и дѣтето ще бѣде нещастно — и нему ще се отрази нейното състояние. Възпитанието на дѣтето трѣбва да се засегне много издълбоко. Ние сме изопачили дѣйствиата на природата и се мажимъ съ невѣжество да

изправимъ грѣшкитѣ си. Така не може. Днесъ вече само Господъ може да ни обърне и възпита. Христосъ е съзналъ това и е казалъ: „Ако не се родите изново, не може да влѣзете въ Царството Божие“, което ще рече: не може да се възпитате. Възпитанието подразбира, че трѣбва да се родимъ отъ Духа, и само тогава ще можемъ да възпитаваме другитѣ.

— Какви начини има за бързо развитие на ума, сърцето и волята?

— Такива начини нѣма.

— Какви методи има за освобождение отъ лоша карма?

— Да си платишъ борча. Този въпросъ евангелиститѣ го разрѣшаватъ така: повѣрвай въ Господа Иисуса Христа и ще бждешъ спасенъ ти и домътъ ти. Азъ казвамъ: повѣрвай въ Господа Иисуса Христа и твоята карма ще бжде ликвидирана. Този стихъ за повѣрването има отношение къмъ спасението само въ този смисълъ, че Христосъ само те връща отъ една посока въ друга, но не ти изплаща кармата. Падналъ си долу, хваща те и те избавя, изважда те отъ потъване, но съ това изваждане ти не си станалъ изведнѣжъ благороденъ, а си оставашъ сѣщиятъ човѣкъ. За да станешъ благороденъ, трѣбва да работишъ върху себе си. Само чрѣзъ работа и страдания може да изплатишъ кармата си. Най-добри и най-бързи методи за ликвидиране на кармата сѣ безкористието и самопожертвуването; по-бързи отъ тѣхъ нѣма.

— Какви начини има за обръщане умразата въ любовь?

— На този въпросъ се отговори вчера.

— Какво е влиянието на разнитѣ видове храна върху характера и темперамента?

— Това е обширенъ въпросъ, който ще оставимъ за други пѣтъ.

— Какви сѣ начинитѣ, съ които може да се ограждаме отъ лоши духове и влияния.

— Вие мислите, че лошитѣ духове сѣ по-силни отъ васъ. Не мислете така, а знайте, че вие сте по-силни отъ тѣхъ, само че не ги дразнете съ нищо. Когато минава лошъ духъ, не му

се изпрѣчвайте на пѣтя, сторете му мѣсто, оставете го свободно да си върви. Не го викайте, не приказвайте съ него, не разсѣждавайте, не спорете. Дайте пѣтъ на злото да си върви. Отъ лошитѣ духове човѣкъ не може нищо да научи. Вие сте имъ като прѣпятствие на пѣтя, затова искатъ да ви прѣмахнатъ. Не заставайте на пѣтя имъ — и нищо повече.

— Ако тѣ дойдатъ на нашия пѣтъ?

— Отбийте се.

— Ако дойдатъ такива духове въ нѣкоя кѣща и постоянно безпокоятъ обитателитѣ, какво ще трѣбва да се прави?

— Напуснете кѣщата — кѣщата е тѣхна.

— Ако и въ другата кѣща дойде нѣкой отъ тѣхъ?

— Като върви сѣ по диритѣ ви, това показва, че има кармическа причина. Може да е нѣкой духъ, който иска да се прѣроди чрѣзъ васъ, а вие не му давате възможность. Той ще ви прѣслѣдва по цѣлия свѣтъ, и прѣзъ цѣль животъ докато си изплатите кармата.

— Отъ дѣ се е взела въ рая змията, която измами Ева, щомъ се знае, че раятъ е мѣсто на блаженство?

— Змията е човѣшкиятъ умъ. Забѣлѣжете, че змията дойде въ рая слѣдъ създаването на Ева.

— Защо не дойде по-рано?

— Зщото Адамъ имаше умъ, а Ева нѣмаше такъвъ, и змията ѝ каза: „Азъ ще се намѣстя въ тебе, защото въ тебе има сърце, а въ мене — умъ, който ти търсишъ, и така заедно ще вършимъ работа въ живота“. „Ами какъ ще влѣзешъ въ мене?“ попитала Ева. — „Като ядешъ отъ този плодъ“.

— Нали Ева бѣше създадена отъ реброто на Адама?

— Наистина, жената бѣше направена отъ реброто на Адама, и той ѝ даваше всичко, но не и своя умъ. Той бѣше благороденъ и разуменъ и знаеше каква сила е умътъ, но не ѝ го даваше, защото се опасяваше. Като остана Ева безъ него, дойде змията и ѝ прѣдложи ума си, който Ева искаше отъ Адама, и ѝ рече: „Азъ съмъ, когото търсишъ“. Адамъ и Ева не прѣдставятъ нѣщо цѣло. Отношенията на Адама къмъ Бога бѣха такива,

каквито отношенията на Ева къмъ Адам. Адамъ не искаше повече да се разговаря съ Бога, дотегнаха му разговоритѣ съ Бога, и той се отказва отъ Него. Господъ тогава му рече: „Ти се откажа отъ мене, но и тази, която искашъ, ще се откаже отъ тебе“; и наистина, Ева се откажа отъ Адама. Затова въ сегашнитѣ врѣмена всички жени се отказватъ отъ мъжетѣ си. Когато мъжетѣ поправятъ отношенията си къмъ Бога, тогава и женитѣ ще поправятъ своитѣ къмъ мъжетѣ. Щомъ Адамъ пожела да се индивидуализира, да се почувствува свободенъ, тогава и Ева поиска да се освободи. Тѣй стои въпросътъ. По-ясно по него не може да се говори, защото, който е слабъ, ще се съблазни.

— Осждителни ли сж неволнитѣ убийства на животни и растения? Може ли да се убиватъ врѣднитѣ животни?

— Въшката, която е паразитъ и която вие сте създали, можете да я убиете, да я натиснете съ нокътя, ако ви прави лошо. Всичкитѣ паразити сж черупки.

— Кои животни сж черупки и кои сж безсмъртни?

— Мишкитѣ, зайцитѣ и всички гризачи спадатъ къмъ животнитѣ, които се стремятъ къмъ паразитство. Ще ме попитате: защо растатъ тѣй бърже горнитѣ зѣби на гризачитѣ, защо заднитѣ крака на заяка сж по-дълги? Ще ми отговорятъ нѣкои, че заднитѣ крака на зайцитѣ сж по-дълги, за да бѣгатъ по-лесно нагорѣ. Ами, като се търкалятъ надолу, лесно ли имъ е съ тѣзи крака? На всички страхливи хора краката сж дълги, защото сж користолюбиви. Зайцитѣ сж страхливи и за да видятъ резултата отъ своето користолюбие, хръткитѣ ги гонятъ и казватъ: „Обичате користолюбието — защо го обичате?“. И това ще се продължава дотогава, докогато зайците дойдатъ въ съзнание. Затова нѣкои хора сж користолюбиви, за да бждатъ гонени и да видятъ слабоститѣ на своето учение. Користолюбieto е родено отъ страха. Господъ дава възможностъ на користолюбцитѣ да изпигатъ страха, като пуца тѣхнитѣ врагове да ги гонятъ.

— Освѣнъ паразититѣ, има ли и други животни, които е

позволено да се убиватъ, безъ да се създава карма?

— Всичко, което хората сж създали, е черупки и може да се унищожи.

— Ако нѣкоя змия дойде и ухапе нѣкое отъ нашитѣ дѣца, трѣбва ли да я убиемъ?

— Змиитѣ не хапятъ хората отъ новото учение. Не трѣбва да се убиватъ. Тѣ сами ще си отминатъ, безъ да ги убивате. Дървеницитѣ и въшкитѣ, които сж създадени отъ колективния човѣкъ, може да се убиватъ. Ще кажете: защо Господъ проклѣ змията? Господъ наистина, проклѣ змията така: „Проклетъ е свѣтътъ поради тѣбе“, но то значи: проклетъ е дѣто те е родилъ съ такива желания, стремежи и наклонности. Тѣй че, ако нѣкое врѣдно животно не ни напада, ние нѣмаме право да го убиваме.

— Ако нѣкое отъ хищнитѣ животни, като бѣсно куче, вълкъ или друго нѣкое животно нападне и станатъ жертва много дѣца, не трѣбва ли да му теглимъ куршумъ и да избавимъ другитѣ?

— Това сж второстепенни въпроси. Изобщо трѣбва да знаете, че всичко човѣшко ще трѣбва да изчезне, и ще остане Божественото.

— Какъ да се наричаме?

— Ученици на Бѣлото братство. Всички религии сж методи на Всемирното Бѣло братство. Съ тѣхъ то иска да сближи народите. Пратеницитѣ негови създаватъ и ръководятъ религиитѣ.

— А философитѣ и проповѣдницитѣ на безбожието?

— Тѣ сж членове на черното братство. Двѣ братства се борятъ, кое отъ тѣхъ да завладее свѣта — човѣчеството. Спиритизмътъ и теософията сж методи на Бѣлото братство; тѣ подготвятъ пѣтя му.

— А онѣзи религиозни учения, които не сж успѣли?

— Тѣ сж опити — въведение. Организирането на свѣта се дължи на Бѣлото братство. Провини ли се нѣкой, поставенъ да работи, отклони ли се отъ пѣтя, който това братство му

посочва, то го праща нѣкъдѣ, отдѣто да бѣде безопасенъ за хората, както, напр., прати на о. Св. Елена Наполеона, който искаше да прѣмахне феодализма и да даде права насока на църквата, обаче не устоя докрай, и затова падна.

— За Бѣлото братство апостолъ Павелъ загатва въ посланието си къмъ евреитѣ — гл. 12, а какво става съ послушнитѣ и непослушнитѣ, говори се у Йова — пакъ гл. 12. Въ архивитѣ на Бѣлото братство се пазятъ всички тайни и всичко добро — нѣма нищо пропуснато. Рѣководителитѣ на това братство сѣ горѣ — тамъ се посветяватъ, а долу работятъ. Всички светии сѣ негови членове и дѣйствуватъ отъ Божие име, чийто Духъ се проявява въ разни врѣмена и въ различни методи — религии, учения и т. н.

(Дадени на 22 августъ 1919 г., петъкъ, 2 ч. слѣдъ пладне).

(ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

Когато се опирате на дърветата, същел да се лъкувате, добръ е да стоите отъ 5—30 минути обленати съ гърба си, а главата ви да бжде малко наклонена. Когато стоите на камъкъ, трѣбва да стоите около 1—2 часа. Хубави мѣста за лъкуване сж камениститѣ, защото, като стоите върху камънитѣ, намагнитизирвате се. Такива камъни има, напр., въ Арбанаси. Тѣ не трѣбва да сж ржбести, защото прѣзь ржбоветѣ имъ ще изтичатъ магнитнитѣ сили. Камънитѣ сж особено лъковити прѣзь септемврий. Червенитѣ коне сжщо иматъ много магнетизъмъ, затова язденето върху тѣхъ е добро.

Когато се правятъ слънчеви бани, добръ е да сте облѣчени въ бѣли или яснозелени дрехи— тѣзи цвѣтове сж хубави. Важно е изпотяването. Ако сте на открито мѣсто, завийте се съ тънка мушама. Когато се лъкувате по този начинъ, трѣбва да съсрѣдоточите мисълта си да се излъкувате направо отъ природата.

Ако стане нужда да викате лѣкаръ, не викайте такъвъ, който да не е въ хармония съ вашитѣ сили. Инжекциитѣ, които правятъ лѣкаритѣ, не сж толкова полезни.

Ако ви дойде нѣкоя болестъ — тя е за изпитание; затова, макаръ и да страдате, издръжете си я, за да калите характера си. Страдание отъ болестъ е въ реда на нѣщата. Не издръжете ли болестта, ще ви дойде друго страдание.

— Какви трѣбва да бждатъ отношенията помежду ни и къмъ по-слабитѣ икономически?

— Защо не ни е възможно днесъ да реализираме комуната?

— На тѣзи два въпроса нѣма да ви отговоря, защото не искате да ги разрѣшите.

— Какво би трѣбвало да направи единъ баща или майка, когато видятъ, че тѣхнитѣ синове или дъщери иматъ нѣкои пороци, например, крадатъ, играятъ на комаръ и други? Дали не се дължатъ тѣзи пороци на обсебване?

— Този въпросъ е трудно да се разрѣши, нали, защото майкитѣ и бацитѣ търсятъ по-лесенъ методъ да поправятъ дѣцата си. Въ такъвъ случай, отъ чисто окултно гледище, за да се излѣкува вашиятъ синъ или дъщеря, ще имъ дойде нѣкоя сериозна болестъ, въ която животътъ имъ ще дойде на косъмъ. Родителитѣ още при първото заболѣване ще се уплашатъ, ще започнатъ да се молятъ да не умре дѣтето, но съ това всичко пропада. Трѣбва у сина или дъщерята да дойде единъ краенъ процесъ, който да внесе нѣкаква промѣна, нѣкакво физическо или морално сътресение. Тѣй че, разболѣе ли се вашиятъ синъ, не се плашете и не бързайте да го излѣкувате, а го оставете, докато организъмътъ му се изтощи. А родителитѣ, съ силното си желание да се подобри, го спиратъ на срѣдата на неговото лѣкуване. Вие спирате болестъта съ лѣкарства, и болниятъ физически се излѣкува, но духовно не.

— Зная единъ случай (обаждатъ се една сестра, дѣто синътъ на едно сѣмейство заболѣ много сериозно, и лѣкарътъ се произнесе, че нѣма да оздравѣе, затова го причестиха. Но съ силни молитви той оздравѣ, защото обѣща, че като оздравѣе, ще бѣде послушенъ, ще има вѣра въ Бога и т. н. Като оздравѣ обаче, забрави обѣщанието си: започна да нагрубѣва родителитѣ си и дори казваше на баща си: „Ти си магаре, защото не можа да ме излѣкувашъ“.

— Той, разбира се, не се излѣкувалъ духовно, не почерпилъ урокъ отъ дошлото страдание.

— Нѣма ли окултенъ методъ, по който да свързватъ онзи, който го обсебва?

— Има. Ще трѣбва да го хипнотизирате 1—2 пѣти и да му внушите.

— Но съ това нѣма ли да се спре неговата карма?

— Това е именно.

— Когато дойде болестъта, тя дохожда по желанието на родителитѣ или по други нѣкои причини?

— Не, по закони, които стимулиратъ неговата карма. Има много начини, но не е позволено да се казватъ. Тѣ сѣ свети

нѣща, и нарушите ли ги, тѣ ще ви се отразятъ злѣ. Единствениятъ методъ, когато синъ ви краде, обира, продава, създава ви главоболия, или когаго дъщеря ви води безпѣтенъ животъ, е слѣдниятъ: поровете се въ вашия миналъ животъ, вижте какво сте сѣгрѣшили прѣдъ Бога, направете прѣдъ него такава изповѣдь, че да не остане никаква скрита мисль въ васъ. Щомъ синъ ви краде и пакости, ще обѣщавате, че ще изплатите всички материялни щети, които ще направи, като помогнете на бѣднитѣ. Може да ви струва това 20—30 хиляди лева, обѣщайте да ги дадете: иначе, и паритѣ ще похарчите, и пакостята ще прѣтърпите — въ бѣдеще пакъ ще краде и ще краде повече.

— За да краде и обезчестява, дължи се на обсебване; нѣма ли нѣкоя висша сила, да тури виновника на мѣстото му?

— Бащата и майката трѣбва да иматъ тази сила, че да могатъ да освободятъ сина или дъщеря си отъ онзи, който ги обсебва. Ако имаше добро общество, то щѣше да имъ въздѣйствиува, но при сегашнитѣ порядки това не е лесно.

— Ако откажатъ родителитѣ да плащатъ?

— Въ бѣдеще синътъ ще краде повече.

— Когато при нѣкой сеансъ единъ отъ присѣжтвующитѣ е обсебенъ и започне да лудува, и има даже опасностъ за живота му, кой е най-лекиятъ методъ да се освободи човѣкътъ ?

— Молитва и обратни паси.

— Кой е най-лесниятъ и безопасенъ способъ, който би могълъ да употреби единъ духовенъ човѣкъ, за да влѣзе въ свръзка съ **духовния миръ** и да **получи отъ тамъ нѣкакво откровение** или съобщение?

— Чисто сърце. За да постигне човѣкъ чистота на сърцето, най-първо трѣбва да бѣде чрѣзмѣрно търпѣливъ, милостивъ, да има толкова непоколебима вѣра, щото никакво нещастие, никакви страдания да не може да го разколебаватъ; да бѣде еднакво справедливъ къмъ себе си и къмъ другитѣ, да бѣде безкористенъ и самоотверженъ.

— Тѣзи сѣ качества, които трѣбва да притежава всѣки, обаче ние искаме да знаемъ способи.

— Когато успѣете да концентрирате ума си и да се повдигнете — ето способитѣ.

— Какъвъ е смисълътъ и съдържанието на кръста, на кръщението, на вѣнчанието, на паленето свѣщи и кандила — изобщо, на религиознитѣ символи и обряди, ако може да ни кажете?

— При вѣнчаването най-важни нѣща сѣ прѣстенътъ и вѣнецътъ. Изобщо тѣ нѣматъ никакво практическо приложение; тѣ сѣ чисто мистически и нѣма нищо да ви ползуватъ.

— Какъ ще се познае човѣкъ, който лѣже?

— По очитѣ ще го познаете: има извѣстни признаци, безпогрѣшни, по които не може да се излѣжете. Има ли ги нѣкой човѣкъ, нѣма съмнѣние, че лѣже, нѣма ли ги — ще се резервирате. Ако ви обясня признацитѣ, ще почнете всички хора да подозирате. Тази материя е деликатна. За оногова, когото подозирате, може да се помолите и, ако има прѣстѣпления у него, той ще се прѣвърне на нѣкое животно. Ако знаете да тълкувате тѣзи емблеми, ще имате напълно разрѣшенъ въпроса. Невидимиятъ свѣтъ е много внимателенъ и по нѣкой пѣтъ не иска да извади налице прѣстѣпленията на хората, държи ги затворени. Безопасно е за онѣзи, които се освобождаватъ, а опасно за другитѣ.

— Много пѣти нѣкои ваши постѣпки, които вие считате за грѣхове, въ духовния свѣтъ не сѣ грѣхове, а добродѣтели, и това, което вие не считате за грѣхъ, въ духовния свѣтъ го иматъ за грѣхъ. Например, момъкъ цѣлуне мома, тукъ го считате за грѣхъ, но въ духовния свѣтъ го смѣтатъ за добродѣтель: тази мома щѣше да се разврати, и момъкътъ, като я цѣлува, става нейнъ идеалъ и съ това я спасява.

— Въ духовния свѣтъ сѣ важни мотивитѣ на дѣйствиата.

— Напр., нѣкой ви открадне пари, това въ духовния свѣтъ се счита за добро, а нѣкога, като ви дадатъ пари, това може да се счита за зло — въ зависимостъ отъ резултата на сторената постѣпка. Но има извѣстни прѣстѣпления, за които и въ духовния свѣтъ нѣма прошка. То сѣ моралнитѣ прѣстѣпления.

Морално прѣстѣпление е, ако убедитѣ нѣкого, че нѣма Богъ; съ това вие потопявате душата му въ мракъ, отъ който не може да излѣзе, лишавате го отъ най-великото благо въ живота. Когато покварите сърцето, волята и ума на човѣка, това сѣ сжщо морални прѣстѣпления. Въ духовния свѣтъ наказватъ много строго за такива прѣстѣпления. Противъ тѣхъ сѣ говорили и еврейскитѣ пророци.

Отъ 9/22. септемврий да се прилага законътъ за десетъка. Въ прилагането на този законъ вие ще калите вашето сърце, умъ и воля. Какви ще бѣдатъ резултатитѣ отъ прилагането на този законъ, това ще видите слѣдъ хиляди години.

Отъ наше гледище Св. Богородица е любовь, Христосъ мѣдрость, а религията — това сме ние. Христосъ е Божествената мѣдрость, която се проявява чрѣзъ любовта. Религията е връзката. Любовта и мѣдростта се съединяватъ, за да ни създадатъ. Иисусъ, като дойде на земята, взе формата на човѣкъ, за да покаже, че любовта ражда хората. Мѣжетѣ трѣбва да любятъ женитѣ си по Бога, а женитѣ да ги почитатъ по Бога. Жени или мѣже, които нѣматъ никаква любовь и мѣдрость, не сѣ религиозни. Въ Бѣлото братство женитѣ и мѣжете сѣ равни. Когато мѣжътъ замѣства жената, той е жена и обратно.

Онѣзи велики народи, които сега разрѣшаватъ важни въпроси, ако не се подчинятъ на Божията воля, ще станатъ по-малки отъ българския народъ — ще бѣдатъ наказани.

Важно е сега моралното падане и подигане на човѣка. Онѣзи, които паднатъ морално, ще останатъ за хиляди-хиляди години назадъ. Всичко, което става сега, става по Божията воля. Болшевицитѣ вършатъ онова, което е прѣдсказано — ни повече, ни по-малко.

Ако българскиятъ народъ ви приеме като добръ дошли у него, всичко ще му върви на добръ, но, ако не ви приеме, на злѣ ще му върви; ако той приеме учението, което му носите, Господъ ще го благослови; ако не го приеме, ще бѣде наказанъ. Ако ви приеме, нѣма да плаща контрибуция, но, ако не

ви приеме, контрибуция ще плаща.

*(Дадени на 22 августъ 1919 г., петѣкъ, въ 4 ч. и 30 мин.
слѣдъ пладне).*

VIII.

ПРАВИЛНОТО РАЗБИРАНЕ НА ИНДИВИДУАЛНИЯ, ОБЩЕСТВЕНИЯ И ДУХОВНИЯ ЖИВОТЪ

Говоря ви за индивидуалния, обществения и духовния животъ на човѣка, не и за политическия, защото той е външна дреха и защото, като разберете тритѣ първи вида животъ, вие ще разберете и политическия. Жена, която ражда дѣца, знае какъ да си приготви пеленитѣ, какъ да ги ушие. Азъ уподобявамъ политическия животъ на пелени. Вложете въ душата си слѣдната мисль: планътъ на вашия сегашенъ животъ е прѣдвидѣнъ още прѣди 250 милиарда години, и тоя планъ вие не може да го измѣните. Той ще се измѣни самъ по себе си въ слѣдното ви слизание на земята. Всички ваши съвърѣмненни нещастия, несполуки и неразбирания се състоятъ въ това, че вие си правите сѣ нови планове за живота. Прѣстанете да правите това.

Схемата на сегашния ви планъ на животъ седи въ добродѣтелята, която ще се прояви чрѣзъ вашия физически животъ — вашето тѣло. Послѣдното ще развие всички сили, всички елементи, всички възможности, които ще дадатъ форма на човѣшкия духъ, форма на неговитѣ прояви — добродѣтелята. И тъй, добродѣтелята прѣдставя земята въ нейното твърдо състояние. Въ духовния свѣтъ подъ „твърдо състояние“ се подразбира всѣкога резултатътъ, добритѣ послѣдствия.

Правдата прѣдставя водата на земята: каквото е водата по отношение на твърдата почва, такова е отношението на правдата къмъ човѣшкия животъ, защото тя е, която смекчава твърдитѣ тѣла. Хора, които сж се озлобили, втвърдили сж се, защото нѣматъ правда, а онѣзи, които сж станали меки, иматъ правда. Жена или мжжъ, които иматъ правда, които иматъ

права, се смекчаватъ. Дайте на единъ човѣкъ право, не въображаемото, а сѣщественото, което той иска, което му се пада, и той ще омекне. Сѣщото нѣщо е и съ растенията: сѣщественото за тѣхъ е водичката. Когато се озлобите единъ спрѣмо другъ и станете твърди, това тълкувамъ съ липса на влага у васъ — на правда. Отдѣ ще намѣрите тази влага — тази правда? Ще я вземете отвънъ, отъ извора, и ще я налѣете въ вашата саксия. Тази влага се налива прѣзъ ушитѣ по 1—2—3 капчици и отъ тамъ влиза въ мозъка. Като налѣятъ тази влага въ ушитѣ на жената и ѝ кажатъ: „Слушай, отстъпвай на мъжа си!“, жената отива при мъжа си и му казва: „Моля ти се, извини ме“, и съ това тя му налива прѣзъ ушитѣ отъ сѣщата влага. Мъжътъ казва: „А, ти налѣ и менъ вода въ ушитѣ“, и ѝ прощава. Най-добриятъ методъ е, да отдаваме на всѣки човѣкъ правото, което му се пада, защото, както водата е необходима за растенията, за организованиятъ сѣщества, тѣй и правдата е необходима за нашитѣ умове, души и сърца. Безъ нея растежъ не може да има. Всѣки, който иска да еволюира правилно, непрѣмѣнно трѣбва да влага правда въ себе си, въ другитѣ, а тѣ — въ него. Който не върши това, той е голѣмъ прѣстѣпникъ. Схващате ли ме ясно? Когато трѣбва да кажете правдата, истината, кажете я, макаръ и земята да се обърне съ главата надолу, дори когато това ви коштува и живота. Нема, ако се запали кѣщата на нѣкого, вие ще я оставите да гори, и нѣма да я заливате съ вода, докато не получите разрѣшение отъ господаря да гасите? Ще заливате и безъ позволение, защото, ако не сторите това въ дадения моментъ, цѣлата кѣща ще изгори. Много пѣти се питате: „Какво ще кажатъ хората, ако кажа истината“?. Каквото и да кажатъ хората, заливайте кѣщата съ котли вода, и я гасете. Принципъ, който нѣма никакво изключение, е този: поливайте, и свършена работа. Заливайте съ вода всѣка кѣща, която гори; поливай съ вода всѣко сухо цвѣте; отдавай право на всѣки обиденъ, оскърбенъ човѣкъ. Но какво ще каже свѣтътъ? Каквото и да каже свѣтътъ, не мислете за послѣдствията, защото вие страдате отъ това, че сѣ искате да угаждате на хората, на

свѣта. Кажете: „Отсега нататъкъ искамъ да угодя на Бога“.

Та, отсега нататъкъ искамъ да поливате хората съ вода, защото всѣки отъ васъ е едно цвѣте. Въ висшия свѣтъ вие сте саксии цвѣтя, растения, а мислитъ ви въ духовния свѣтъ сж рози, каранфилчета, сливи, ябълки, круши и други плодове. Въ свѣта сжществува само едно право — Божественото, а не човѣшкото. Само съ това право ще обърнемъ свѣта, ще го тикнемъ въ посоката, въ която трѣбва да върви. Нѣма никаква сила въ свѣта, която може да се противопостави на този Божественъ пѣтъ, на тази Божествена правда. Цѣлото пространство, цѣлото небе и всичката земя сж заобиколени съ хиляди и милиярди сжщества, които идатъ съ своитѣ оржжия, да направятъ всичко на пухъ и прахъ. Това е прѣдвидѣно. Отъ това, което виждате сега въ свѣта, нѣма да остане нито поменъ, даже и архивитъ ще изчезнатъ. Въ бждеще ще останатъ само картини отъ сегашното. Отъ стария свѣтъ нѣма да остане нищо въ новия, сир. нищо старо нѣма да влѣзе въ новия свѣтъ. Като слушате това, вие ще се изплашите.

Христосъ казваше на ученицитъ си: „За да влѣзете въ Царството Божие, вие трѣбва да се родите изново“. И когато Никодимъ запита: „Може ли старъ човѣкъ да влѣзе въ утробата на майка си и да се роди изново“?. Христосъ му отговори, че старъ човѣкъ не може да влѣзе въ утробата на Божествената си майка, докато не стане малко дѣте; че стариятъ човѣкъ, стариятъ свѣтъ трѣбва да си замине и че онзи, който иска да влѣзе въ Царството Божие, който иска да служи на Бога, който иска да го люби, трѣбва да стане като малко дѣте; че Царството Божие е за малкитѣ дѣца. Това е великото спасение, великото новорождение за всички.

Любовъта е центъръ на човѣшкия духъ, изворъ на живота. Да любимъ, значи да сме намѣрили онзи изворъ, който постоянно извира отъ насъ. Коя бѣше онази жена при извора? Самарянката. Христосъ ѝ каза: „Азъ ще ти дамъ жива вода“, новъ животъ, който ще извира, чийто изворъ изтича само отъ любовта. Слѣдователно, ние трѣбва да възприемемъ любо-

вята, или да отпушимъ старитѣ извори, които сме запушили, иначе ще умремъ отъ жажда. Трѣбва да прѣвърнемъ старитѣ извори въ нови, сир., отъ душитѣ ни трѣбва да извирайтъ извори на любовта. Любовта е свѣтъ, безъ който Духътъ не може да живѣе. Ако ме питате, що е любовъ, азъ я опрѣдѣлямъ така: любовта е свѣтъ, дѣто живѣе Божествениятъ Духъ. Най-великиятъ, най-възвишениятъ свѣтъ, който знаятъ старитѣ мъдреци и Христосъ, е любовта. И когато казватъ, че Богъ е любовъ, подразбирамъ сжщината, отъ която произлиза всичко. Отъ извора на любовта милиони години ще произлизатъ всички свѣтове.

Друга добродѣтель е мъдростта. Мъдростта означава свѣта на вѣчнитѣ Божествени форми, изтъкани отъ любовта. Когато говоря за любовта, подразбирамъ любовъ, която означава сжщината, сиреч, самия животъ. Нѣкои наричатъ любовта душа или духъ, но и въ единия, и въ другия случай тя е сжщината на човѣшкия животъ. Въ това разграничение мъдростта прѣдставя формитѣ на хармонията, на музиката и на поезията въ свѣта. Музиката принадлежи на мъдростта, и всичко, което човѣшкото ухо и човѣшкиятъ езикъ могатъ да схванатъ, то е нейно. Поезията е дъщерята, а музиката — синътъ. Затова мъжкиятъ полъ е по-грубъ отъ женския — момчетата по-груби отъ момичетата. Музиката не е тъй нѣжна, не е тъй деликатна, както поезията; никой инструментъ не е тъй нѣженъ, както поезията: сѣ прави извѣстни дрезгавини. И тъй, мъдростта е свѣтъ, въ който се криятъ отъ незапомнени врѣмена всички нѣща, които Богъ е създалъ, всички нѣща, които възвишенитѣ духове сж създали, и всички нѣща, които ние сме създали на земята; затова този свѣтъ е достояние на насъ. И тъй, мъдростта съставлява атмосферата, въ която живѣе човѣшкиятъ духъ. Азъ ви говоря върху практическата страна на въпроса, върху психологията на този въпросъ, а не върху анатомията, нито върху физиологията на менталното поле.

Друга добродѣтель е истината. Тя съставя свѣтлината

и топлината на човѣшката душа, и затова я наричатъ свѣтъ на душата. Само въ свѣта на истината може да се намѣри цѣната на всички нѣща. Тамъ се оцѣнява, тамъ се сформирава човѣшката карма. Въ този свѣтъ се намиратъ възнитѣ, чрѣзъ които се опрѣдѣля, какъвъ ще е бѣдещиятъ човѣшки животъ, какво направление и какви сили да му се дадатъ и т. н. Отъ тамъ се черпятъ всички възможности. Когато казвамъ, че трѣбва да сте добродѣтелни, схващате ли какви трѣбва да бѣдатъ вашитѣ съотношения? Трѣбва да имате почва, на която да стѣпите. Когато казвамъ, че трѣбва да сте справедливи, значи трѣбва да имате влага, която е носителка на живота. Когато казвамъ, че трѣбва да сте умни, интелигентни, мѣдри, значи трѣбва да имате атмосфера, която да прѣнася сѣмената отъ едно мѣсто на друго, и да се поливатъ тѣзи сѣменца, докато израснатъ. Когато говоря за Божествената любовъ, подразбирамъ всички възможности, които сѣ скрити въ всѣко живо зрънце, всички сили, които сѣ скрити въ всѣко живо сѣменце, и съ тѣзи възможности и сили да използвате елементитѣ на външния свѣтъ, за изграждане на новия животъ. Когато любовта дойде на земята, тя дава възможностъ на всѣко сѣме, на всѣко живо зрънце да расте и да се развива. Понеже истината е свѣтлина и топлина, тя е тѣсно свързана съ любовта и дава възможностъ на любовта да развива скрититѣ сили отвѣтрѣ навънъ. Мѣдростъта оформява тѣзи скрити сили и ги туря въ редъ и порядъкъ. Приложете тѣзи думи въ себе си, доколкото ги схващате. Писанието казва: „Двоеумниятъ човѣкъ е непостояненъ въ всичкитѣ си пѣтища“. Защо? Защото нѣма почва. Всѣки трѣбва да има основа, върху която да гради, почва сѣ добродѣтелитѣ. Христосъ казва, че човѣкъ, който нѣма добродѣтели, прилича на онзи, който съградилъ кѣщата си на пѣсъчлива почва, сир. почва безъ добродѣтели. А човѣкъ, който има добродѣтели, прилича на онзи, който построилъ кѣщата си на канара; здравата почва е мѣдростъ. Ако не сте добродѣтелни, животътъ ви ще се събори заедно съ зданието и ще ви затисне отдолу.

Методи за приложение.

Вие се колебаете въ нѣщо, не знаете кой пѣтъ въ живота да хванете, не знаете кое учение е право, за да го възприемете: дали православното или евангелското, дали учението на Библията или науката, изобщо въ борба сте. При такива случаи кажете на ума си: „азъ искамъ да бѣда добродѣтеленъ,” и свийте юмрука си. Ако у васъ се роди нѣкакво противорѣчие, то е споръ, който става между интеллигентнитѣ духове вътрѣ въ васъ; свийте юмрука си и кажете: „азъ искамъ да бѣда добродѣтеленъ“. Поуспокоите се малко, дохажда изново борбата — този споръ; пакъ свийте юмрука си и кажете: „азъ искамъ да бѣда добродѣтеленъ“. При всѣко казване на тѣзи думи — единъ, два, три или повече дни, мѣсеци или години — у васъ ще се прояви една Божествена свѣтлина, умътъ ви ще започне да се разсвѣтлява. Това значи да бѣдете добродѣтелни въ Бога. Когато Христосъ казва: „Азъ съмъ пѣтътъ“, подразбира се: азъ съмъ добродѣтелята, пѣтътъ, по който може да ходишъ въ безопасность.

Стекатъ се условията въ живота ви така, че като започнете нѣкаква работа, не ви върви; започнете друга. Дѣцата ви умиратъ, кѣщата ви се събаря, приятелитѣ ви гонятъ, и вие се слисате, не знаете какво да правите; стиснете юмрука си и кажете: „Азъ искамъ да бѣда справедливъ“. Продължавайте така мѣсецъ, два или година, и ще забѣлѣжите, какъ тѣзи нѣща започватъ да отстъпватъ. Когато свие юмрука си, всички мѣчнотии се побѣждаватъ, и то много лесно. Вие сте стари философи, съмнѣвате се и си казвате: „не знамъ дали, като свия юмрука си, ще успѣя“. Щомъ търсите правдата, ще успѣете. Мислете, че всички нещастия ви сполетяватъ, защото не сте справедливи. Трѣбва да намѣрите влага, да я поставите на мѣстото, и всичко ще се поправи. Отсега нататкъ искамъ да казвате: „Ние искаме да носимъ Божествената правда въ себе си, затова на всѣко растение, на всѣки човѣкъ ще я дадемъ“. Тогава всичко ще бѣде изобилно, всички ще се задоволятъ и ще започнатъ да растатъ. Когато срѣщнете нѣкой човѣкъ да

ви се оплаква, стиснете ржката си и кажете: „ние ще ви дадем Божествената правда“, и си отминете по пжтя. Попитайте го, вѣрва ли въ това? Ако не вѣрва, нѣма да успѣе въ нищо, но ако вѣрва, ще му се даде всичко. Той трѣбва самъ да отвори устата си, за да му се налѣе вода; ако жбѣтѣ му сж стиснати, отъ дѣ ще му се налѣе вода? Това е алегорично. Ржката, юмрукѣтъ, които свивате, показва, че вие хващате Господа, който е въ васъ, и правдата, която е вънъ, а това значи, че ще дадете нѣкому правда. Какъ може да дамъ нѣкому правда? Срѣщна нѣкой, който ми се оплаква, че му откраднали хиляда лева, азъ извадя, та му дамъ толкова пари; съ това не възстановявамъ ли Божията правда? Имате ли правда, всѣкога можете да възстановите Божията правда. Обрали нѣкой боленъ човѣкъ, и дохаждатъ да ме питатъ да го лѣкуватъ ли? Ако имате пари въ кесията си, лѣкувайте го, ако нѣмате пари, не може. Този методъ е за васъ, които искате да бждете ученици, а не за свѣта. Направете тѣзи опити, та идната година, като се срѣщнемъ, ще видя какъвъ е резултатѣтъ отъ това свиване на юмука, дали сте го свивали по всички правила. Отварянето на ржката показва, че сме свършили работата, която ни е прѣдстояла, а свиването, че вършимъ работа. Когато дигнемъ нагорѣ ржцѣтъ си и се помолимъ, това означава: „Господи, свършихме вече работата си, дай ни друга работа“.

Другъ методъ: смущава ви нѣкой въпросъ, не можете да го разрѣшите — кажете въ себе си: „Азъ искамъ да бжда мждъръ“. Мислете върху тази дума, свивайте юмука си и повтаряйте я често. Съ честото повтаряне на тази дума вие ще създадете въ себе си условия, за да се събудятъ въ васъ извѣстни спящи чувства. Вие не знаете каква сила има всѣка произнесена дума. Прѣзъ тази година азъ ще ви свържа съ всички магнетични сили. Ако прѣзъ годината изговаряме всички думи, които ви казвамъ, вие ще имате отлични резултати. Свържете ли се прѣзъ другата година, вие и да искате да направите нѣщо, нѣма да успѣете. Често ме питате: „Какво да правимъ?“. Свивайте юмука си и пожелавайте да бждете мждри.

По същия начинъ казвайте: „Господи, азъ искамъ да любя“. Нѣкои казватъ: „Господи, изгълни душата ми съ любовъ“. Любовта не иде отвънъ. Свийте юмрука си и кажете: „Господи, азъ искамъ да любя“. Като свивамъ юмрука си, то значи, че азъ искамъ да влѣя въ васъ любовта, та да разберете какво значи тя. Тази година ще свия юмрука си срѣщу всинца ви и по този начинъ ще влѣя въ душитѣ ви това, което никога не сте имали. Това сж принципи, върху които нѣма нужда да правите никакви разисквания, никакви философствувания. Приложете ги по който и да е начинъ. Ще ви дамъ нѣкои методи, които да прилагате, когато нѣмате успѣхъ въ работата си, или по-право за уякчаване на всичко казано досега.

За уякчаване на добродѣтелта всѣки отъ васъ прѣзъ тази година ще посади по 10 сѣмки отъ сливи, 10 сѣмки отъ ябълки, 10 сѣмки отъ череши и 10 сѣмки отъ круши; ще ги наторите добрѣ и ще ги наглеждате. Ако имате своя градина, ще ги посадите въ нея, ако нѣмате своя, то въ градината на нѣкои ваши познати; но ако и тамъ не може, то нѣкъдѣ въ гората. Ако искате, може да ги посадите въ нѣкое сандѣче или саксия. По този начинъ ще проучите условията за посаждане и отглеждане на плодни дървета. Ако не може да посадите нѣколко дръвчета, какъ бихте могли да посадите вашитѣ мисли? Божествениятъ законъ изисква да сте точни въ най-малкитѣ нѣща, затова, ако сте колебливи въ изгълнението имъ, нищо нѣма да излѣзе. И всѣко нѣщо искамъ да вършите доброволно.

За уякчаване на справедливостта ще прилагате слѣдния методъ: прѣзъ годината ще полѣете вода на 40 плодни дървета, било въ вашата градина, било въ градината на ваши познати, приятели или въ нѣкое лозе, или къдѣто и да е другадѣ. При поливане на дърветата ще свивате юмрука си и ще казвате: „азъ искамъ да бжда справедливъ“. То значи: както азъ полизамъ дръвчетата, така и Господъ ще полива слѣдъ мене. Съ това вие поставяте една солидна основа на вашия животъ, и искамъ да ви науча да служите първо на растенията, а послѣ

на хората, защото растенията ще ви оцѣнятъ. Човѣкъ, който е готовъ да полива вода на нѣколко дръвчета, който е готовъ да изминава за тѣхъ по нѣколко километра пѣтъ, той ще е готовъ и на много хора вода да поднесе. Човѣкъ, който не е готовъ да полѣе на една череша, той не ще донесе никому другиму вода. Вѣрниятъ въ малкото е вѣренъ и въ многото. Единъ турчинъ въ Русе, по занятие шивачъ, всѣки день до обѣдъ си шиелъ, а слѣдъ обѣдъ лѣтно врѣме вземалъ двѣ голѣми стомни, напълвалъ ги съ прѣсна студена вода и тръгвалъ отъ дюкянъ на дюкянъ да черпи хората съ студена вода. Всички го знаели за много добъръ, но си казвали, че е малко халосанъ; въ сжщностъ той се готвилъ за работа въ живота, а въ бждеще общава да бжде единъ добъръ ученикъ. Който поднесе една чаша вода на нѣкой жаденъ, ще получи голѣми блага на онзи свѣтъ. Като почерпите нѣкого, кажете: „Азъ искамъ да бжда справедливъ“. Като се черпите единъ другъ съ вода, ще придобиете учтивость, готовность да си услужвате. Като ходите на екскурзия, носете по-голѣми манерки, за да черпите повече хора. Като прилагате и изпълнявате това правило, въ година врѣме ще бждете неузнаваеми. А днесъ, като седнете на трапезата, и ви помолятъ да донесете нѣкому малко вода, вие негодувате, че ви безпокоятъ. Вие трѣбва да сте толкова внимателни, че да прѣдугаждате, кому се пие вода, и да услужвате съ готовность.

Методъ за уякчаване на истината: прѣзъ цѣлата година да намѣрите най-малко 40 сжщества онеправдани въ нѣщо или находящи се въ нѣкое нещастие и да ги успокоите въ името на истината. Например нѣкое дѣте е хванало пеперудка или насѣкомо и го измжчва; спрете се и постарайте се да убѣдите дѣтето, да не разваля крилцата на пеперудката или да не измжчва насѣкомото. Влѣзете въ нѣкоя кжща, дѣто мжжтъ или жената сж онеправдани, намиратъ се въ безизходно положение, никой не разбира тѣзи огорчени души; спрете се прѣдъ тѣхъ и кажете: „Господи, азъ искамъ да бжда истинолюбивъ, сир. да влѣя истината въ тѣзи души“, „Господи, великото благо

на живота, тъй си казвалъ въ миналото, тъй казвашъ и сега — Азъ съмъ истината“; „Ние искаме да работимъ и да внесемъ истината въ нашитѣ души и въ душитѣ на нашитѣ ближни“. Ако постъпвате така, като ви срѣщна слѣдъ една година, нѣма да ви позная.

(Бесѣда, държана на 23 августъ 1919 г., сѣбота, въ 10 ч. и 30 м. прѣди пладне).

IX.

НАЧИНЪ ЗА СЕБЕКОНТРОЛЪ

— Бихъ желалъ да зная какво мислите да вършите прѣзъ тази година до идната по това врѣме.

— Да работимъ за Господа, да се подигнемъ духовно, и всичкитѣ ни работи да сж извършени съ мъдрость.

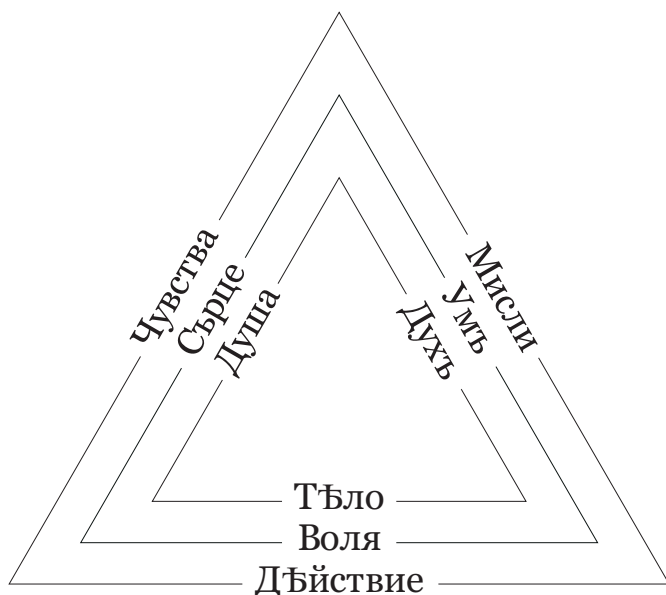
— Това е хубаво. Но искамъ да бждете естествени и да имате ясно понятие за работата. Ако попитате нѣкой ученикъ, какво иска да прави, ще отговори: „Искамъ да уча“. Когато ви питатъ, и вие ми отговоряте: „Искаме да работимъ за Господа“, вие трѣбва да постѣпите като ученика, който, като каже: „Искамъ да уча“, като се породѣ въ него туй желание, търси училище — да започнете работа. Слѣдъ като намѣри и постѣпи въ училището, ученикътъ казва ли: „азъ се моля училището да ми даде съзнание да се уча?“. Не, като е влѣзълъ вече, той трѣбва да има волята да се учи. Училището може да му нареди прѣдметитѣ, които трѣбва да учи, и да му даде само разяснения върху тѣхъ; воля да учи той трѣбва да има въ себе си. Виждамъ, вие имате желание да вършите волята Божия, но се питате какъ. Ще ви покажа какъ да я вършите.

Ще започнете съ геометрията — да се научите да чертаете. Ще си начертаете равностраненъ тригълникъ, голѣмъ най-много до 50 см., но не по-малкъ отъ 10 см. Вжтрѣ въ него ще начертаете още два по-малки равностранни тригълника. Голѣмината имъ ще бжде споредъ

странитѣ и полетата:

10 с/м	5 м/м
20 с/м	10 м/м
30 с/м	15 м/м
40 с/м	20 м/м
50 с/м	25 м/м

На странитѣ имъ ще напишете както е тукъ показано:

Тригълника ще поставите нѣйдѣ въ стаята или ще го имате въ бѣлѣжникъ у себе и всѣка вечеръ, прѣди лѣгане, ще отбѣлѣзвате по странитѣ му точки съ съотвѣтни краски, като наблюдавате върху мислитѣ, желанията и постѣпкитѣ си, доколко сте запазили равновѣсие, кѣдѣ сте се отклонили прѣзъ деня, кѣдѣ купцате, изобщо дали вървите въ пѣтя на правилното развитие. Този тригълникъ ще бѣде една схема, който ще показва дѣ купцате най-много, дали въ ума, сърцето или волята, дали въ душата, духа или тѣлото, дали въ чувствата, мислитѣ или дѣйствиата. Законътъ е такъвъ: като направите погрѣшка, измѣнявате тригълника, у васъ нѣма равновѣсие. Тогава ще се постараете да го възстановите. Нѣма да си легнете съ неразположение на духа, но ще гледате да въдворите хармония въ него; иначе ще съборите онова, що градите. Това, що

ви давамъ, е практически методъ за самопознание и изправление.

Сега ще ви дамъ упътване съ какви краски да отбѣлѣзвате точицитѣ въ трижгълниците — какъ да ги нашарите, да ги направите по-красиви.

Съ точкици	Ще отбѣлѣзвате	
Черни	Дисхармония на	Чувствата Мислитѣ Дѣйствиата
	Слабостъ на	Сърцето Ума Волята
	Упадъкъ на	Тѣлото
Червени	Подемъ на	Чувствата Мислитѣ Дѣйствиата
Зелени	Подемъ на	Сърцето Ума Волята
Сини	Подемъ на	Душата Духа Тѣлото
Виолетови	Кръпост на	Сърцето в добродѣтел
	Непоколебимост и смѣлост	В истината и вѣрата
	Побѣда над грѣха	

Точицитѣ ще се поставятъ тамъ, дѣто дѣйността и проявата сж най-силни — чернитѣ извѣнъ трижгълницитѣ и ще вървятъ отгорѣ надолѣ, а за основата отдѣсно налѣво; цвѣтнитѣ пъкъ ще вървятъ отдолу нагорѣ, а за основата отлѣво къмъ дѣсно.

Неволнитѣ грѣшки въ чувства, мисли и дѣйствия сж въ подсъзнанието, волнитѣ на сърцето, ума и волята — въ съзнанието, а ония на душата, духа и тѣлото — въ самосъзнанието.

Обяснение. Когато чувствата ви сж въ дисхармония, на страната на трижгълника, дѣто е отбѣлгзано „чувства“, ще турите горѣ черна точица. Ако мислитѣ ви сж въ дисхармония, ще поставите на страната, дѣто стои „мисли“, горѣ, черна точица. Ако има дисхармония въ дѣйствиата ви, на страната, дѣто е писано „дѣйствие“ ще поставите черна точица, като вървите отлѣво къмъ дѣсно. Ако сърцето ви е неразположено, усѣщате слабостъ, ще поставите черна точица на съотвѣтната страна. Злѣ ли сте разположени, точицитѣ ще слизатъ отгорѣ надолу, добрѣ ли сте разположени — отдолу нагорѣ. Ако цѣлия день сте добрѣ и сте доволни отъ работата си, ще поставите червена точица отдолу нагорѣ. Ако прѣзъ деня сте правили усилия и сте постигнали нѣкакъвъ резултатъ, имате подемя въ развитието на сърцето си, ще поставите зелена точица. Ако сте направили усилия и сте подигнали душата си въ вѣра и добродѣтель, ще поставите синя точица. Ако сърцето ви е било крѣпко въ добродѣтель, не сте се поддали на изкушение, на грѣхъ, ще поставите на съотвѣтното мѣсто виолетова точица. Сжщото нѣщо ще бжде и за ума и мислитѣ. Ако вашиятъ умъ и вашитѣ мисли сж спомогнали за усилване на вашия животъ, на тѣхнитѣ мѣста ще поставите отвѣтрѣ трижгълника червена точица — да похвалите ума. Ако той ви е спѣналъ живота, ще поставите черна точица. Ако видите, че вашиятъ умъ е далъ права посока на вашия животъ, ще поставите зелена точица. Ако умътъ ви право разрѣшава въпроситѣ на истината и вѣрата, ще си турите синя точица — има подемя. Ако сте били смѣли и рѣшителни въ истината и вѣрата, ще поставите виолетова

точица. Ако волята ви се застѣпва за правъ и добъръ животъ, ще поставите на съотвѣтното мѣсто отлѣво къмъ дѣсно червена точица. Ако тя се застѣпва добръ за вашето саморазвитие, ще поставите зелена точица. Ако е твърда и положителна въ истината — синя точица. А ако е непоколебима въ пѣтя на истината — виолетова точица. Можете ли по тази схема сами да разрѣшите какво ще правите съ духа, душата и тѣлото си? Ще се водите по същия пѣтъ. Отъ работата си върху този трижгълникъ ще може да познаете дѣ сте се отклонили, за да се поправите.

Чернитѣ точици ще съберете поотдѣлно въ особенъ бѣлѣжникъ и ще ги умножите съ 2 — число на борба — споредъ съотвѣтната краска, дѣто сѣ поставени чернитѣ точици. Червенитѣ, означени съ 4, ще умножите съ $2:4 \times 2 = 8$; зелениѣ, означени съ $3:3 \times 2 = 6$; синитѣ, означени съ $5:5 \times 2 = 10$; виолетовитѣ, означени съ $7:7 \times 2 = 14$; ще рече, съотвѣтната грѣшка ще поправите съ толкова добри дѣла. Както виждате, ще започнете да боравите съ математиката. Ще намѣрите чернитѣ точици, които прѣчатъ на вашия животъ, на вашето развитие, на вѣрата, на силата ви, и на всички тѣзи числа ще турите минусъ; другитѣ сѣ плюсъ. Всѣко число, което сте изгубили, ще умножите съ 2. Напр., въ живота имате 4 минусъ — ще го умножите: $4 \times 2 = 8$. Цифрата 8 е законъ на Духа; той ще ви научи да работите. За да можете да изправите една своя погрѣшка съ механическа точностъ, непрѣмѣнно трѣбва да я умножите. Не раздѣляйте, защото дроби не учимъ. Другъ примѣръ: имате слуга при васъ и сте обѣщали да му плащате по 10 лева на день, но му дадете само 5 лева; ако искате да поправите грѣшката си, трѣбва да я умножите съ 2, а именно $2 \times 5 = 10$. Двѣтѣ показватъ, че трѣбва да му платите два пѣти повече отъ онова, що сте му задържали, сир. 10 л. Петътѣ лева, които сте му дали, ще отидатъ за лихва. Господъ казва: „Четворно ще му въздамъ“, ще рече, и съ лихвитѣ. Вие не можете да поправите една своя погрѣшка, докато не я умножите. Имате ли да давате нѣкому 3, ще умножите съ 2 и всичко ще се свърши. Чрѣзъ умножение

вие поставяте вашия умъ въ дѣйствие и въ работа съ Божественния умъ.

Това, що ви давамъ, е за поправление, а не за наказание, защото наказанието не всѣкога поправя. Въ училищата има установени наказания за поправяне на дѣцата. А вие ще мислите и дѣйствувате по Божествения законъ; умътъ ви ще работи като какъ да ликвидирате грѣшкитѣ си. Въ духовния свѣтъ законътъ е такъвъ: послѣдниятъ часъ отъ деня и послѣдниятъ день отъ годината компенсира, поправя всичко, и обратно. Той дава условията за ликвидирането на кармата. Впрочемъ, този законъ е вѣренъ и въ живота. Вие може да сте изгубили 365 дни, а въ послѣдния да спечелите; той компенсира всички. И обратно: може да сте спечелили 365 дни, а въ послѣдния да изгубите. Настоящиятъ день е Божествениятъ, той компенсира, заглажда всичко; той е послѣденъ день за работа. Има дни, които не сж послѣдни. Може да имате дни, но да нѣмате волове и орѣдия за работа. Та, не отлагайте работата си за другия день — да казвате: “утрѣ ще направя това—онова”; не, трѣбва да се мисли, че всѣка вечеръ е послѣден день отъ живота ви. Ако ви се приспи и не изпълните работата си, ще отбѣлѣзвате въ бѣлѣжника си, че сте били немарливи.

Въ туй себеконтролиране да нѣма никакво самоосжждане, да не ставате роби. Но като видите черна точкица, умножете я на 2 и се зарадвайте, че ви се дава случай за работа. Да сѣдимъ постѣпкитѣ си, значи да се стрѣмимъ да се изправимъ; но да казваме: „моята работа е свършена!“ — това не е изправление, а самоосжждане, което ученикътъ не бива да прави.

Тази работа ще започнете отъ 9 септемврий старъ стилъ. Прѣзъ цѣлата година ще шарите тригълниците и ще си давате отчетъ за всичко помислено, почувствувано и сторено.

(Дадено на 24 августъ, недѣля, 7 ч. сутринъта).

КОЗМИЧНАТА ОБИЧЪ

Като слушате думитъ „Козмична обичъ“, на пръвъ погледъ може да ви се види странно и да се запитате: „Какъ е възможно обичъта да бжде козмична?“. Може. Азъ употребявамъ тази дума въ много широкъ смисълъ. Думата „любовъ“ употребявамъ въ смисълъ на енергия, която излиза отъ центъра на вселената и отива къмъ периферията, а думата „обичъ“ употребявамъ въ смисълъ на енергия, която излиза отъ периферията и върви къмъ центъра на Битието. Любовта наричамъ творчески; съзидателенъ процесъ, а обичъта — процесъ, който върви отдолу нагоръ, който съгражда. Когато говоримъ за култура, общественъ, политически и духовенъ животъ, разбирамъ обичъта, проявена въ своята велика дѣйностъ, т. е. тя прѣдставя единъ съзнателенъ процесъ, който става индивидуално въ вселената. Ще ви моля за моментъ да оставите своитъ възгледи, каквито и да сж тѣ, и да разсѣждате съ мене заедно, безъ да критикувате. Ако искате да се ползвате, поставете се въ положението на фотография, която възприема картинитъ вѣрно както сж, а послѣ критикувайте. Ако се поставите едновременно на критична почва, вие ще възприемете прѣдставленията невѣрно, а съ това и критиката ви ще бжде неразумна.

Азъ говоря върху обичъта, защото тя е необходимъ елементъ за всѣкиго отъ васъ. Всѣки, който иска да бжде здравъ и щастливъ, трѣбва да разбира вжтрѣшната сила на обичъта. Мнозина говорятъ за любовъ и обичъ, но ги смѣсватъ. Любовта твори, а обичъта съгражда; въ много случаи, обаче, любовта и разрушава. Котката изяжда мишката отъ любовъ, защото тя тѣй разбира и проявява процеса на любовта. При това, вие знаете, какъ я изяжда — не съблича кожата ѝ, не изхвърля отъ нея нечистотиитъ ѝ, а я поглъща изцѣло съ тѣхъ. И ни се вижда

много странно, какъ тъй котката, която е образец на чистота, която е тъй прѣфинена въ това отношение, да не знае какъ да яде. Мнозина и отъ хората иматъ навика на котката — не знаятъ какъ да се хранятъ. Когато единъ човѣкъ погълне въ ума си една мисль съ всичкитѣ ѣ нечистотии — съ кожата, червата, стомаха и пр. — това показва, че той не знае какъ да се храни. Такъвъ човѣкъ има лакомството и любовта на котка. И ние, когато колимъ и изяждаме животнитѣ, съ това изразяваме любовъ къмъ тѣхъ. Ако животнитѣ ни биха запитали, защо ги колимъ и изяждаме, ние би трѣбвало да имъ отговоримъ, че това вършимъ отъ голѣма любовъ къмъ тѣхъ — искаме да ги туримъ вътрѣ въ себе си, не да ги гледаме само отвънъ. Любовта казва: „Азъ не признавамъ никакво друго сѣществуване, освѣнъ моето, и всѣко друго сѣщество, което се намира извънъ мене, трѣбва да влѣзе въ мене“. Тѣй сѣ разбирали любовта още старитѣ хора, тѣй я разбира и новото поколѣние. Ако ние я разберемъ другояче, мислимъ си, че ще се натъкнемъ на едно противорѣчие. Въ съврѣмения общественъ, политически и духовенъ животъ всички хора страдатъ отъ прѣизобилна любовъ, отъ която всѣкому се е втрѣснало. На простъ езикъ казано, ето какъ стои работата: ако една жена има много вълна и я остави безъ да я тъче, вълната започва да мирише. Азъ пъкъ казвамъ: любовта ѣ започнала да мирише. Трѣбва да намѣри процеса на обичта, да започне да пере, да влачи, да преде и да тъче вълната. Може, като тази жена, да имате, много вълна, като човѣци, може да сте богати, търговци, философи, учени, проповѣдници, всичко е добро, но не предете ли и тъчете съ званията си, ще ви кажа, че сте проповѣдници на вълна, търговци на вълна, философи на вълна, учени на вълна и т. н.; вие имате само вълна неизпредена. Вълната трѣбва да се изпреде, а ще се изпреде, когато дойде онзи великъ процесъ на козмичната обичъ и се пробуди у насъ козмичната сила, или както съврѣменнитѣ философи казватъ, когато се пробуди у насъ висшето съзнание, и разберемъ, че трѣбва да работимъ за общото благо на цѣлото човѣчество, на всички живи сѣщества, без-

различно, дали ги виждаме или не.

Ще кажете, че моята мисъл е малко странна. Странна е, дѣйствително, но не всички странни нѣща сж и невѣрни, както и не всички обикновени, намъ познати, нѣща сж вѣрни. За да направя мисълта си ясна, ще си послужа съ една картина. Въ миналото, въ златния вѣкъ на човѣшката култура, въ тѣй наречената първа раса на боговетѣ, живѣлъ въ тѣхното царство великъ мъдрецъ, прѣдъ когото се явилъ единъ ученикъ да го моли: „Искамъ да ме научишъ на една отъ великитѣ тайни на Битието, а именно да бжда въ състояние да се прѣвръщамъ въ каквато форма и да пожелае, въ грамаденъ размѣръ, да ставамъ голѣмъ колкото слънцето, да изпълвамъ цѣлото пространство и по този начинъ да бжда видимъ отъ всички“. Мъдрецътъ казалъ на ученика си: „Да бжде споредъ желанието ти“. Ученикътъ се много зарадвалъ и си рекълъ: „Научихъ най-послѣ тази велика тайна — да бжда видимъ отъ всички, и сега ще бжда най-щастливото същество“. Той, обаче, забравилъ да попита учителя си и какъ да се смаява, когато пожелае. Станалъ наистина голѣмъ, че всички го виждали, но не могълъ да бжде въ общение съ хората, не ги виждалъ, защото високо стоялъ надъ тѣхъ, не могълъ да се прѣкривява и да говори съ тѣхъ, затова ходилъ навсѣкждѣ самъ и се чувствувалъ много уединенъ. Всички го виждали необикновено голѣмъ, и много учени, философи, физици, астрономи започнали да го изучаватъ и да търсятъ причинитѣ, по които естеството го е направило такъвъ. Създали се хиляди теории и легенди за неговия произходъ. Великиятъ мъдрецъ, неговиятъ учителъ, просто казалъ: „Причината за тази голѣмина не е нищо друго, освѣнъ желанието на ученика да стане голѣмъ, за да го виждатъ всички, и азъ изпълнихъ желанието му“. При този мъдрецъ дохожда другъ ученикъ и казва: „Учителю, азъ искамъ да ме научишъ на тайната да се смаявамъ дотолкова, че да не ме вижда никой въ свѣта“. Мъдрецътъ изпълнилъ и неговото желание, и ученикътъ станалъ много малкъ — невидимъ. Но и той, както първиятъ, забравилъ да попита, какъ би могълъ да се възвърне въ първото

си положение, затова, слѣдъ като станалъ невидимъ и слѣзълъ до най-голѣмитѣ дълбочини на Битието, като поискалъ, не могълъ да се повърне назадъ. Тѣзи двама ученика съставляватъ двата противоположни полюси въ свѣта — единиятъ образува голѣмитѣ свѣтове, а другиятъ малкитѣ, т. е. микробитѣ, които се загнѣздватъ навсѣкѣждѣ, невидими отъ никого, и мжчатъ днесъ хората. Слѣдъ врѣме, при сжщия мждрецъ се явява другъ ученикъ и казва: „Учителю, азъ искамъ да ме научишъ на свойствата на видѣлната и топлината, да бжда едноврѣменно и видимъ, като свѣтлината, и невидимъ, като топлината; видимъ като свѣтлината, за да озарявамъ грамаднитѣ свѣтове, и невидимъ като топлината, за да стоплямъ и най-малкитѣ животинки долу по земята“. Учителътъ му отговорилъ: „Да бжде споредъ желанието ти“. И така, въ съврѣмения свѣтъ има три процеса, които работятъ едноврѣменно. Споредъ единия процесъ, едни хора искатъ да забогатѣятъ, да станатъ учени, философи, министри, генерали, да образуватъ държава. Тѣзи хора наричаме велики, защото сж научили изкуството да ставатъ голѣми: тѣ разбиратъ тайната да се увеличаватъ, да привличатъ всички хора, цѣлото общество наоколо си; но главното не сж научили — изкуството да организиратъ хората, обществата, като съзнателни единици. Магнитътъ и той привлича желѣзнитѣ стѣрготини, но не знае какъ да ги организира. Да организирашъ още не значи възпитание, да давашъ образование още не значи да учишъ на закона на обичѣта. Слѣдователно, когато говоримъ за видѣлна, подразбираме процесъ, въ който човѣшкиятъ умъ се разширява и придобива вътрѣшно самосъзнание, а подъ топлина се разбира процесъ на сгжстяване, на вътрѣшно съграждане; свѣтлината е процесъ, който иде отъ центъръ къмъ периферията, а топлината, процесъ, който иде отъ периферията къмъ центъра. Азъ наричамъ свѣтлината артериялна кръвъ, а топлината — венозна. Затова обичѣта, когато мине прѣзъ сърцето на нѣкой човѣкъ, понеже прѣдставлява венозната кръвъ, поема и изхвърля всички нечистотии. Ето защо казваме, че обичѣта лѣкува. Свѣтлината и топлината, т.

е. артериялната и венозната кръв въ човѣшкото тѣло постоянно се смѣнятъ и чрѣзъ тѣзи два процеса се съзижда, съгражда човѣшкото тѣло. Тѣзи двѣ течения, тѣзи два процеса се намиратъ навсѣкждѣ: тѣ се срѣщатъ въ ума, въ сърцето и въ душата на всѣки човѣкъ. Слѣдователно, за да изучимъ живота, трѣбва да го изучаваме тѣй, както природата го е създала, а не както ние го виждаме днесъ.

Сегашнитѣ хора може да спорятъ, дали има душа или не — то е въпросъ на разбиране. Щомъ човѣкъ има съзнание, има и душа; щомъ има мисли, има и умъ; щомъ има чувства, има и сърце. Може ли да видите прѣдметъ, който се топи, безъ да помислите за топлината? Може ли да видите освѣтленъ прѣдметъ, безъ да помислите за свѣтлината? Нашитѣ заблуждения се дължатъ на сѣнки, които сж хвърлени върху насъ; затова ние трѣбва да хвърлимъ повече свѣтлина и топлина върху си, за да направимъ прогреса видимъ. За да ви изясня тази велика мисль, ще си послужи пакъ съ единъ окултенъ разказъ. Ако бихъ ви говорилъ философски, прѣдметътъ за васъ не щѣше да бѣде интересенъ; азъ искамъ да направя истината достъпна за вашитѣ умове, затова ще си послужи съ езика, съ който разполагаме. Въ онова царство на древността, за което ви разказахъ по-рано, царътъ ималъ двѣ дъщери, едната отъ които била много красива. Тя отива единъ день при великия учителъ на мъдростъта и му казва: „Учителю, азъ искамъ да направишъ красотата ми такава, че който мине покрай мене да се омае; да стана така блага, че който ме види да не иска да се отдѣли отъ мене; сжщеврѣменно искамъ, щото сестра ми да бѣде лишена отъ тѣзи качества, никой да не я обича и да стои постоянно въ кѣщи, за да не ми прѣчи“. Мъдрецътъ ѝ отговорилъ: „Да бѣде споредъ желанието ти“. Качила се тази царска дъщеря на конь, погледнала наоколо си гордо и казала: „Азъ съмъ царската дъщеря!“. Започнали да се струпватъ наоколо ѝ хора, коне, волове, мухи, всичко, каквото срѣщала по пътя си. Като се натрупали много коне, започнали да се прѣпиратъ помежду си и да се ритатъ, кой да бѣде по-близо

до нея, а съ това се вдигналъ много голѣмъ прахъ; воловетѣ започнали да се борятъ и да се бодятъ съ роговетѣ си, кой отъ тѣхъ да е по-близо до нея; пчелитѣ започнали да се жиятъ, оситѣ сѣщо; дигналъ се страшенъ шумъ и бой и животнитѣ единъ по единъ започнали да падатъ мъртви на земята. Царската дъщеря, като гледала всичко това, разбрала колко криво схващала живота въ вселената, хванала се за коситѣ, отишла при сестра си и ѝ рекла: „Сестро, помогни ми, понеже извършихъ голѣмо прѣстѣпление“. Питамъ ви: ако между васъ се яви такава една царска дъщеря и прѣдизвика толкова ритания и бodeжи между васъ, и ако всички хора се хванатъ за коситѣ и започнатъ да се биятъ, тази царска дъщеря дала ли ви е смисъла на живота? Не. Ако вие сте раздвоени и не можете да намѣрите смисълъ въ живота, ще търсите причината въ това, че сте онеправдали душата си. Красивата царска дъщеря, това е нашето тѣло, за което ние всичко въ живота си жертвуваме — философи, писатели, политикани, проповѣдници, всички живѣятъ само за тѣлото си, защото най-важното нѣщо за насъ въ живота е да угодимъ на тѣлото си — какво ще ядемъ или приемъ, какъ ще бѣде стотвено яденето и отъ какво, дали отъ месо или растителна храна, печено ли ще бѣде или варено и т. н., въ името на което се събираме на банкетъ, и казваме: „Това е философията на живота!“. Отговарямъ: „Това е философия на стомаха.“ Казвате: „Да уредимъ обществения животъ.“ Да, да уредимъ обществения стомахъ — това вие мислите. Разстрои ли се стомахътъ ви, разстройва се обществениятъ и политическиятъ животъ. Питайте нѣкой лѣкаръ, като се разстрои стомахътъ на нѣкого, има ли разположение и възможность да философствува и политиканствува. Видѣхъ прѣди години въ трамвая, връщайки се отъ с. Княжево, единъ банкиринъ и чувамъ го, че се оплаква на своя приятель, че отъ извѣстно врѣме не му давали да яде нищо, освѣнъ да пие по малко млѣко. Другарьтъ му го пита: „Ами защо така, нали ти си господарь на себе си?“ — „Да, но разстроенъ ми е стомахътъ“. — „Е, като е така, ще носишъ послѣдствията“. Като чува, че стомахътъ го

боли, отстъпва прѣдъ всѣкаква друга философия: стомахътъ е, който дава направление на мнозина въ чувства и дѣйствия.

Козмичната обичъ е единъ великъ законъ, който разпрѣдѣля дѣйствиата на всички сили въ нашето съзнание тъй хармонично, че на всѣко нѣщо, което създава, му дава и съответна храна, която му е необходима: на ума съответни мисли, на сърцето съответни желанія, на волята съответни дѣйствия. Но обичътъ може само майката да я прѣподава: когато майката съгражда организма на дѣтето си, тя му дава обичъ, чрѣзъ своята обичъ на самопожертвуване. И само онзи, който се самопожертвува, живѣе, защото усѣща една радостъ, която го съживява. Много нѣкогашни богати българи не живѣятъ вече, а Ботевъ, Раковски и др., които сж се самопожертвували, сж прѣживѣли, защото тѣ сж научили закона на обичътъ. Но ще ми възразятъ нѣкои: „Да, но Ботевъ не е билъ вѣрующъ“. Не е важно, че той не е вѣрвалъ като насъ, важното е: разбиралъ ли и прилагалъ ли е закона на самопожертвуването за своитѣ ближни? То е важното и необходимо за нашето досъграждане. Когато ми кажатъ за нѣкого, че не вѣрва, че има ексцентрични възгледи, азъ запитвамъ: „Тѣзи възгледи подигатъ ли го, подигатъ ли обществото?“. Ако да, тогава е безразлично, макаръ да минава въ очитѣ на хората като невѣрующъ. Ако азъ нося запалена свѣщъ, а другъ носи незапалена, то питамъ ви: кой отъ двама ни е правовѣренъ? Правовѣрни сж ония, които носятъ запалени свѣщи. Когато видите, че нѣкой носи незапалена свѣщъ, кажете му да си запали свѣщъта; тогава той ще стане правовѣренъ. Казвамъ и на свещеници, проповѣдници, учители, граждани, социалисти, комунисти, на всички, да запалятъ свѣщитѣ си, за да станатъ правовѣрни. Запалете свѣщитѣ си всички, отъ най-голѣмо до най-малко, да не остане нѣкой съ незапалена свѣщъ, защото свѣтътъ се нуждае отъ свѣтлина! Като блѣсне свѣтлината, ще дойде и топлината въ сърцето, а съ това, всичката умраза, която сега сжществува, и стремлението да станемъ малки и голѣми, ще изчезне.

Въ козмичното съзнание ние разрешаваме въпроса не отъ

гlediщето на единъ народъ, а отъ гlediщето на онзи великъ законъ, който ни дава потикъ и осмисля нашия животъ. Всѣки баща и всѣки учителъ, който обучава дѣца, трѣбва да прилага сполучливо новитѣ методи на възпитание и образование, за да може да помогне на питомцитѣ си. Бащитѣ и майкитѣ, които пращатъ своитѣ дѣца на училище, пращатъ ги не само да събиратъ знания, но и да могатъ да приложатъ тѣзи знания практически. Учителитѣ трѣбва да учатъ дѣцата най-напрѣдъ какъ да се хранятъ, какво да ядатъ, какви сж свойствата и качествата на храната, кои храни сж най-полезни въ здравословно отношение; слѣдъ това трѣбва да ги научатъ какъ да дишатъ, за да възприематъ чистия въздухъ. Подъ „въздухъ“ азъ разбирамъ всички мисли, каквито и да сж тѣ, стига да даватъ стимулъ и благороденъ потикъ на човѣшката душа. Не мислете, че искамъ да ви направя правовѣрни — свободни сте да мислите и дѣйствувате както щете — азъ искамъ само да ви дамъ нови методи въ живота, за да не се намѣрите нѣкога въ противорѣчие. Положението, въ което се намира съврѣменното общество, азъ уподобявамъ на положението на гжсеница, която се храни съ листа; но настаналъ е периодътъ, когато тази гжсеница трѣбва да се прѣвърне въ пеперуда. Какъ ще се храни, тогава? Вече нѣма да се храни съ листа, а ще се учи на изкуството да си направи крилца, за да хвъркне и вади сокове изъ цвѣтоветѣ. Съврѣменното общество, по закона на еволюцията, минава отъ едно състояние въ друго; не мислете, че вие ще живѣте така по старому, не: Господъ ви е лишилъ вече отъ листата — така е писано въ Божествения законъ. Богъ не позволява вече да се храните съ листа, когато е настаналъ за васъ периодътъ на пеперудитѣ, да хвърчите и събирате сокове — когато вече трѣбва да употребите своя хоботъ. Съ други думи казано, хората трѣбва да се научатъ да се обичатъ. Това учение носи новата култура, която ще създаде и новата раса, за която съврѣменното човѣчество даже нѣма прѣдстава. Хората, които ще дойдатъ, ще бждатъ велики въ всѣко отношение: по добродѣтели, по справедливостъ, по любовъ, по мждростъ, по

истина. Вие ще отворите кжщитѣ си за тѣхъ, ще стоите безъ страхъ прѣдъ тѣхъ, нѣма да има нужда да ви пазятъ стражари и войски; тѣ нѣма да ви натрапятъ насилствено своитѣ убеждения, та нѣма да има и сегашнитѣ противорѣчия. Нова култура ще бжде тогава. Едни отъ васъ ще се удостоятъ да влѣзатъ въ тази култура, а други ще останатъ въ положението на гжсеници, ако ходятъ още съ този умъ. Съ това не ви укорявамъ, но ви казвамъ да знаете, че туй е единъ великъ законъ, който природата прилага безпощадно, защото тя въ своитѣ дѣйствия е напълно справедлива. Когато постави човѣка въ извѣстна фаза на развитие, тя иска резултати, и нѣма тя да го чака, а той трѣбва нея да чака.

Като ви говоря това, не мислете, че е отъ желание да ви направя адепти на това учение, а ви казвамъ, че за васъ иде голѣма катастрофа; че ако вие се залгвате и останете още 10 години въ положението на гжсеници, за васъ нѣма да останатъ листа. Съвѣтвамъ ви 10 дни по-рано да се прѣвърнете на пеперуди и да започнете да се храните вече по другия начинъ. Ако оставите една болестъ да напрѣдне много и кръвта по цѣлото ви тѣло се отрови, какво ще рече лѣкарьтъ? „Късно е вече, трѣбваше да ме повикате по-рано!“. Много политикани сега забавляватъ българския народъ съ това, което не му трѣбва въ дадения моментъ. Разберете, че всѣки народъ има прѣдопрѣдѣлена мисия, която ако не извърши, както трѣбва, той е загубенъ — нищо не може да го спаси. Всѣки индивидъ сжщо има своя опрѣдѣлена мисия. Ще ми възразите: „Ние да си вземемъ Македония, Тракия, Добруджа, нищо не ни трѣбва друго“. Не, хора, хора сж необходими, за да управляватъ както трѣбва тази страна! Като ви говоря това, не казвамъ, че всички трѣбва да се втурнете въ дадена партия; азъ гледамъ на живота много отшироко. За мене човѣшкиятъ и обществениятъ животъ прѣдставя едно голѣмо дърво, а дървото само единъ листъ, единъ цвѣтъ, единъ плодъ ли има? Не, хиляди клончета голѣми и малки, хиляди листа голѣми и малки, хиляди цвѣтове голѣми и малки, а сжщо и хиляди пло-

дове. Ако бихъ ималъ врѣме, щѣхъ да ви говоря наподобно, на какво прилича всѣка една партия. Всѣка партия съ своитѣ възгледи и желанія съотвѣтствува на едно клонче, листъ и плодъ отъ едно голѣмо дърво. Колко може да живѣе единъ листъ отъ това дърво безъ клонче? Дойде есенъ увѣхне или дойде вѣтъръ отнася го. Падналитѣ листа, наистина, пакъ живѣятъ, но вече живѣятъ по силата на вѣтѣра — подухне, ги мръднатъ. Питамъ ви сега, какъ искате да живѣете, горѣ на дървото или долу на земята? Казватъ за нѣкого: „Този човѣкъ живѣе!“. Живѣе той, но долу на земята и по волята на вѣтѣра. Човѣкъ, който има животъ въ себе си, е всѣкога жизнерадостенъ. Когато нѣкой каже, че не е разположенъ, то значи, че е падналъ отъ дървото долу. Той е падналъ, за да се обнови, да се изсмучатъ соковетѣ му отъ коренитѣ на дървото и отново да се прѣроди, като новъ, младъ листъ. Това е прѣраждането, отъ което мнозина се смущаватъ и оспорватъ. Христосъ е казалъ: „Ако не се родите изново, нѣма да видите Царството Божие“; това значи: ако не се прѣродите, нѣма да влѣзете въ новата култура, нѣма да станете членове на тази велика раса, която носи условия за развитие и животъ на всички. Въ тази култура е Царството Божие. Въ това царство нѣма да има умрѣли, опѣвания, гробове, паметници, а всички хора ще сж радостни. Всички Паисиевци, Ботевци и други велики хора ще се явятъ въ тази култура, ще донесатъ нови възгледи — ще бждатъ носители на ново учение. Казватъ: „Ботева го, наистина, нѣма, но духътъ му е тукъ“. Гдѣ е духътъ му? Какво трѣбва да се разбира подъ духъ? Извѣстенъ е основниятъ законъ на Лавуазие, че нищо въ природата не се губи, затова всѣко нѣщо, което се е проявило, живѣе. Нѣкои нѣща може да се проявятъ за одного, а за друго да не се проявятъ, но това значи ли, че ако азъ не видя нѣщо, то не съществува? Редъ богослови, философи, разглеждатъ този въпросъ: съществува ли Богъ или не — единъ отвлѣченъ въпросъ. За мене има Господъ — Той е обичѣта, която азъ виждамъ навсѣкъдѣ и която много добрѣ разбирамъ. Не само азъ, но всѣки, който служи на Господа, ежедневно Го вижда и се разговаря съ Него. Този

Господь живѣе у васъ; нѣма човѣкъ, у когото да не живѣе Господь. Вие за мене не бива да казвате нищо лошо, нито азъ за васъ, защото у мене и у васъ живѣе Господь, противъ Когото не може да се говори лошо. Ако у васъ нѣмаше тази обичъ, азъ не бихъ дошълъ да ви говоря. Туй дѣто сте дошли да ме слушате, показва, че Господь е дошълъ съ васъ. Това, що ви говоря, не е нѣщо ново, вие го имате въ себе си отъ вѣкове. Нѣкои казватъ: „Джновъ проповѣдва ново учение“. То е ново само за врѣмето, прѣзъ което се проявява. Пжтувамъ напр. съ тренъ отъ София до Търново и прѣдметитъ летятъ бързо прѣдъ моитъ очи, едни отъ тѣхъ ставатъ минали, други настоящи, а трети — бжджщи; нема тѣзи прѣдмети не съществуватъ едноврѣменно? Ето защо миналото, бжджщето и настоящето съществуватъ едноврѣменно и прѣдставятъ една реалностъ въ свѣта. Онѣзи, които сж се поминали, тѣзи, които сега живѣятъ, и онѣзи, които ще дойдатъ въ бжджще, сжщо сж една реалностъ. Ще оставя този въпросъ, него вие има 350,000 години да го разрѣшавате, и вѣрвамъ, че ще го разрѣшите. Слѣдъ толкова години азъ пакъ ще дойда и ще видя какъ сте го разрѣшили. Сега нѣма да го разрѣшаваме, защото, изглежда, че не е съврѣмененъ и че иска много хиляди години за разрѣшение. Съврѣменни въпроси сж тѣзи, че сега хората сж лишени отъ хлѣбъ, дърва, солъ, захаръ, жилища хигиенични и т. н. За да се задоволи обществото и да се вразумятъ други, нѣкои мждруватъ, че трѣбва да се обѣсятъ виновницитъ, да се биятъ женитъ, които създаватъ раздори и други пакости, да отворимъ война на неприятелитъ, за да имъ отмѣстимъ. Нема досега женитъ не сж бити, нема досега не е имало кланета, бѣсилки, войни? „Да смѣнимъ сждиитъ“. Нема новитъ сждии ще сж по-добри? Има нѣщо друго, което куца. Ако азъ се напия и виждамъ нѣщата по-особено, то е защото моятъ личенъ свѣтъ е такъвъ, пиянски, а не защото всичко въ свѣта върви по моитъ стѣпки. Ние приличаме на онзи българинъ, Иванъ, който отишълъ на гости на едно мѣсто и му прѣдложили да пие; пилъ той колкото могълъ, но по едно врѣме започватъ да го каратъ да пие и за хатѣра на майката, на

голѣмия синъ, на голѣмата дъщеря, и Иванъ пилъ за хатѣра на всички и се напилъ дотолкова, че едва отишълъ до чешмата да напои коня си; когато конятъ пилъ вода и прѣстаналъ, Иванъ настоялъ: „Пий за мой хатѣръ“, ала конятъ се отдръпналъ и застаналъ настрана; тогава казва му Иванъ: „Ти по-добъръ разбирашъ отъ мене живота — за ничий хатѣръ не пиешъ повече“. Като Ивана постѣпваме и ние: съберемъ се нѣкъждѣ, че хайде за хатѣра на нѣкоя партия, за хатѣра на нѣкое женско движение, за хатѣра на жената и т. н., правимъ отстѣпки слѣдъ отстѣпки, докато заприличае на пияния Иванъ, и слѣдъ това казваме, че нищо не сме разбрали. Съврѣмениятъ човѣкъ трѣбва да разбира задачитѣ си къмъ обществото, да му служи както трѣбва. Като попитатъ нѣкого: „Ти българинъ ли си?“, отговаря: „Да, защото говоря единъ и сѣщъ езикъ като всички българи и изповѣдвамъ една и сѣща вѣра съ тѣхъ“. Не се познава по това българинътъ. Споредъ мене, той трѣбва да бѣде честенъ и справедливъ, уменъ и добъръ. Има ли тѣзи четири качества, той е българинъ, нѣма ли ги, не е българинъ. Нѣкой казва: „Той е свещеникъ“. Питамъ азъ: честенъ ли е, справедливъ ли е, уменъ ли е, добъръ ли е; ако има тѣзи качества, свещеникъ е. Може нѣкой да е адвокатъ, майка, баща, учителъ или какъвъ и да е, трѣбва да отговаря на тѣзи четири качества, защото тѣ сѣ една безусловна необходимостъ въ обществения животъ. Бихъ желалъ всички българи да сѣ такива и ако сѣ такива, ще ги поздравя. Всички да сѣ облѣчени извънъ и извътрѣ свѣтло — тѣломъ и духомъ чисти, както природата краси цвѣтята съ пѣстрота и чистота.

Казахъ: ние трѣбва да бѣдемъ честни и справедливи, умни и добри въ пълния смисълъ на тѣзи думи, именно по душа, умъ, духъ и сила. Трѣбва да имаме и силно влѣчение да си помагаме. Козмичната обичъ вие може всѣкога да имате въ себе си. Нещастни сте, дѣтето ви умрѣло или изгубили сте имане — защо сте нещастни? Защото козмичната обичъ у васъ не работи. Нѣкой си полудѣлъ, другъ се обезсърчилъ — защо? Защото сѣ изгубили козмичната обичъ. Когато дойде тази обичъ у насъ,

ние ще станемъ мощни, да вършимъ всичко. Човѣкъ, у когото дѣйствува тя, не се обезсърчава, а казва, че всички несполуки, всички нещастия сж сѣнки въ живота. Не се плашете отъ тѣзи сѣнки. Нещастията въ живота азъ уподобявамъ на слѣдното: прѣдставете си едно голѣмо дърво съ хиляди листа, които си живѣятъ мирно и тихо; дойде буря и тѣ започватъ да се бутатъ и да се каратъ: „Защо си толкова грубъ, че се бугашъ?“. Прѣмине бурята, тѣ заживѣватъ отново тихо и мирно. Тукъ причината за тѣхното скарване е външна. Ако това дърво разбираше великия законъ на козмичната обичъ, да избѣгва скарването, то щѣше постепенно да се прѣвърне на животно, и животното, ако разбираше козмичната обичъ, щѣше да се прѣвърне на човѣкъ, човѣкътъ — на ангелъ. А когато човѣкъ се облѣче въ тази повисша форма, той ще може да владѣе природнитѣ сили и да се справя лесно съ всички нещастия. Вие трѣбва да се научите на този законъ отъ вашитѣ малки дѣца. Какво правятъ тѣ, когато искатъ отъ майка си нѣщо? Пригръщатъ майка си, започватъ да я милватъ, да я цѣлуватъ и да казватъ нѣжно: „Мамо!“. А това пригръщане какво означава? Съ лѣвата си ръка дѣтето внася своята обичъ, а съ дѣсната — своя умъ; по този начинъ то внася въ майка си своята сила, а тя е готова да направи за него всичко. За това дѣцата сж обични. А ние възрастнитѣ казваме: „Дали да цѣлуна, нѣма ли да се заразя?“. Дѣцата не философствуватъ — ако трѣбва да цѣлунатъ нѣкого, цѣлуватъ и нищо повече. Ако моята цѣлувка ще бѣде въ състояние да излѣкува нѣкого, ще го цѣлуна; не може ли да стори това, нѣма да го цѣлуна. Всѣка цѣлувка трѣбва да носи съ себе си извѣстно благо. Когато нѣкой отива да посѣти нѣкого, не бива да отива съ празни ръцѣ, а трѣбва да му занесе даръ. Когато ще посѣтите нѣкоя бѣдна жена, не пълнете кесията си съ банкноти, а напълнете торбата си съ хлѣбъ и плодове. Така трѣбва да правятъ и благотворителнитѣ дружества. А сега нѣкои взиматъ отъ тукъ отъ тамъ пари и съ тѣхъ правятъ добрини. Не, приятелю — съ чужда пита поменъ не става, съ чуждо въ новата култура не се живѣе. Благотворителни дружества ходятъ да

разнасятъ пари на бѣднитѣ, а послѣ искать и на тѣхъ да се плати за труда. Не, не трѣбва да се плаща нищо. Когато служа, ще трѣбва да служа съ обичъ. Когато дойдете дома, ще ви приема добръ, ще ви нахраня, ще ви омия рѣцѣтъ и краката, ще ви дамъ всички срѣдства, ще ви укажа всички услуги, като на приятель. Това изисква новата култура. А сега, като дойде нѣкой отъ пѣтъ, отива за единъ день на гости нѣкъдѣ, но послѣ трѣбва да си вземе стая въ хотелъ — „ханъ ери баба ери“, казватъ турцитѣ. Хотелджиитѣ сж добри хорица, тѣ стоятъ повисоко отъ обикновенитѣ хора; започватъ много добръ, само че, като си излѣзешъ, веднага тѣ улавятъ и ти назватъ: „Трѣбва да платишъ“. Знаете ли въ какво положение се намираме ние, съврѣменнитѣ хора? Ще ви прѣдставя това пакъ съ примѣръ. Единъ дервишинъ отишълъ на баня, изкъпалъ се добръ и, излизайки отъ банята, поглежда, че нѣма нито петъ пари въ джоба си да плати; тогава той се обръща къмъ баняджията и му казва: „Благодаря“ и си заминава. „Чакай, ами пари?“, го пита баняджията. — „Нѣмамъ“. — „Тогава, защо си дошълъ?“. Дервишинътъ се видѣлъ въ чудо и се отправилъ съ мисълта си къмъ Бога и казалъ: „Боже! Или ми дай пари, или събори тази баня“. Въ този моментъ се чува голѣмъ шумъ, банята не се събаря, но баняджията притърчалъ да види какво става и дервишинътъ си заминалъ спокойно. Като вървѣлъ по-нататъкъ, той вижда единъ ходжа, че се моли и му казва: „Азъ знамъ за какво се молишъ — за пари“. Съврѣменното човѣчество страда всё отъ желание за много пари“. И България сега напечатала толкова много пари, банкноти, но дѣфективъ, трѣбва ефективъ? Това, обаче, което природата дава, е ефективъ. Има ли жито, плодове, картофи — има култура; безъ тѣхъ нѣма култура.

Културата се обуславя отъ козмичната обичъ, която ни се изпраща отгорѣ. Не мислете, че слънцето и другитѣ планети не взиматъ участие въ нашия животъ. Слънцето най-много се интересува за насъ и всѣка година отпуска милиарди кредитъ на България. Ако отидете на слънцето, ще видите, че тамошнитѣ жители иматъ много милиарди енергия за культу-

рата на България, за обичъ, за религиозни вѣрвания и за подигане въ пѣтя на истината. А сега насочимъ телескопа и казваме: „Слънцето е огънь.“ Азъ оспорвамъ това, защото огънятъ е слаба енергия. На слънцето има енергия, но не е огънь, то е нѣщо по-силно, което нѣма думи да се изрази. Слънцето не е горящо тѣло, а тѣло на грамадна енергия. Нѣма да се спирамъ на вътрешната страна на тази енергия, да обяснявамъ какъ се е развила тя и т. н. Па и дали ще повѣрвате, ако ви кажа нѣщо за слънцето, което е на такова голѣмо разстояние отъ насъ? Вие не вѣрвате въ мене, доколко съмъ искренъ, питате се дали нѣмамъ задни цѣли, а ще повѣрвате за слънцето! Че слънцето е добръ разположено къмъ насъ, това се вижда отъ енергията, която изпраща на земята, отъ добринитѣ, които повседневно ни приготвя, защото безъ тази енергия животътъ е немислимъ. Слънчевата енергия е жива, съзнателна. Ако започнемъ да мислимъ така за нея, ние ще можемъ да всмукнемъ въ себе си тази енергия и тя ще произведе въ насъ единъ съзнателенъ и правиленъ процесъ на растене.

И тъй, козмичната обичъ казва: работи за своето сърце и всаждай въ него добри желания, защото всѣко добро желание дава хубавъ плодъ; всаждай въ ума си добри мисли, защото всѣка добра мисль е едно плодно дърво; всаждай добри дѣйствия съ своята воля, защото всѣко добро дѣйствие е плодно дърво. Козмичната обичъ казва още: не се съмнѣвай въ себе си, защото всѣко съмнѣние е проказа. Козмичната обичъ довършва: бжди смѣлъ и рѣшителенъ въ живота и въ борбитѣ, които ти се явяватъ, и не считай борбата като нещастие, а като процесъ на трудъ, да разберешъ вътрѣшния смисълъ на живота, да намѣришъ ония закони, по които тѣлото е съградено, законитѣ, на които се подчиняватъ стомахътъ, дробоветѣ, мозъкътъ и т. н., за да може да ги организирашъ правилно. За да се прояви обичъ въ насъ, трѣбва да имаме подходящи за това условия. Тѣзи условия ние ги имаме въ живота, тѣ ни сѣ дадени. Ако не ги използваме, ние не ще можемъ да се избавимъ отъ лоши послѣдици. Страданията показватъ, че

ние сме изгубили енергията на своя животъ. Ще страдаме дотогава, докогато се възстанови изгубеното равновѣсие. Ще ви приведа единъ примѣръ, който показва, че нашата вѣра или безвѣрието, произвеждатъ два противоположни резултата. Въ Римъ живѣлъ великъ художникъ; въ ума му се заражда мисль да нарисува идеалния образъ на Христа; тръгва да се разхожда изъ града, да намѣри субектъ, който да изрази тази идея; намира единъ младежъ 22—23-годишенъ и започва да го рисува; образътъ излиза доста сполучливъ; слѣдъ 3—4 години у художника се поражда мисльта да изрисува и Юда Искариотски; тръгва пакъ изъ града, да търси образъ подходящъ; намира най-послѣ такъвъ и му прѣдлага да го рисува за Юда; младежътъ очуденъ се обръща къмъ художника и му казва: „Господине, има нѣщо много чудно въ тази работа: Вие прѣди четири години ме викахте да рисувате по мене Христа, а сега искате да Ви служба като моделъ за Юда.“ Този младежъ прѣзъ послѣднитѣ 3—4 години живѣлъ толкова пороченъ животъ, че изопачилъ своя образъ дотолкова, че художникътъ не могълъ да го познае. Да, човѣкъ спрѣмо себе си и спрѣмо народа си може да бѣде едноврѣменно и Христосъ, и Юда. Ние създаваме характера си и ние трѣбва да бждемъ господари на себе си и да не очакваме спасение отвънъ: спасението ни стои вътрѣ въ самитѣ насъ, и то не е нищо друго, освѣнъ прѣодоляване на всички лошевини, които ни обезсърчаватъ и прѣчатъ на нашето подигане.

Майкитѣ сж, които вербуватъ членоветѣ на разнитѣ съсловия и срѣди. Казахъ вече: докато майката е още брѣменна, докато дѣтето е още въ утробата ѝ, тя може да създаде онова, което иска; отъ нея зависи да създаде добри и лоши членове на обществото. Ако майката е зачала и не гради съ козмична обичъ, тя не може да създаде онова, що желае. Ако тя въ периода на брѣменность посѣщава балове, концерти и прѣкарва врѣмето си въ леки удоволствия, тя ще бѣде причина за създаване на типове като Юда, и послѣ тя сама ще се чуди кой е причината за извращение на дѣтето ѝ. Майката е причината:

тя не е създала условия за съграждане нѣщо добро. Ако дѣцата сж способни и благородни, то е защото майката е разбирала добръ козмичния законъ и е дала съ врѣме възможность на дѣтето си да го използва. Характерътъ и силата се прѣдаватъ отъ бащата, а умътъ отъ майката; честността се прѣдава отъ бащата, а справедливостта — отъ майката. Само бащата може да направи сина или дъщеря си честни; само майката може да направи сина или дъщеря си справедливи. Нѣкога се срѣщатъ дѣца честни и умни, но не справедливи и добри; въ такива случаи казвамъ, че единъ отъ двамата родители е сгрѣшилъ. Ако всичкитѣ четири качества се срѣщатъ въ нѣкое дѣте това показва, че майката и бащата сж работили съобразно козмичната обичъ и сж вложили тѣзи качества въ дѣтето си. Козмичната обичъ е отлична работница и каквото ѝ се даде, такова изкарва, такава вълна изприда, и казва: „Това ми дадохте, това направихъ“. За пояснение на мисълта си, ще направя едно сравнение съ слѣдния разказъ. При единъ богатъ търговецъ слутувалъ младъ човѣкъ, на име Стоянь. Слугата работилъ честно, но едно — всичко, което изкарвалъ, 60 л. мѣсечно, раздавалъ на бѣдни. Господарътъ му, като виждалъ какво върши слугата, постоянно му правѣлъ бѣлѣжки, да скѣта и за себе си нѣщо, защото ще дойдатъ старини и не ще има кой да се погрижи за него. Стоянь прѣмълчавалъ на тѣзи бѣлѣжки или казвалъ: „Добъръ е Господъ“. Единъ денъ, господарътъ заспалъ дълбоко и вижда много живъ сънь: разхожда се изъ красива мѣстность и всрѣдъ разкошната природа забѣлѣзва чудесна вила; запитва нѣкои отъ присѣтстваващитѣ тамъ: „Чия е тая вила?“ — „На твоя слуга“, му отговарятъ.

„Ами той е бѣденъ, отъ гдѣ взе толкова пари, да си купи такава хубава вила?“ — „Той е бѣденъ, наистина, но каквото изкара на земята, всичко изпраща тукъ и съ него е съградилъ тази хубава вила“. Като се разхождалъ по-нататъкъ, господарътъ и миналъ къмъ по-сухи, пустинни мѣста, вижда една малка, бѣдна колибка, и пакъ запитва: „Чия е тази колибка?“ — „Тази е твоята, защото нищо не си помогналъ на нуждающитѣ

се“, му отговарятъ. Този разказъ е вѣренъ въ това отношение, че, колкото и каквото майката даде въ този свѣтъ на дѣцата си, толкова и ще вземе, и ще си съгради въ разумния свѣтъ или хубава вила или малка колибка. Ако тя е щедра въ своята обичъ къмъ дѣтето си, ще има палатъ. Подъ палатъ, азъ разбирамъ човѣшкия характеръ. Ако внесемъ въ съврѣмения животъ този новъ законъ, много нещастия ще изчезнатъ.

Ще завърша бесѣдата си съ още единъ примѣръ, за да изтъкна отъ какво имаме нужда. Въ турско врѣме, при единъ майсторъ грънчаръ се учелъ младъ българинъ; училъ той грънчарството много години и като помислилъ, че ще може самостоятелно да работи, казалъ на господаря си, че иска да се отдѣли отъ него. Господарьтъ му се съгласилъ, и той се отдѣлилъ. Българиньтъ започва работа, прави грънци, суши ги на слънце и ги поставя най-послѣ въ пещъ; но щомъ ги изважда изъ пещьта, тѣ се пукатъ. Работилъ така извѣстно врѣме и се отчаялъ, защото всичкитѣ му грънци се пукали. Отива пакъ при господаря си и му се оплаква: „Не знамъ каква е моята работа, грънцитѣ ми се пукатъ, щомъ ги извадя изъ пещьта.“ Майсторьтъ му рекълъ: „Ще ти кажа изкуството, но ще работишъ при мене още три години“. Младиятъ човѣкъ се съгласилъ, но слѣдѣлъ какво прави господарьтъ му, и видѣлъ, че, когато вадялъ гърнетата изъ пещьта, духвалъ въ всѣко: „Ху!“. Слугата тогава си рекълъ: „Е, за едно „ху“ азъ трѣбваше да работя още цѣли три години!“. Всички сте турени въ пещъ и ако ви извади отъ нея майсторъ, никаква поврѣда с васъ нѣма да стане, но ако ви извади новакъ, вашето гърне ще се пукне. Гърнето, това сте вие; пещьта прѣдставлява мѣнотията въ свѣта; майсторьтъ, учительтъ, това е вашиятъ духъ; Стоянъ или Иванъ, това е вашата душа, която се учи да гради. Следователно, ако не научите вашата душа да духа, да свива юмрука си, нищо нѣма да излѣзе. Да свиете юмрука си, това значи да дадете възможность на вашата воля да дѣйствува по всички правила на закона. Всѣки отъ васъ да застане прѣдъ пещьта и да каже на майстора: „Моля ти се, духни“. Духането е обичъ. Ако се внесе

козмичната обичъ въ васъ, вашиятъ духъ ще прѣобрази тѣлото ви. Тогава ще бждете достойни членове на новата култура, на новата раса.

Бихъ желалъ всички ви да поздравя съ тази нова култура, като нейни членове, да ѝ служите съ радостъ — да бждете носители и работници на козмичната обичъ. Само така единъ народъ ще може да завърши добръ своята мисия; само така България ще може да се подигне като народъ и държава. Бждете увѣрени, че ако възприемете козмичната обичъ, всичко ще се разрѣши въ ваша полза; съ България нѣма да стане нищо лошо, промѣнитѣ ще станатъ безъ катастрофи и катаклизми. Новото ще дойде, ще има прѣливане на енергия отъ нечистото гърне въ друго чисто, и ние, като хора на новата култура, ще заживѣемъ безъ умраза, безъ злоба. Обичьта и любовта нека бждатъ двѣтѣ пжтеводни звѣзди, които да направляватъ нашия животъ на земята.

(Публична бесѣда, държана на 24 августъ 1919 г., недѣля, въ Модерния театъръ въ гр. Търново, по случай срѣщата на ученицитѣ отъ Бѣлото братство).

ХІ.

НАРЯДИ

НАРЯДЪ І.

За 1919/20 г. Начало 21/8 септемврий 1919 г.

Прѣзъ тази година ще имате за нарядъ работа по изучаване на Библията по слѣдния редъ:

Въ една торбичка ще турите надписани бюлетинки съ всички заглавия на книгитѣ отъ Библията: Битие, Изходъ, Левитъ и пр. отъ Стария и Новия Завѣтъ. Ще почнете наряда отъ 21/8. септемврий 1919 г., недѣля. На тази дата ще бръкнете въ торбичката, и която книга отъ Библията извадите, отъ нея ще четете. Изтегленото жребие тургате въ друга торбичка или пликъ. Щомъ изчетете опрѣдѣленитѣ стихове отъ всѣка глава на книгата, ще теглите ново жребие за нова книга и т. н. Почвате да четете по ваше нареждане отъ толкова глави на день, колкото искате. Най-добрѣ, цѣлата Библия, която има 1189 глави по 66 книги, да разпрѣдѣлите по день; тогава ще имате 94 дни по 4 глави = 376 и 271 дни по 3 глави = 813, или всичко 1189 глави и отъ всѣка глава по единъ стихъ (10. стихъ). Всѣки за себе си да си състави планъ за четене и го приведе въ изпълнение. Всѣки прочетенъ стихъ ще се вписва текстуално въ специална тетрадка най-късно до вечерята сжщия день. При пѣтуване, ако Библията не е подъ рѣка, за удобство при изпълнение наряда, прѣдварително се изтегля по жребие книгата, опрѣдѣлятъ се отъ нея стиховетѣ, които ще се четатъ прѣзъ днитѣ на отстѣствие — пѣтуване — написватъ се въ тетрадката и отъ нея се четатъ всѣки день по реда имъ.

Ставане отъ сънь: всѣки день, най-късно половинъ часъ прѣди изгрѣвъ слънце, трѣбва да бждете накракъ, готови за работа: омити, облѣчени, тихи, спокойни, съ миръ на духа.

Постни дни ще бждатъ онѣзи дни, въ които нѣмаме разположение да ядемъ. Тѣзи дни могатъ да бждатъ единъ, два и повече въ мѣсеца. Може прѣзъ мѣсеца да нѣма постни дни. Постътъ трѣбва да дойде по разположение, сиреч да бжде естественъ, да дойде самъ, а не да бжде наложенъ — да се не чувствуванито гладъ, нито апетитъ. Продължителността на поста ще бжде сжщо по разположение. Прѣзъ траянето на всѣки постенъ день или дни ще размишлявате върху една отъ слѣднитѣ добродѣтели: прѣзъ врѣме на първия постъ — за милосърдието, прѣзъ втория — за радостта, третия — за търпѣнието, четвъртия за вѣрата, петия — за надеждата, шестия за сърцето, седмия — за волята, осмия — за душата, деветия — за духа, десетия — за чувствата, единадесетия — за Царството Божие и дванадесетия — за Божията любовъ и Божията мъдрость. Ако постнитѣ дни надминаватъ 12, тогава ще се повторятъ въ сжщия редъ отъ първия, втория, третия и т. н. постни дни.

Въ съгласие съ горното, прѣзъ врѣме на постнитѣ дни, ще се прочетатъ слѣднитѣ бесѣди отъ „Сила и животъ“: прѣзъ първия постъ — „Ето човѣкътъ“, прѣзъ втория — „Житното зърно“, прѣзъ третия — „Явлението на духа“, прѣзъ четвъртия — „Талантитѣ“, прѣзъ петия — „Любовъта“, прѣзъ шестия — „Служенето“, прѣзъ седмия — „Сънищата на Йосифа“, прѣзъ осмия — „Миръ вамъ“, прѣзъ деветия — „Необходимостта да познаемъ Бога“, прѣзъ десетия — „Митаръ и Фарисей“, прѣзъ единадесетия — „Страхътъ“, прѣзъ дванадесетия — „Условия за вѣчния животъ“. Ако се случатъ повече постни дни, тогава ще четете още и: „Приливи и отливи“, „Новото основание“, „Многоцѣнниятъ бисеръ“, „Учителитѣ“, „Марта и Мария“ и „Истината“. Ако се случатъ още повече постни дни, направете запитване.

Къмъ настоящето се прилага едно упжтване за изпълнението на този нарядъ, въ което е систематизиранъ по седмици и дни всичкиятъ материалъ и дѣйность и по изпълнение на наряда.

Настоящиятъ нарядъ се дава за изпълнение на онзи членъ или не членъ, който желае да го изпълнява точно.

УПЪТВАНЕ ЗА ИЗПЪЛНЕНИЕ НАРЯДА I ПРЪЗЪ 1919/20 г.

Недѣля, 21/8 септемврий 1919 г.

Седмица I. (день I. отъ годишната срѣща).

1. Ставане отъ сънь: най-малко 1/2 часъ прѣди изгрѣвъ слънце бждете готови за работа, тихи, спокойни.

2. Почване: размишление, молитви и четиво:

а) „За вселяване на Божествения Духъ“ — да се всели въ насъ и да разработи всичко онова, което ни е прѣподадено.

б) Изказване на мотото-лозинка „Богъ, който е любовъ и мъдрость, чрѣзъ тази мъдрость да насади въ нашитѣ души добродѣтеля“.

в) Четиво отъ Библията: прочетете най-малко десетитѣ стихове отъ 4 (3)-тѣ глави отъ оная книга на Библията, която ще ви се падне по жребие; ако имате разположение, прочетете главитѣ изцѣло и размишлявайте. Прочетенитѣ десети стихове прѣпишете текстуално въ специална тетрадка.

Забѣлѣжка: Ако главата, отъ която ще чететѣ десетия ѝ стихъ, нѣма десетъ стиха, то десети стихъ ще считате онзи отъ слѣдната глава, който слѣдъ номерацията отъ прѣдидущата глава се падне десети по редъ.

3. Завършване на сутринната молитва:

а) Добрата молитва.

б) Обливане за задържане благословението, прѣподадено при годишната срѣща.

4. Ако постите прѣзъ този день, помнете да изпълните (справка въ дадения нарядъ):

а) Размишляване върху дадената и опрѣдѣлената добродѣтель за тоя номеръ постенъ день или дни.

б) Прочитане на съотвѣтната и дадена за тоя номеръ

постенъ день или дни бесѣда отъ „Сила и животъ“.

в) Отбѣлѣзване точно въ специална тетрадка атмосферното състояние прѣзъ постния день или дни: облачно и къмъ коя частъ на небосклона, ясно, тихо, вѣтровито, съ посочване насоката и силата на вѣтра, мъгливо, студено, топло и пр.

5. Вечерта, прѣди лѣгане, индивидуален отчетъ за дѣлата ви прѣзъ деня и отбѣлѣзване дневната точка въ тригълника (четете даденитѣ обяснения върху тригълника).

6. Прѣзъ другитѣ дни отъ седмицата — понеделникъ, вторникъ, сръда, четвъртъкъ, петъкъ и сѣбота, до 27. септемврий включително, ще изпълнявате съотвѣтното за тия дни само отъ пунктъ 1, п. 2 в) п. 3 — като почнете съ Добрата молитва и завършите съ Господнята молитва, и пунктове 4 и 5.

Недѣля, 28/15 септемврий 1919 г.

Седмица II (день II отъ годишната сръща).

1. Ставане отъ сънь, както въ седмица I, п. 1.

2. Почване: размишление, молитва и четиво:

а) „За вселяване Божествения духъ“ — както въ седмица I, п. 2 а).

б) Изказване на мотото-лозинка отъ седмица I, п. 2 б).

Молитва за идване Царството Божие на земята.

в) Четиво отъ Библията, както седмица I, п. 2 в) съ забѣлѣжката.

3. Завършване на сутринната молитва:

а) Господнята молитва.

б) Обливане — както въ седмица I, п. 3 б)

4. Ако постишъ прѣзъ този день, изпълни отъ седмицата I, п. 4, букви а), б), в).

5. Вечерта, прѣди лѣгане, индивидуаленъ отчетъ, както е отбѣлѣзано въ п. 5, седмица I.

6. Прѣзъ другитѣ дни отъ седмицата, до 4. октомврий включително, ще изпълните съотвѣтното за всѣки день само отъ п. 1, п. 2 в), п. 3, като започнете съ Добрата молитва и

завършите съ Господнята молитва, и п. п. 4 и 5.

Недѣля, 5 октомрий/22 септемврий. 1919 г.

Седмица III (день III отъ годишната срѣща).

1. Ставане отъ сънь, както въ седмица I, п. 1.

2. Почване: размишление, молитва и четиво:

а) „За вселяване на Божествения Духъ“ — както въ седмица I, п. 2 а).

б) „За идване Царството Божие на земята“.

За благословение на нашитѣ братя по духъ, по душа, по умъ, по сърце и по сила.

в) Четиво отъ Библията — както въ седмица I, п. 2 в) съ забѣлѣжката.

3. Завършване на сутринната молитва:

а) Добрата молитва.

б) Обливане, както въ седмица I, п. 3 б).

4. Ако постите прѣзъ този день, изпълнете отъ седмица I, п. 4 а), б), в).

5. Вечерята, прѣди лѣгане, индивидуаленъ отчетъ, както е отбѣлѣзано въ седмица I, п. 5.

6. Прѣзъ другитѣ дни отъ седмицата — до 11 октомврий включително, ще изпълнявате съотвѣтното за всеки день, споредъ както е указано въ п. 6 в), седмица I.

Недѣля, 12 октомврий/20 септемврий 1919 г.

Седмица IV (день IV отъ годишната срѣща).

1. Ставане отъ сънь, както въ седмица I, п. 1.

2. Почване: размишление, молитва и четиво:

а) „За вселяване на Божествения Духъ“ — както въ седмица I, п. 2 а).

б) „За идване Царството Божие на земята“.

За благословение на нашитѣ души и душитѣ на всички наши близки и да ни даде Богъ повече просвѣта и свѣтлина.

в) Четиво отъ Библията: споредъ изясненията на седмица I, п. 2 в), съ забѣлѣжката.

3. Завършване сутринната молитва:

а) Господнята молитва.

б) Обливане, както въ седмица I, п. 3 б).

4. Ако постишъ прѣзъ този день, изпълни отъ седмица I, п. 4 а), б), в).

5. Вечерята, прѣди лѣгане, индивидуаленъ отчетъ, както е отбѣлѣзано въ п. 5, седмица I.

6. Прѣзъ другитѣ дни отъ седмицата, до 18. октомврий включително, ще изпълнявате съотвѣтното за всѣки день, споредъ както е указано въ п. 6, седмица I.

Недѣля, 19/6 октомврий 1919 г.

Седмица V (день V отъ годишната срѣща).

1. Ставане отъ сънь, както въ седмица I, п.1.

2. Почване: размишление, молитва и четиво:

а) „За вселяване на Божествения Духъ“ — както въ седмица I, п. 2 а).

б) „За идване Царството Божие на земята“.

За благословението на българския народъ, за да дойде Царството Божие въ него.

За обединението на всички християнски народи по лицето на земята.

За благословението на нашитѣ домове и на самитѣ насъ и за благословението домоветѣ на нашитѣ близки и приятели.

За идване Царството Божие въ насъ въ своята пълнота, въ сърцата ни, въ душитѣ ни, въ умоветѣ ни, въ духа ни и въ волята ни.

Да благоволи Господъ да скъса всички връзки, които

прѣчатъ на духовното ни повдигане и за служене на Господа.

Да даде Господъ здраве, сила и животъ на насъ, на дѣцата ни, на близкитѣ ни, които искатъ да служатъ Господу.

Да се въдвори Царството Божие между насъ и да благослови Господъ дѣлото на веригата прѣзъ тази година.

Да благослови Господъ слушателитѣ, членовѣтѣ и ученицитѣ на Бѣлото братство.

Да благослови и насъ съ своята милость, за да вършимъ добрата воля Божия всѣкога.

Ние призоваваме Господа на милостъта, Който я е изявилъ.

в) Четиво отъ Библията: споредъ изясненията въ седмица I п. 2 в) съ забѣлѣжката.

3. Завършване на утринната молитва:

а) Добрата молитва.

б) Обливане, както въ седмица I п. 3 б).

4. Ако постите прѣзъ този день, изпълнете отъ седмицата I, п. 4 а), б), в).

5. Вечеръта, прѣди лѣгане, индивидуаленъ отчетъ, както е отбѣлѣзано въ п. 5, седмица I.

6. Прѣзъ другитѣ дни отъ седмицата, до 25. октомврий включително, ще изпълнявате съотвѣтното за всѣки день, споредъ както е указано въ седмица I, п. 6.

Недѣля, 26/13 октомврий 1919 г.

Седмица VI (день VI отъ годишната сръща).

1. Ставане отъ сънь, както въ седмица I, п. 1.

2. Почване: размишление, молитва, четиво:

а) „За вселяване на Божествения духъ“ — както въ седмица I, п. 2 а).

б) Върху връзката между законитѣ за самопожертвуването и възкръсението съ молба:

За въдворяване Божествената правда въ нашитѣ сърца.

За въдворяване Божествената мѣдрость въ нашитѣ

умове.

За вселяване Божествената любов въ нашитѣ души.

За постигане истината въ нашитѣ духове.

За осъществяване Божествената добродѣтель въ нашия животъ.

Пропускътъ на това е: „Господи! Изпълни всичко това споредъ Духа на твоего милосърдие“.

в) Четиво отъ Библията: споредъ изясненията въ седмица I, п. 2 в) съ забѣлѣжка.

3. Завършване на утринната молитва:

а) Господнята молитва.

б) Обливането — както въ седмица I, п. 3 б).

4. Ако постите прѣзъ този день, изпълнете отъ седмица I, п. 4 а), б), в).

5. Вечерята, прѣди лѣгане, индивидуаленъ отчетъ, както е отбѣлѣзано въ п. 5, седмица I.

6. Прѣзъ другитѣ дни отъ седмицата, до 1. ноемврий включително, ще изпълните съотвѣтното за всѣки день, споредъ както е указано въ п. 6, седмица I.

Недѣля, 2 ноемврий/20 октоврий 1919

Г.

Седмица VII (день VII отъ годишната срѣща).

1.Ставане отъ сънь: както въ седмица I, п.1.

2.Почване: размишление, молитва и четиво:

а) „За вселяване Божествения духъ“ — както въ седмица I, п. 2 а.

б) Размишление върху всичко изложено въ I.—IV. седмица включително въ п. 2 б).

в) Четиво отъ Библията: споредъ изясненията въ седмица I, п. 2 б), съ забѣлѣжката.

3. Завършване утринната молитва:

а) Добрата молитва.

б) Обливането — както въ седмица I, п. 3 б).

4. Ако постите прѣзъ този день, изпълнете отъ седмицата I, п. 4, букви а), б), в).

5. Вечерята, прѣди лѣгане, индивидуаленъ отчетъ, както е отбѣлѣзано въ п. 5, седмица I.

6. Прѣзъ другитѣ дни отъ седмицата, до 8. ноемврий включително, ще изпълнявате съотвѣтното за всѣки день, споредъ както е указано въ п. 6, седмица I.

Добавка — пояснение за другитѣ седмици: за нарядъ за бждещитѣ — слѣдващитѣ седмици — недѣлнитѣ и другитѣ дни отъ седмицитѣ: осма, девета, десета, единадесета, дванадесета и т. н. до 52 включително се повтаря съотвѣтниятъ нарядъ за първа, втора, трета, четвърта, пета, шеста, седма седмици, споредъ както е изложено въ всѣка една въ нейния нарядъ, сиреч въ първата, осмата, петнадесетата и двадесетъ втората седмица и т. н. ще изпълнявате единъ и сжщъ нарядъ; въ втората, деветата, шестнадесетата, двадесетъ и третата седмици — единъ и сжщъ нарядъ; въ третата, десетата, седемнадесетата, двадесетъ и четвъртата и тридесетъ и първата и т. н. седмици — тоже единъ и сжщъ нарядъ и пр. За останалитѣ седмици до 53 включително крѣгла година.

НЯРЯДЪ II.

за 1919/20 г. Начало - недѣля, 21/8 септемврий 1919 г.

Прѣзъ тази година ще имате нарядъ работа по изучаване Новия завѣтъ отъ Библията, по слѣдния редъ: цѣлиятъ Новъ завѣтъ трѣбва да прочетете въ три мѣсеца единъ пѣтъ, или четири пѣти прѣзъ цѣлата година. Начало ще е 21/8. септемврий 1919 г., недѣля. Книгитѣ ще се четатъ по редъ, начиная отъ Ев. Матей; обаче, за облекчение, вмѣсто цѣлата глава, прочита се отъ нея само десети стихъ при първото четене. Този стихъ се вписва текстуално въ специална тетрадка още сѣщия день“. Цѣлиятъ Новъ завѣтъ има 27 книги съ 260 глави; средно на день, за първите три седмици, се падатъ по 3 (2) глави: значи, всѣки день отъ тѣзи три мѣсеци, ще четете 3 (2) глави, десетитѣ стихове, и ще ги вписвате въ тетрадката. Прѣзъ второто тримѣсечие ще четете отъ всѣка глава шеститѣ стихове, и ще се вписватъ въ тетрадката по сѣщия начинъ. Прѣзъ третото тримѣсечие ще четете отъ всѣка глава седмитѣ стихове, и ще се вписватъ по сѣщия редъ. Прѣзъ четвъртото тримѣсечие ще се четатъ отъ всѣка глава дванадесетитѣ стихове подъ редъ и ще ги вписвате, въ сѣщата тетрадка. Ако имате врѣме, ще прочететѣ цѣлата глава. Определенитѣ номера стихове непрѣмѣнно трѣбва да се прочетатъ и впишатъ въ тетрадката. По този начинъ отъ всѣка глава ще изваждате по четири стиха, ще четете и размишлявате по тѣхъ и ще ги вписвате въ тетрадката.

Ставане отъ сънъ: всеки день, най-късно 1/2 часъ прѣди слънцето трѣбва да бждете на кракъ, готови за работа: омити, облѣчени, тихи, спокойни, съ миръ на духа си.

Постни дни ще сѣ четвъртиятъ петѣкъ отъ всѣки мѣсець съ продължителностъ, считана отъ четвъртъкъ слѣдъ залѣзъ слънце до петѣкъ вечерята слѣдъ залѣзъ слънце, ако е 24 часа,

или до сжбота зараньта слѣдъ изгрѣвъ слънце, ако е 36 часа. Като правило, дължината на поста ще опрѣдѣляте споредъ разположението. Минатъ ли 24 часа, яде ли ви се, яжте; не ви ли се яде, недѣйте се храни, постете до напълване 36 часа.

Настоящиятъ нарядъ се дава за изпълнение на онзи сподвижникъ, членъ или не членъ, който пожелае да го изпълнява точно.

(Двата наряда сж дадени на 26 августъ, вторникъ, а упжтването — на 28 августъ, четвъртъкъ, 1919 г.)

ХІІ.

БЕСЪДА ПО НАРЯДИТЪ

Пжтища въ живота има много, но единъ е пжтътъ къмъ посвещение. Нарядитъ, които ви давамъ, сж методи въ този пжтъ. Трѣбва да схванете вжтрѣшния смисълъ на всѣки нарядъ и да го изпълнявате точно. Само тогава ще се свържете съ течението на Бълото братство. Въ Божествения свѣтъ ви наричатъ немирни дѣца; искамъ презъ течение на годината да покажете, че вече не сте такива, като всѣки изпълни точно наряда, който ще вземе. Мнозина започватъ съ ревностъ, но спиратъ срѣдъ годината. Онѣзи, които пропуснатъ да изпълнятъ поетия нарядъ, ще бждатъ философи за земята, а простаци за Небето. Такива ще трѣбва да турятъ черна точка въ тригълника и да я умножатъ съ двѣ. Онѣзи, които изпълнятъ наряда, ще бждатъ герои и ще бждатъ благословени. И великитъ хора много пжти сж имали несполуки, но сж полагали усилия и сж успѣвали. И вие, ако положите такива усилия, ще научите единъ великъ законъ, който работи за благо на човѣчеството. И въ тази работа, както въ други, трѣбва да си послужите съ три нѣща: чрѣзъ тѣлото ще познаете цѣлата вселена, чрѣзъ волята ще направите цѣлата вселена да работи за васъ, чрѣзъ ума си ще накарате есенциитъ на цѣлия свѣтъ да работятъ за васъ.

Наряди дадохъ на избранитъ два — единъ голѣмъ и другъ малкъ: голѣма воденица иска много вода, малка — малко.

— Единъ за едни, другъ за други.

— Всѣко издаване на тайна разваля. Но, щомъ нарядитъ сж станали на всички извѣстни, всѣки да си избере, който ще — първия или втория. Голѣмия дадохъ на първитъ, като учени, чрѣзъ жребие, Господъ да ги учи и оправи, а малкия дадохъ на глупавитъ — достатъчно е да прочетатъ четири пжти Новия завѣтъ. Направихъ това разпрѣдѣление по двѣ съображения: въ обществото да има и глави, и опашки — главата показва посо-

ката, по която трѣбва да се движите, а опашката дава сила на движението, тя е човѣшкиятъ интелектъ. Едното обаче, безъ другото не може. Великиятъ Духъ ще стѣпче главата на онѣзи, които нѣматъ силата за движение — опашката.

При четене на Новия завѣтъ трѣбва да изучите Евангелието основно, тъй че да дойдете въ свръзка съ Христа, именно: да проникнете какво е искалъ той да каже. Само човѣкъ, който дѣвче, когато яде, се ползува отъ храната; сѣщото е и съ изпълнението на нарядитѣ, съ четенето. Защо трѣбва Евангелието да се прочете четири пѣти? Жената, напр., ако го прочете четири пѣти, мжжъ ѝ пѣрвата година ще се подобри съ 50%, втората — съ 25%, третата — съ още 25%; ще рече, въ три години вжтрѣ ще се подобри 100%. Но трѣбва да казва: „чета го заради Господа, който живѣе въ моя мжжъ“. Четенето на Евангелието какво означава? Давашъ храна на мжжа си, който страда отъ нѣмане храна.

Божественото е, когато се чувствувате силни въ изпълнението. Речете ли отъ завистъ: „и ние ще го направимъ“ — това е земно. Всѣкога казвайте: „Господъ направи“; никога не казвайте: „Азъ го направихъ“, защото това ще бѣде работа на антихриста. Това, което ви се дава, е отъ учителитѣ. Питате се: защо нѣкой е учителъ? Примѣръ. Работите съ едно длѣто, като се изхаби, вие го захвърляте и взимате друго; така и Господъ, споредъ врѣмето и работата, мѣнява учителитѣ. Главниятъ, обаче, Учителъ въ свѣта е Единъ. Когато Господъ говори, азъ приемамъ Божественото, който и да ми го каже — учителъ, ангелъ, дѣте или простакъ: Божественитѣ думи за менъ иматъ една и сѣща цѣна, отъ когото и да се изговорятъ. Пазете за себе си Божественото; бѣдете мостъ на Господа, а не на хората. Христосъ казва: „Азъ станахъ пѣтъ, да минатъ другитѣ“. Той казва: „Говори!“ и азъ говоря. И вие спрѣмо менъ ще имате сѣщото, и отношенията ви единъ къмъ други ще бѣдатъ сѣщитѣ. Азъ зная какъ да си очистя очитѣ отъ вашия прахъ, но другитѣ какъ ще изчистятъ своя прахъ?

Годинитѣ 1919—1920 сѣ особени години. Всѣка година,

която прѣкарвате, е равна на сто други години; тѣй че, ако прѣкарате тази година както трѣбва, ще отидете напрѣдъ съ сто години, а ако я изгубите, губите сто години и нѣщо повече, защото послѣ нѣма да намѣрите тѣзи условия, които намирате сега. Като се върнете дома, необходимо е да проявите любовъ и мъдростъ въ всѣко отношение — ще работите чрѣзъ мировата любовъ и козмичната обичъ. Като ги разберете и приложите, ще имате два ключа, съ които ще може да отключвате всичко. Тогава Великиятъ Баща ще каже: „Доволенъ съмъ отъ своитѣ деца“. Господъ вжтрѣ ли е или вънъ отъ насъ? Той е и вжтрѣ и вънъ — по любовъ е вънъ, по обичъ е вжтрѣ. Любовта е видимото, обичта невидимото; Обичта обаче е много по-дълбока. Любовта като се самопожертвува, ражда се обичта; когато любовта умира, обичта възкръсва. Нѣкой пжтъ става обратното. Онова, което не виждате, но което чувствувате вжтрѣ въ васъ, то е Божията любовъ.

— Родителската обичъ къмъ дѣцата не може ли да се сравни съ Божията обичъ?

— Може да се сравни, обаче трѣбва да бжде истинска. Дъщерята е еднаква съ майка си, но синътъ не е; послѣдниятъ е подобенъ на баща си. Когато нѣкой пжтъ майката обича много дъщеря си, въ послѣдната има нѣщо мъжко, затова я обича, защото никой не обича подобния на себе си. Ето обяснение и на въпроса: защо се женятъ хората? Но туй, което трѣбва да се обича у човѣка, то е вжтрѣшното, невидимото; то е въ сжщность реалното. Да обичашъ тѣлото, плътта, то е лесна работа, илюзия наоколо; важното е: можешъ ли да обичашъ у друго туй, което не виждашъ, но което е сжщинскиятъ човѣкъ - неговата душа?

Сега, пакъ за наряда. Кой който нарядъ иска, него да вземе. Но въ тази работа дайте ми шише непукнато, здраво — не ща такова, което тече. Чешмата тече деня и нощя, но вие не сте чешма. Ако бѣхте поставени въ положението на чешма, можехте да брътвите колкото искате, но понеже не сте, трѣбва да мълчите. Ако имате сила да карате машината, и моята сила

ще дойде да ви помогне; ако нѣмате или почнете и прѣстанете, и азъ ще кажа: не сте ми потрѣбни. Които поематъ нарядитѣ, повтарямъ, въ работата трѣбва да вложатъ двѣ нѣща: трѣбва да започнатъ съ мировата любовь и да стигнатъ до козмичната обичъ. Влезатъ ли въ послѣдната, ще намѣрятъ безсмъртието — ще намѣрятъ Христа. Когато Христосъ казва: „Който чуе гласа на Сина чловѣческаго, ще оживѣе“. Този Синъ чловѣчески чрѣзъ какво говори? Чрѣзъ любовь и чрѣзъ обичъ. И когато той заговори у насъ съ тѣхъ отвѣнъ и отвѣтрѣ, ние оживѣваме и възкръсваме. Повѣрвайте въ силата на любовта и на обичта и ще имате животъ вѣченъ. Величието и безсмъртието на Христа седѣше тъкмо въ тази Божествена любовь и обичъ, чрѣзъ която той се пожертвува за спасението на човѣчеството.

(Държана на 26 августъ 1919 г., вторникъ, къмъ 12 ч. прѣди пладне).

СЪДЪРЖАНИЕ

I. ОБЯСНЕНИЯ ВЪРХУ ОБСТАНОВКАТА НА ЗАЛАТА ЗА СЪБРАНИЯ	5
II. МИРОВАТА ЛЮБОВЪ	7
III. МЕТОДИ ЗА УЯКЧАВАНЕ ВЪТРЕШНАТА ВРЪЗКА МЕЖДУ ХОРАТА	28
IV. РАЗБИРАНЕ И ПРИЛАГАНЕ	37
V. ПРАВИЯТЪ ПЪТЪ	49
VI. ЖИВОТЪ ВЪЧЕНЪ	66
VII. МЕТОДИ ЗА ЛЪКУВАНЕ И ОТГОВОРИ НА ЗАПИТВАНИЯ ПО ТЪХЪ	72
ПРОДЪЖЕНИЕ	98
VIII. ПРАВИЛНОТО РАЗБИРАНЕ НА ИНДИВИДУАЛНИЯ, ОБЩЕСТВЕНИЯ И ДУХОВНИЯ ЖИВОТЪ	104
IX. НАЧИНЪ ЗА СЕБЕКОНТРОЛЪ	114
X. КОЗМИЧНАТА ОБИЧЪ	120
XI. НАРЯДИ	139
НАРЯДЪ I.	139
УПЪТВАНЕ ЗА ИЗПЪЛНЕНИЕ НАРЯДА I ПРЕЗЪ 1919/20 г.	141
НАРЯДЪ II.	148
XII. БЕСЪДА ПО НАРЯДИТЪ	150

